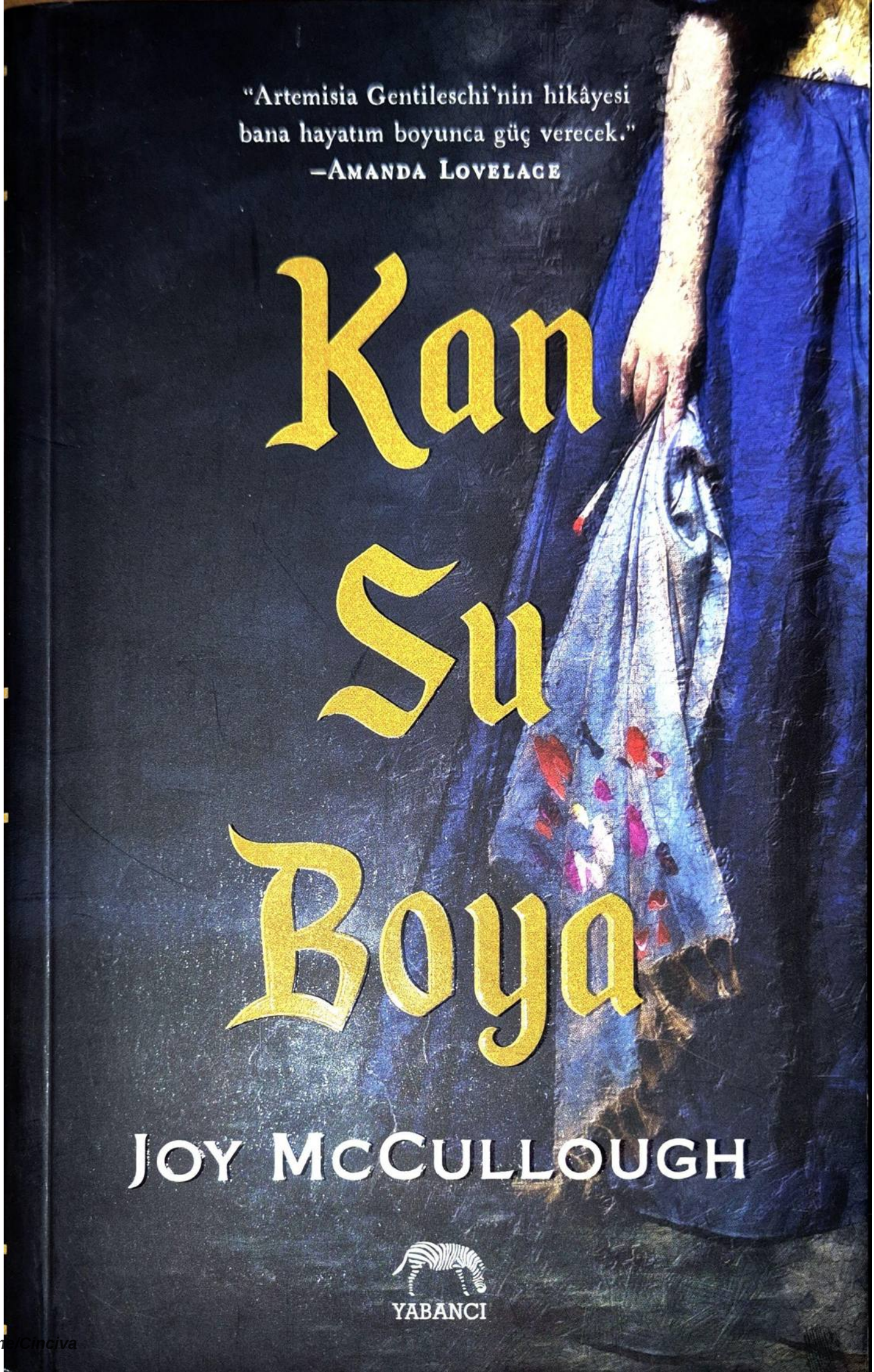

"Artemisia Gentileschi'nin hikâyesi
bana hayatım boyunca güç verecek."
—AMANDA LOVELACE
Kan Su Boya
JOY MCCULLOUGH
YABANCI

T.me/Cinciva

Kan Su Boya

için övgüler

"Bitirdikten çok sonra bile sizinle
kalacak güncel bir hikâye."
—Buzzfeed

"Zamansız ve ne yazık ki hâlâ güncel."
—Kirkus

"Modern feministlerde yankı uyandıracak."
—BookPage

"Kadınlarının susturulamayacağına dair
umut dolu ve önemli bir mesaj."
—BookRiot

"Kadınların yaşamlarına, hikâyelerine,
gerçeklerine ve gücüne dair fazlasıyla tutkulu
ve güçlü bu anlatı tam bir başyapıt."
—Teen Librarian Toolbox

T.me/Cinciva

Kan Su Boya
Özgün Adı | *Blood Water Paint*
Joy McCullough

Yabancı Yayınları | 456

Yayın Yönetmeni | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Bulut Sağlam, Ece Çavuşlu
Düzelti | Elif Nihan Akbaş
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Şubat 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-66-7

© Joy McCullough, 2018
© Yabancı Yayınları, 2023
Türkçe Çeviri © Bilgesu Yaprak, 2023

Sertifika No: 63989

Sayfa 300: Bir kadının sağ elinin taslağı, Pierre Dumonstier, 1625

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

T.me/Cinciva

JOY MCCULLOUGH

Kan Su Boya

Çeviren
Bilgesu Yaprak

T.me/Cinciva

Cordelia için,
hikâyeni bilmek istiyorum

T.me/Cinciva

1. KISIM

T.me/Cinciva

I.

Her şey burada başladı:
gözlem noktasında,

durduğun yerde,
göz hizanda.

Diğer tüm çizgilerin buluştuğu,
ufuktaki
o noktada.

T.me/Cinciva

2.

Bazen keten yağı ve terebentinin
kokusunu içime çekip
fırçayı parmaklarımın arasında yuvarladığımda

gözlerimi önüme:
amacıma diktiğimde
ve sadece nefes alıp verişime odaklandığımda,

bağlarken fırçayı boyaya, nefesime, tuvale

kalan her şeyi dışarıda bırakırım.

Ya sonra?
Babamın borçlar,
işler,
kıskançlık üzerine olan,
nutukları,
tiratları,
öfkesi,

benim seçimimle gerçekleşen
fırça darbeleriyle örteceğim
resmin ilk katmanında
yavaşça kaybolur.

Tekniğimi eleştirmesini,
onun çizdiği yoldan çıkışımdan şikâyet etmesini
bana ressamın kim olduğunu hatırlatmasını
duymam.

T.me/Cinciva

Komiktir ki ressam:
tenine boya bulaşan,
bedeni tıpkı tabure, palet, şövale gibi
atölyesinin demirbaşı olan,
kalbini tuvaline akıtan değildir.

Hayır: Ressam sadece imzasını atar

ve altınını alır.

T.me/Cinciva

3.

Altın, karşılığı olabilir
Kutsal Çocuğun buklelerinin.
Öylece kahverengi ve farksız
annemin memesini emen
küçük erkek kardeşlerimden.

Paletimi inceliyor,
o ışıltılı rengi nasıl
harmanlayacağımı düşünüyorum.
Fark etmiyorum babamın gelişini,
kolunu çizim sehpama doğru savurup
bir çömlek dolusu fırçayı
yere devirene kadar.

Kim olduğu anlaşılmıyor bile!

Arkama yaslanıp
Meryem Ana'nın kutsal çocuğunu saran
kolunun açısını inceliyorum.

Tanıyamamana şaşırmamalı.
En son ne zaman bir ayine
geldin ki bizimle?

Bana ukalalık yapma!

Tükürürcesine konuşurken babam,
başımın üzerinde öfkenin kıvılcımları uçuştu
ve vurdu Bebek İsa'nın yanağına.

T.me/Cinciva

Kardeşlerin biraz olsun yetenekli olsalardı—

—Ama değiller.

Fırça darbelerim
daha hafif olmalı.
Yeteneksiz kardeşlerimden
söz etmek
onu kışkırtıyor yalnızca.
Kardeşlerim
onun geleceğe dair hayallerini
kısıtlıyorlar ve onu
on yedi yaşındaki
kız çırağa
mahkûm bırakıyorlar.

T.me/Cinciva

4.

On yedi giulio* ile
birkaç ekmek alacak Tuzia,
boğumlu parmaklarının arasında kesesi
topallayarak gittiğinde pazara.

Ama eğer beni gönderirse Tuzia,
başımı hafifçe eğip
kıvrık kirpiklerimin arasından
bir bakış atar ve
parmaklarım parmaklarına
hafifçe değerken
gülümsersem fırıncı Piero'ya
on yedi guilio bu defa
birkaç somun daha fazla ekmek
edecek her nasılsa.

Siparişlerden kazandığım
parayla alınıyor ekmek
ki babam kız bir çırağa
itiraz edemesin.

(İtiraz? Hayır.
Minnettarlık? Eh.)

---

* 16. ila 19. yüzyıllar arasında İtalyan yarımadasında kullanılan bir madeni para. –ç.n

T.me/Cinciva

5.

Suratındaki o komik
ifade de ne öyle?

Gözlerimi yeniden
Madonna'nın yüzüne çeviriyorum.
Sonuçta o benim ustam,
(pek bir işe)
yaramasa da.
Vasat bir ressam
Orazio Gentileschi.
Yine de zaman zaman,
besleyip büyüteceğim
ve hayal bile edemeyeceği kadar verimli
bir tohum veriyor bana.

Ya da bazen,
söylediği şey
yanlış da olsa,
öğrenebiliyorum bir şeyler,
neden öyle söylediğini
çözebilirsem eğer.

İşte bu da öyle bir an.
Surat ifadesi komik değil.
Hayranlıkla çocuğa bakıyor.
O bebek, Tanrı'nın oğlu,
kutsal Mesih olsa bile,
annesinin gözünde
salt sevgiden ibaret.

Meryem sarhoş gibi görünüyor.

T.me/Cinciva

Onu başımdan atmaya çalışıyor,
daha kolay uzanabilmek için boyalarıma
toplayıp eteklerimi
tuvalime odaklanıyorum.

O ne anlar ki
anne sevgisinden?
Gerçi dikkatli olmazsam
annemin sesi
silinip gidecek zihnimden.

T.me/Cinciva

6.

Ses bile değil,
ensemde bir nefes,
ufacık bir fısıltı için,
eğer odaklanırsam
belki bir karşılık alırım
umuduyla
uzanıyorum ona.

O burada, ama değil.

Başımı geriye atıp
göğe doğru bakıyor,
bu kasvetli çevreden
kopup gidiyorum.

Neredeyse.

Bir cinnet
(ya da berraklık)
ânında
hırsım tavanda
gümüşiğinin sızıp
doğrudan tuvalime vuracağı
bir delik açıyor.

Ama babam yanımdayken,
bakışlarım yere çekiliyor.

Aşağı in!
Potansiyel alıcılar.

T.me/Cinciva

Ve böylelikle
hiç de dini bütün olmayan
hayatlarının telafisi olarak
dini sanat eserleriyle gösteriş yapıp
kilisenin gözünü boyamaya kararlı
o geveze adamlar
çıkarlarken atölyeye
(benim atölyeme),
koşarak iniyorum merdivenlerden.

Adamların ikisi
bana doğru bakmadan geçerlerken
üçüncü adam
bakışlarını hissettiğimden
emin olmak istiyor.
Işığa olan hevesimi yitiriyorum.

Artık erkekler
kadınların cennetteki melekler mi
yoksa bahçelerinin toprağını
süsleyen heykeller mi olduğuna
karar versinler istiyorum.

Ama iki türlü de biz,
tüketilecek güzelliğiz.

T.me/Cinciva

7.

Dünyaya dön, kızım.
Çarşıya gidiyoruz.

Tuzia koluma
bir sepet tutuşturuyor.

Gözlerimi kırpıştırıyor ve
o esnada atölyemi işgal eden,
hatta belki de
tabureme oturmuş
Madonna'mı seyreden adamın
hiç hoş karşılamadığım
bakışının ağırlığından
sıyrılmaya çalışıyorum.

Tuzia'nın bana yüklediği
zerzevat, fasulye ve kurutulmuş balıkla
eziliyorum dönüş yolunda.

Genç kolların
ağırlığı daha rahat
kaldırabileceğini söylüyor
ama merak ediyorum:

Neden çarşıya erkek kardeşlerimle çıkmıyor?

Ayaklarım yol alırken
Piazza di Santa Maria'nın
arnavut kaldırımlarında,
Madonna'mdan –ve
annesinin ona hayat vermek için

T.me/Cinciva

neleri feda ettiğini
anlayamayacak kadar
küçük olan çocuğundan–
sıyrılan düşüncelerim
cennete doğru kayıyor.

Mesih'e hayat veren genç kızın
adını taşıyan
meydanlar, kiliseler,
heykeller, resimler,
kutsallığına adanmış freskler var.
Yine de onunla ilgili
hatırladığımız tek şey:

Bir bakire olduğu.

Eczaneye uğramalıyız.
Babanın keten yağına ihtiyacı var.

Babamın keten yağına ihtiyacı var,
Potansiyel alıcıların atölyeme.
Oğlanların ise
Tuzia'nın benim paramla alacağı
incire, meyveli çöreğe
ve elma şekerlerine.

Ama benim tek bir şey bile
istemeye hakkım yok.

T.me/Cinciva

8.

Resim yeteneği olmayan
herhangi birinin de yapabileceği
sıradan bir iş için
şövalemden koparıldığım zamanları
kendi lehime kullanmaya
kararlıyım.

Mademki atölyemden
ayrılmak zorundayım,
hiç değilse ağaçları oluşturan
yeşilin her bir tonunu,
bir kaldırım taşını ortadan bölen çatlağı,
çatlağın başına üşüşmüş
karıncaları gözlemleyeceğim.

Bunlar, gözlemlemem gereken şeyler
dünyayı gerçekçi bir şekilde
resmedebilmek için.
Ancak bir anda dikkatim dağılıyor.
Dikkatimi dağıtan,
Tuzia'nın gevezelikleri değil,
yeşilin her bir tonundan daha canlı olan
annemin sesi.

Bir girdaba kapılıp
döne döne
savruluyorum geçmişe.
Şimdi sesini duymakla kalmıyorum;
Tam da bu meydanı aşarak,
annemle birlikte çarşıya gidiyorum.

T.me/Cinciva

Piazza di Santa Maria'nın
sekizgen süs havuzunun başında
dört taş kurt
yüzyıllardır nöbet tutar.
Ama bilinmez,
Kutsal Ana'yı korumak için mi
yoksa ona yerini hatırlatmak için mi
orada bekler o dört canavar.

Havuz tadilattan geçiyor.
Orada durmak,
taşı yontan ustaları izlemek istiyorum.
Ama annem yola devam etmek için
can atıyor.

Yakında bebek geliyor
(göğe dilekler uçuruyorum
bir kız kardeşim olsun artık diye)
ve annemin ayakları
taşıdığı ağırlıktan
şişmiş hâlde.

Yine de vururken güneş
ağrıyan beline
şöyle diyor annem,

İzle sevgilim, izle hayatım.
Küçük meydanımızdaki
bu havuz
bağlanıyor artık
Acqua Felice su kemerine.
Bu değişim,
gözlerinin önünde.
İzle.

T.me/Cinciva

O artık yaşamıyor.
Ve hiçbir şey değişmiyor.
Taş kurtlar hâlâ yerinde.

Değişen tek şey şu ki,

Seni görüyorum,
seni duyuyorum,
hikâyeni bilmek istiyorum,

diyemiyor bana annem.

T.me/Cinciva

9.

Keten yağı?

Resimlere ışıltı ve şeffaflık katar.

Dezavantajları?

Zamanla sararıp koyulaşabilir.

Babamın çizmeli ayakları
tıpkı bir filin adımları gibi
sertçe vuruyor
çatı katı atölyemizin zeminine.

Her yanımdan geçişinde
sıkıca tutuyorum
pigmentleri öğüttüğüm masayı
devrilmesinler diye yere.

Alternatifleri?

Haşhaş yağı ya da safran yağı.

Zanaatımızı yeterince kavradığımı
daha kaç defa göstermem gerekiyor
bilmiyorum.

(Aslında biliyorum: Babam daha kaç kez görmek isterse.)

Ardımda belirip bakarken
havanımdaki tozlaşmış vermilyona,

T.me/Cinciva

ekşi nefesinden kaçmak için
başımı çeviriyorum.

Daha iyi öğüt.
Terebentin neyden yapılır?..

Gerektiğinden fazla bastırarak
öğütürken vermilyonu,
mermerin o sert sürtünüşü
başka türlü ulaşamayacağım
bir rahatlama doğuruyor.

Terebentin, Artemisia!

Sertçe nefes veriyorum,
ve uçuşup havaya karışıyor
kan kırmızı vermilyon tozu.

Çam ağacı—
hapşırıyorum
—reçinesinden.

Ama biz ne kullanıyoruz?..

Venedik terebentini.

Ve o da—

—karaçamdan yapılıyor.

T.me/Cinciva

Sıradaki sorunun gelmesini
beklemiyorum bile.
Ne kadar erken biterse bu iş,
o kadar erken çevirebilirim
gözlerimi (kalbimi)
tuvale.

Çünkü boya katmanının
daha iyi tutunmasını sağlar
ve çok daha az sararır.

Ters ters bakıyor.
Bir şeyleri atladığım için değil,
atlamadığım için
hiçbir şeyi.

T.me/Cinciva

10.

Merdivenlerden inerken
Tuzia'nın soğanlarından gelen
koku karşılıyor beni.
Duyularımla dans eden koku
beni yakalayıp aşağıya,
beni bekleyen işlere
doğru çekiyor.

Mutfağa adımımı atar atmaz,
Tuzia önüme bir kâse koyup
aramızdaki tahtanın üzerine
bir bıçak bırakıyor.

Doğra.

Doğramak
dilimlemek
ve kesmek
arasındaki farkı bilmiyor
ve umursamıyorum.
Ama bıçak kullanmak
bana keyif veriyor.

Ne kadar soyulursa soyulsun
her soğan doğrayışımda
gözlerimin amansızca sızlaması.
(Resimlerim ne kadar iyi olursa olsun
babamın her seferinde kusur bulması.)
Ama oradan oraya koşturup duran
kardeşlerime

T.me/Cinciva

bu kadar müdahale etmiyor
her nedense.

Bir kepçe dolusu
sıcak yahniyle
dilini yaktığında
hak ettiğini buluyor Gulio
(ama yerlere sıçrayan pisliği
yine ben temizliyorum).

Nasıl geçiriyorlar
bütün günü
bilmiyorum.

Resim yetenekleri yok,
yine de belki
ticaret öğrenebilirler.
Babam onların
sayılardan anlamadığını
ve müşterileri cezbedecek
sabırları
becerileri
dayanıklılıkları
olmadığını söylüyor.

Sahip oldukları tek bir şey var:
Özgürlük.

T.me/Cinciva

II.

Bir zamanlar
evin hanımı değil,
yalnızca bir çocuktum.

Çok değil ama
yeterince uzun zaman önceydi
kucağa alınma ümidiyle
annemin eteklerini
çekiştirdiğim anlar.
Ama artık
ışığa doğru yayılan
bir gölge gibi
bulanıklaşıyor anılar.

Başka kimsenin anlatmayacağı
bir hikâyeyi
dinleyeyim diye,
karnı kardeşlerim yüzünden
kocamanken bile
bana kucağında
yer açışı annemin
artık puslu bir hatıra.

Gözlerimin içine bakıp
babamın resimleri hakkında
ne düşündüğümü soruşu
ve dinleyişi dikkatle.

Puslu bir hatıra artık,
babamı kahkahalara boğuşu.

T.me/Cinciva

Korktuğum gecelerde,
canavarları kaçırmak için
bir şarkı mırıldanıp
beni rahatlatışı.

Puslu bir hatıra,
son birkaç haftasında
karnında öncekilerden
çok daha ağır bir çocukla
mahkûm oluşu yatağa
ve çocuk dünyaya geldiğinde bile

—sonunda bir kız kardeş, soğuk ve mavi—

kan ter içinde gördüğü kâbuslar
dönüşürken hezeyanla karışık acıya,
kalan son gücüyle
hiç kimsenin anlatmayacağı
o kadınların öykülerini
işlemeye çalışıyordu zihnime
Prudentia Montone.

Erdemli kadınların
öyküleriydi bunlar
hiçbir suçu olmadan
namusu sorgulanan;
dul kalmış kadınların,
kaybedecek hiçbir şeyi olmayan...

Gölgenin bittiği ve
ışığın başladı yeri
söyleyebilmek imkânsızdı

ama annem,

daima ışıktı.

T.me/Cinciva

12.

Dans ediyor ışık
çocuğun buklelerinde
ve anne ile bebek arasındaki bağ
kusursuz,
baba göremese de.

Annemle geçen on iki yıl
yeterli değilse de,
biliyorum ışığın kaynağını
ve sevgiyi
resmetmeyi.

Geriye sadece
hünersiz bir gözün fark edemeyeceği
son dokunuşlar kalıyor.
Aslında bu hâliyle de sunabilirim onu.
Ve son dokunuş, bir imza,

Orazio Gentileschi,
(Artemisia değil asla)

bu yetecektir müşterilere,
ve hiçbir şey çarpmayacaktır gözlerine.

Ama ben biliyorum,
kolunun
düzgün olmadığını.
Bebeğini sarıyor ama
düz görünüyor hâlâ.

T.me/Cinciva

Sorunu nasıl çözeceğimi
sorduğumda
işe yaramaz bir şeyler
mırıldanıyor babam.
Soruyu anladığını
sanmıyorum.
Daha yanlışın ne olduğunu
bile göremiyorsa,
nasıl çözebilir ki bu sorunu?

Bu, imzamı bile taşımayacak
bir sipariş yalnızca.
Ama ben sadece
Madonna'yı çizmiyorum.
Her yeni tekniğin
bir basamak olduğu
bir merdiven
inşa ediyorum.

T.me/Cinciva

13.

Ne zaman babam
beni atölyemden kovup
aşağı yollasa,
ne zaman müşterilerle
ben orada değilmişim gibi konuşsa
ve ben öfkeyle inerken aşağı
adamlar şehvetle baksa bana
annemin zihnime ektiği hikâyeler
içimdeki ateşi körüklüyor.

Çoğunlukla bizden
İncil'den hikâyeler, bazen portreler,
eski çağ öyküleri ve mitler
resimlememizi isterler.
Ama tüm ustalar,
imzalarını
Davut, Adem ve Musa'nın
tablolarına atar.
Ustaların izinden gidenler de
bir gün kendi imzalarını atabilme
hevesiyle yanıp tutuşurlar.

Davut'u çizebilirim –gençliğini ya da kral hâlini–
ama bu tablo
benden bir iz taşımaz.
Oysa durum farklı,
konu Susanna
olduğunda.

Annem hayatı boyunca
eline fırça bile almadı.

T.me/Cinciva

Yine de öyle renkli
öyle cesur tasvirler yapardı ki
gözleri –ve zihni–
en önemli noktaya çekerdi:

günün yorgunluğunu
atmak için
huzurla yıkanan
genç bir kadın,

ve ardından
onarılmaz biçimde
karartılan dünyası.

Susanna ve Yaşlılar

Babam da
sürekli izlenen bir kadının hikâyesini
anlatmaya hakları olduğunu düşünen
diğer tüm –erkek– ressamlar gibi
Susanna'yı resmetmeyi denedi.

Ama kimse gerçekten anlatamaz
yüreğinde yaşamadığı bir hikâyeyi.

Ne kadar uzun süre
atölyeme girip çıkarsam
ve atölyeyi
paylaşmak istediklerim için değil,
sunabileceğim şeyler için kullanırsam,
o kadar emin oluyorum
Susanna'ya hakkını verebileceğime.
Anneme hakkını verebileceğime.

T.me/Cinciva

Ve kendime.

Ama becerilerimin
yüreğimdekilere
yeteceğine
emin olana dek
bekliyorum.

T.me/Cinciva

14.

Üç boyutlu, yuvarlak paleti
sarmalıyor kolum.

Nasıl görünmesi gerektiğini
hızlıca zihnimde resmediyorum.

Peki ama neden
zihnimdeki görüntüyü,
tenimin görüntüsünü
tuvale aktaramıyorum?

Gözlerim acıyana kadar
Madonna'nın düz,
dümdüz koluna bakıyorum.
Fark etmiyorum
merdivenlerin gıcırtısını
kapının açılışını
atölyede dolaşan
ayakların sesini.

Ya da belki o
ölümlü bir adam gibi
girmiyor odaya.
Mucizevi bir şekilde
içeride beliriyor
öylece.

Ve sonra:
yanağımda
bir nefes.

T.me/Cinciva

Babamın nefesi değil bu.
Yukarı toplanmış eteğime uzanıp
o sonsuz, ağır edep katmanlarını
bileklerime kadar örtüyorum.
Örnek bir Romalı kızım
(ya da öyleymiş gibi davranabiliyorum).

Adam gözlerini kaçırıp
bana yer açmak için
geri çekiliyor,
sadece bu odada var olmasının bile
tüm havayı bozduğunu
fark etmiyormuş gibi.
O da benim karşımda
baskı altında hissediyordur
belki.

Amacı beni korkutmak değil–
bu açıkça belli.
Ve şimdi çalışırken ben
kendimi toparlamaya
nefesimi kontrol etmeye
ve eteğimi tekrar düzeltmeye,
bakışları benim değil
tuvalimin üzerinde.

Benim adım Agostino Tassi.
Ve sen de Artemisia'sın.

T.me/Cinciva

2. KISIM

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

Kuşatılmış

Bahçedeki kadına dair bildiğin her şeyi unut, canım kızım. Yöre halkından iki yaşlı adam gelene kadar kadın banyo yapıyordu. Hikâyeyi kutsal metinlerde nasıl anlattıklarını ya da babanın tuvaline nasıl aktardığını unut.

Sen sadece anneni dinle. Daha ablası evlenmemişken zengin bir adama verilmeyi Susanna'nın istemediğini anlatışımı dinle. O adamı etkileyen güzellik onun seçimi değildi. Altın ya da mücevherin peşinde değildi. Bunlar sana hayal bile edemeyeceğin kadar lüks şeyler gibi gelebilir. Ama güzellik, yanında pek çok dert getirir.

Kadınlık da öyle.

Bir hizmetçinin önünde diz çöküp ayaklarına yağlarla masaj yapması Susanna'nın içindeki suçluluğu gidermeye yetmezdi. Kız kardeşinin öfkesinden koruyamazdı onu hiçbir rahatlatma.

(Umarım rahmimde büyüyen bu tohum bir kız kardeş olur sana. Kardeşlerin arasındaki bağ bambaşkadır çünkü. Belki daha dikenli ama birçok olasılıkla dolu, çok daha hassas bir bağdır o.)

Susanna'nın bütün hayatı zorluklarla doluydu demiyorum. Ekmeğini kazanmak için çalışmak zorunda değildi. Kocası ona el kaldırmazdı. Tabii bir erkeğin yapması gereken, bundan çok daha fazlası olsa da Joaquim gerçekten de iyi bir adamdı. Susanna onu sevdiğini düşünüyordu. Daha kadınlığa yeni girmiş birisi, bir sürü keçisi ve tahıl dolu ambarları olan bir adamı ne kadar sevebilirse, o da kocasını o kadar seviyordu işte.

T.me/Cinciva

Bir de hizmetçileri vardı. Evin bütün yükünü sırtlanan insanlardan şikâyet etmek tuhaf gelebilir. Benim belim sadece taşıdığım çocuk yüzünden değil, bir kadın olarak taşımak zorunda olduğum birçok şeyden dolayı ağrıyor.

Ama Susanna'nın etrafı kuşatılmıştı. Hizmetçileri onun ağzından çıkacak tek bir kelimeye bakıyor, Susanna'nın sabrı ise gittikçe tükeniyordu.

Banyo yapmak için hazırlanırken bile oradalardı. Onu izliyor, yanında bekliyorlardı. Bahçe duvarlarla çevriliydi ama etrafında suyun sıcaklığını kontrol eden, giysilerini çıkaran, saçlarını açan dört kişi daha varken çok da mahrem gelmiyordu.

Susanna kocasının evine taşınalı aylar olmuştu. Sabırlı davranıyordu. Ama hayatta hayır deme şansının olduğu çok az alan kalmıştı ve hiç değilse bu konuda hakkını savunmayı deneyebilirdi. Bu birilerini rahatsız edecek bile olsa, Susanna yaşayacağı anlık huzura değeceğine karar verdi.

(Susanna hakkında her şeyi unutsan bile, onun gerçeği nasıl savunduğunu daima hatırla. Bunun bir karşılığının olacağını biliyordu. Henüz bu karşılığın ne kadar ağır olacağının farkında değildi, yine de gerçek neyse onu söyledi.)

Kıyafetini çıkarmaya çalışan kızı uzaklaştırdı ve hizmetçilerine dönerek, "Sizin için de bir sakıncası yoksa yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Sakıncası vardı. Bunu dile getiremediler ama sanki bir boğazın kesilişine tanık olmuşçasına gözlerinde beliren dehşet, hislerini ele veriyordu.

Susanna'nın ablası dudak bükerek, "Onlar senin hizmetçilerin," diye homurdandı köşeden. "Bir şeye ihtiyacın olursa diye elinin altında olmalılar."

Ama onlar tam olarak hizmetçi sayılmazlardı. Eğer öyle olsalardı, Susanna onlara gönlünce gitmelerini emredebilirdi. Hayır, onlar Susanna gibi bir kadına yakın olmanın yükselmelerini sağlayacağını umarak sürekli yaltaklık eden insanlardı.

T.me/Cinciva

Bunun için onları suçlayamayız tabii. Tek istedikleri hayatta kalmaktı.

Susanna bunu anlıyordu. Yine de duruşunu korudu. "Teşekkürler, Rebecca, hanımlar. Ama kendi başıma yıkanabilirim."

Kadınlar dehşete kapılmış gibi birbirlerine bir şeyler mırıldanarak eve girdiler.

Rebecca, Susanna'nın kovduğu kadınlardan farklı bir konumda olduğunu düşünerek orada kaldı. Öyleydi de. Ama bu Susanna'nın, ablasının bahçe duvarının üzerinden zeytinliğin ötesindeki köyü izleyerek yanında durmasını isteyeceği anlamına gelmiyordu.

"İçinde bulunduğun şartların tadını çıkarmalısın," dedi Rebecca. "Zengin bir adamla evlendiğim zaman..."

Susanna'nın Joaquim'le evlenmesinden bu yana yaşanan tüm gerginliğin sebebi işte buydu: Onunla evlenen Rebecca olmalıydı.

Susanna'nın vereceği hiçbir cevap tatmin edici olmayacaktı. Cevap vermek, Rebecca'nın tuzağına düşmek demekti. Rebecca'nın yanında kalmasına katlanacaksa bile, kendini onunla tartışacak kadar düşürmemeye karar verdi.

Bunun yerine, parıldayan suyun yanındaki düz, siyah kayaya oturup elini suya daldırdı. Suyun ısısı harikaydı. Taşın üzerindeyken, bahçenin duvarının ardını göremiyordu. Dış dünya artık çok uzağındaydı.

Hâlâ yanında olan Rebecca dışında.

"Çok nankörsün," diye ısrar etti. "Güzel ve dürüst Susanna'nın önüne bütün dünyayı seriyorlar. Bir de benim yaşımda hâlâ aile evinde olduğunu hayal et. İşte o zaman beni anlayacaksın!"

Susanna ablasına şefkat duyuyordu ama bu konuşmayı defalarca yapmışlardı.

"Görünen o ki tümüyle yalnız kalana kadar kendimi asla huzurlu hissedemeyeceğim. Sen de gidebilirsin artık."

Rebecca'nın yüzünde beliren acı, gerçekti. Ama aynı zamanda hem Susanna hem kendisi hem de pencereden onları gözetleyen hizmetçiler için bir gösteriydi de. Rebecca her zaman seyircilerin farkındaydı (Susanna da öyle – aradaki tek fark, Susanna'nın izlenmekten keyif almayışıydı).

T.me/Cinciva

"Demek kendi ablanı da sıradan bir hizmetçiymiş gibi huzurundan kovuyorsun?" Rebecca, cevap almayı bile beklemeden o çok sevdiği dramatik çıkışlardan birini yapmak üzere kapıya doğru ilerledi. Aslında evin hanımını oynayıp şikâyet edecek yeni nedenler üretebileceği için, evde olmak onun da işine geliyordu.

Ve bir süreliğine, canım, Susanna tek başına banyo yapabildi.

T.me/Cinciva

15.

Atölyedeyken ben,
ellerim, kalbim,
gözlerim ve zihnimden
ibaretim.

Daima.

Ama o anda,
atölyemde bir yabancı,
bir erkek varken,
çok daha fazla hissediyorum
tenimin her bir santimini
tuvalimin her bir santiminden.

Bana değil,
işime,
bedenimin dışındaki
kalbime bakıyor.

O bakış,
hasretini çektiğim,
uğruna savaşlar verdiğim şey
—bir izleyici
ve sadece
gerekli beceriye sahip
bir çift göz değil
aynı zamanda
kavrayan bir zihin—
yine de her nedense,
bir kıskançlık dalgası
sarıveriyor kalbimi.

T.me/Cinciva

Kıskanıyorum kendi fırçamla
resmettiğim Kutsal Meryem'i!
Öylece hareketsiz dururken bile,
birkaç lanet günah işliyorum kesinlikle.

Adam ağırlığını
diğer ayağına veriyor.
Hazırlanırken bakışlarını
bana çevirmeye,
en büyük dileğim,
hiç bırakmaması
Anne ve Çocuğu'nu incelemeyi
çünkü kalbim
olacaklara hiç hazır değil.

Hissediyorum,
kıpkırmızı boynum;
ve renk aşağılara –çok daha aşağılara–
doğru yayılıyor
ta ki hem memelerimi
hem nefesimi sıkıştıran,
hem de bir kalkan gibi koruyan
korseme ulaşıncaya dek.
Nefes alamıyorum.

Ama olması gereken bu.
Ben hiçbir zaman olmayacağım
meydanda toplanıp kıkırdaşan
ya da pencereden sarkıp
sevdiği erkeğe notlar atan
o kızlardan biri.
Defalarca düşünmüştüm
sevgilimin penceremin altından
geçip geçmeyeceğinden başka

T.me/Cinciva

hiçbir derdim olmasa
hayatım nasıl olurdu diye.
Ama uzun zaman önce karar vermiştim
asıl neyin önemli olduğuna.
Ve şimdi, bu adam bana gelmişti.
O şekilde değil tabii–
nasıl da çocuğum!
Yine de ismim dökülürken dudaklarının arasından
sesinin zihnimde yankılanmasına
engel olamıyorum.
Düşüncesiyle bile
çözülüyor bağı dizlerimin.

Oysa derin düşüncelere dalmış Sinyor Tassi,
aldırmıyor bana.
Ve görmüyor
acemice ellerimi koyacak yer ararken,
ayağa kalkmak için güç topladığımı.

Bir odak noktası seçip
derin bir nefes veriyorum.
Eğer sadece zekâmı kullanarak
resim yapmayı öğrenebildiysem,
atölyemdeki bir yabancıyla
sohbet etmeyi de
başarabilirim.

T.me/Cinciva

17.

Bir defasında
ekmek hamurunun üstünde
fare izleri bulmuştum
ve şarabımızın üzerinde
sineklerin uçuştuğuna
sıkça şahit olurdum.

Tuzia'nın horultuları
paylaştığımız küçük odayı doldurur,
öyle ki
zihnim gittikçe durulsa dahi
dalamam uykuya.

Köşelerde toz topakları biriktiğinde,
evin hanımı olarak görevlerimi
ihmal etmekle suçlar beni.

Yumuşacık bağrı,
kırlaşan saçları,
tombul ancak kaslı kollarıyla
nazik, şefkatli,
sevecen bir kadına benzer.
Ama değildir.

En önemlisi de:

Tuzia,
beni atölyede
bir adamla baş başa
bırakmayı seçmişti.

T.me/Cinciva

Babamla değil.
Kardeşimle değil.
Bir adamla.

Ve şimdi ben,
onu kapı dışarı etmek yerine,
kalmasını nasıl sağlayabileceğimi düşünüyorum.

T.me/Cinciva

18.

Tuval boş.
İlk fırça darbesi ondan geliyor.

Baban benden
senin son eserlerine
bir göz atmamı istedi.
Perspektif konusunda
yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi.

O da geliyor mu?

(Duraksama.)

O Piazza'da,
alacaklılarla uğraşıyor.

Bu çok utanç verici.

Bu senin değil, Orazio'nun borcu olmalı,
değil mi?

Evet, Sinyor Tassi.

O göz kırpıyor.

Ben kızarıyorum.

Bana Tino de.

Ah, yapamam.

T.me/Cinciva

Rahatsızlığımı ölçüp
bakışlarını Madonna'ma çeviriyor.
Konuşmasını bekliyor,
ancak bir yerden sonra
sessizliğe dayanamıyorum:

Babam şehre
Quirinal Sarayı'nın bir siparişi
için geldiğinizi söylüyor.

Bu doğru.
Tahminimce baban
sana perspektif öğretmemi
istediğinden çok
onu da bu siparişe dahil etmemi
ümit ediyor.

Elbette.

Kolu biraz düz olmuş.

Babam onu bir çıkar uğruna
davet etmiş olsa da
o yetenekli biri.

Eğer babam
gerçek bir ressam olsaydı
beni kendisi eğitebilirdi.

Baban seni
çırağı yapmak
istediği için
şanslısın.

T.me/Cinciva

Kırdığım potu düzeltmek için,
doğru kelimeleri arıyorum.

Ama haksız sayılmazsın.
Babanın resimleri berbat.
Tabii bu aramızda kalsın.

Kahkaha atmamak için
kendimi zor tutuyorum.

Elbette, Sinyor Tassi.

Doğruları söyleyen,
sadece ben değilim.

Bana bakıyor.
Beni görüyor.

Tino de, lütfen.
Ciddiyim.

Ben, gerçekten—

Bu bizim küçük sırrımız olacak.

Ona Tino diye hitap etmek,
hiç de küçük bir sır değildi.

Tino.

Gördün mü bak?

T.me/Cinciva

Sanki her bir duvar
ve tavan
camdanmış gibi
gülüşü odayı dolduruyor,
ve bu oda, Roma'nın
en güneşli yeri oluveriyor.

Çok da zor değilmiş.
Roma halkı camları indirip
işkence etmek için
sürüyerek götürmedi bizi.

Sana bir sır daha vereceğim.

Neymiş o?

Kimse görmediği sürece
yanına kâr kalabilecek
daha birçok şey var.

T.me/Cinciva

Kuş Gibi Özgür

Kapa gözlerini, hayatım.

O sanatçı zihninle, Susanna'yı bahçesinde hayal et. Bir kuş gibi özgür ama sadece kısa bir an için. Çünkü görüyorsun ki onu izleyen sadece sen değilsin.

Ulaşılamayacak bir noktada gizlenen davetsiz misafirler var. Bu ilk başta çok anlamsız geliyor. Susanna kendi evinde, kendi özel bahçesinde. Hizmetçilerini de göndermiş. Peki ya neden o iki adam duvarın ardından onu seyredip hakkı olan bir şeyi ondan çalıyorlar?

Onlar birer canavar değil. Yolda görsen çekineceğin adamlar değiller. Tam aksine, onlar ayinde karşılaşacağın, kocanla muhabbet ettikleri sırada kibarca başınla selam vereceğin tipte erkekler.

Bir kocan olduğunu hayal edebiliyorsun, değil mi canım?

Hatırlanması gereken en önemli şey, bu adamların toplumun önde gelenlerinden olduğudur. Üstelik yakışıklılar. Saygı gören, akıllı adamlar. Devletin en üst seviyelerine tavsiye vermekle görevlendirilmiş insanlar.

Elbette ki Susanna'dan daha güçlü olmak için saygı gören liderler olmalarına gerek yok. Nefes alan her erkek, onun dünyasında bir kadından daha güçlüdür – bizim dünyamızda da öyle. Ve duvarın diğer tarafında pusuya yatmış, tek derdi banyo yapmak olan bir kadına saldırmayı planlayan bu erkekler, onun dünyasını paramparça edecekler.

Henüz çok genç olduğun için bu seni hayrete düşürebilir. Ama

T.me/Cinciva

Susanna buna şaşırmamalı. Elbette ki adamların varlığını fark ettiğinde korkacak ama biraz düşününce, babasının düğün gününde satış makbuzu aldığı bir dünyada yaşayan bir kadın olduğunu anlayacak. O, erkeklerin kullanabileceği bir obje sadece.

Ve şunu anlamalısın ki hayatım, sadece banyo yapıyor olmak bile potansiyel olarak her şeyi değiştirebilir. Ama bil ki, üzerine çökecekleri âna kadar canavarları fark edebilmek mümkün değildir.

T.me/Cinaiva

19.

Tek kaçışlı perspektifi
öğrenen bir çocuğum ben.
Belki sonrasında
mavi ve kırmızıyı karıştırır
ve yeni bir şey keşfederiz!

Yine de itiraz etmiyorum.
Düzgün bir öğretmenim
olmadı hiç.
Bu yüzden, düzgün bir
öğrenci olacağım.

Sinyor Tassi'yi dinliyorum

Tino demende ısrar ediyorum.

kararlıyım olabildiğince
yararlanmaya bilgeliğinden.

Tek kaçışlı perspektifte
tek bir ufuk noktası vardır.
Tüm çizgilerin birleştiği
tek bir nokta.

Gözünde canlandır:
Upuzun, düz bir yolun
ortasında duruyor
ve görebileceğin en uzak
noktaya bakıyorsun.

T.me/Cinciva

Tam arkamda duruyor,
bir eli omzumda,
diğeri
bedenlerimizin önünde uzanmış.
Kalbim öyle gürültülü atıyor ki
söylediklerini güçlükle duyuyorum.

Çok uzaklarda bir noktada
yolun iki kenarı
tek bir noktada
birleşecek.

Tüm paralel çizgiler
mutlaka birleşirler.
Başlangıçta birbirlerinden
çok uzak olsalar bile.

Bir müddet orada öylece dikiliyor,
yan yana, eş zamanlı nefeslerle,
bakıyoruz onun hareketsiz
uzun koluna ve sonra
çizgilerimiz ufuk
noktasında
birleşiyor.

T.me/Cinciva

Kapana Kısılmış

Bir hikâye daha, hayatım. Sonra rüyalara dalacağız.

Susanna'yı en son nerede bırakmıştık? Ah, evet, ablası bir öfke nöbeti geçirmişti. Ama Susanna parmağını suya daldırdığı anda, hepsi silinip gitti.

(Umarım bu bebeğin nöbetleri de bir damla suyla sakinleşir. Ama biliyor musun, durmaksızın tekmeleyişi, kımıldayışı ve en rahat pozisyonu bulmak için dönüp duruşu bana yakında bir kız kardeşin olacağını düşündürüyor. Erkek kardeşlerin hiç bu kadar tekme atmazlardı. Ama sen... Ah, canım kızım. Daha karnımdayken bile kısıtlanmaya tahammülün yoktu.)

Susanna kapana kısılmıştı. Bu durumu senden daha zarif bir şekilde karşıladı ama o senden daha büyüktü. İçinde bulunduğu dünyayı anlıyordu. Olay çıkarmak istemiyordu. Ama seçim şansı olsa, Joaquim'in renkli fayansları, oyma kemerleri ve ablasının özendiği daha birçok detayı olan büyük evini sadece bu bahçe için, öğleden sonra güneşinin küvetteki suyu ısıttığı bu mutlu an için seve seve feda edebilirdi.

Susanna gibi bir kadın için bahçenin küçük bir köşesi neden bu kadar önemliydi dersin? Saray gibi bir evi, güzel kıyafetleri olan bir kadın için? Çünkü bir düşün, onun gibi etrafın beklentilerini karşılayamadığın, tahminen asla karşılayamayacağın ve hatta karşılamayı da istemediğin sayısız insanla doluysa, o küçük sığınak güvende hissettiğin tek yer olabilir.

T.me/Cinciva

Susanna üzerindekileri çıkarıp suya girdiğinde, artık kocasının kim olduğunun bir önemi kalmamıştı. Sanki ailesi tarafından ödüllü bir keçiymişçesine bir başkasına verilmemiş gibi davranabilirdi. Ablası bu haksızlık yüzünden hiç ağlamamış, Susanna'nın başından beri içinde olmak istemediği bir şeyin intikamını almak adına düğün gecesinde giyeceği geceliği kesip parçalamamış gibi yapabilirdi.

Bazen bahçeye kaçtığında başı dahil tüm bedeniyle tamamen suyun altına girer, mutlak sessizliğin tadını çıkarırdı. Gerçi bunu son denediğinde, sessizliğin keyfi yalnızca birkaç saniye sürmüş, dört yanından uzanan kollar onu tersine vaftiz edercesine sudan dışarı çekmişlerdi. Dedikoducu hizmetçiler etrafında koşturuyor, onu kurtardıkları için kendilerini kutlarken bir yandan da bir kurtarıcıya ihtiyaç duyduğu için onu azarlıyorlardı.

Susanna'nın bir kurtarıcıya ihtiyacı yoktu.

Üzerine bir tunik geçirip erkek çocuğu gibi köyde koşturduğu yaşlarda, erkek kardeşleriyle birlikte nehirde öğrenmişti yüzmeyi. Sığ bir havuzda boğulacak değildi. Ve her ne kadar kapana kısılmış gibi hissetse de Susanna ciğerlerini doldurmayı ve sessizliği kalıcı hâle getirmeyi tercih etmezdi.

Ancak etrafındaki kadınları yakında tekrar kurtarılması gerekmeyeceğine ikna etmek imkânsızdı. O gün bugündür, bir kâse balın üzerine üşüşen sinekler gibi Susanna'nın dibinden ayrılmıyorlardı.

Bazı günler Susanna, asla ulaşamayacakları bir mertebenin ümidine sıkı sıkıya sarılan bu kadınlara acıyordu. Ama bu, o günlerden biri değildi.

Susanna, kendi dünyasının standartlarına göre yetişkin bir kadındı ama o esnada içindeki çocuk sahneyi ele geçirmişti. Akşam yemeğinde tabağında ıspanak görmüş bir çocuğun surat ifadesiyle kadınların onu gözetlediklerini bildiği pencereye doğru baktı.

Ve nefesini tutarak suya gömüldü.

T.me/Cinciva

20.

Su soğumuş olsa da
ıslak tenime değen hava
sudan daha soğuk hâlâ.
İyice küvete gömülüyorum.

Tuzia biraz daha
sıcak su getireceğine
söz vermişti.
Ama şimdi Guilo ona
derste öğrendiklerini anlatıyor
ve Tuzia onu dinlerken
benim banyom
unutuluyor.

Dişlerim takırdıyor.
Kendimi hazırlayıp
ayağa kalkıyorum.
Hava tenime değdiğinde,
yutkunuyorum.
Tam da o anda
karar veriyor
içeri girmeye Tuzia.

Uzanamadığım havluyu alıp
bana doğru fırlatıyor.

Örtün çabuk,
edep ya hu!

Tuzia hiç benzemez
o yalaka hizmetçilere.

T.me/Cinciva

Dikkatle küvetten çıkıp
kurulanıyor ve
iş elbiseme uzanıyorum.

Sürekli o çirkin şeyi
giymek zorunda mısın?

Eğer orada dikilip
her hareketime
laf etmekse niyeti,
keyfi bilir.

Ona doğru dönüyor
ve başımdan geçirmeden
önce elbisemi,
uzun uzun saçlarımı
kuruluyorum.

Papa'yla buluşacak değilim,
gidip resmime devam edeceğim.

Sırada iç etekliğim var.
Gün bitmeden soyacağım
tüm soğanlardakinden
çok daha fazla katman.

Sinyor Tassi birazdan burada olur.

Yani?
der gibi bekliyorum.

Tuzia kendini tutamıyor:

T.me/Cinciva

Erkeklere özgü bir iş
yapıyorsun diye
erkek gibi
görünmen
gerekmiyor.

Korsemi takıp
iplerini bağlıyorum.
Bu defa elbisemin
aşağıdan sarkan fırfırlarını
daha bir özenle
düzeltiyorum.

Tuzia'nın sırıtışı karşısında,
konuyu kapatıyorum:

Talibimi eğlendirmeye değil,
babamın sömürmek istediği
bir adamdan ders almaya
gidiyorum.

T.me/Cinciva

21.

O ilham patlaması,
üçüncü gözün önünde aniden beliren o sahne–
işte beni ateşleyen bu.

Zihnimdeki görseli
kâğıda aktarmam gereken andır bu–
bir eskiz,
zihnimde kusursuz bir şekilde
canlanan sahnenin
bir yansıması,
kaba taslak.

Fitil bir kez ateşlendi mi,
zaman yoktur renkleri öğütmeye,
yağı ısıtmaya,
keteni kesmeye
ve germeye tuvale.

Bu, sahneyi kâğıda dökme zamanıdır sadece.

Kömürden
kâğıdıma akan şey
kelimelerle tarif edilemez,
adını bile koyamadığım
bir resimdir sadece.
Annemin anlattığı
öykülerin yankıları.
Farklı renklerin bir araya
geldiği yerlerde oluşan
o gölge.
Ufuk noktaları.

T.me/Cinciva

Bugün kâğıdıma akan
bahçede bir kadın.
Çırılçıplak.
Banyo yapıyor.
Yüzü hâlâ net değil--

ama bir dakika.

İşte şimdi daha net,
sakin ve huzurlu.
Sahnenin finali
böyle değil, biliyorum
ama ben finali değil,
bu ânı çiziyorum.

Birkaç dakikalığına da olsa
duvarın ardında
onu nelerin beklediğinden
bihaber olan kadını.

T.me/Cinciva

22.

Eskizin ötesine geçmek,
bahçedeki Susanna'yı tuvalime geçirmek
ve öğrendiğim her şeyi
onun öyküsünü anlatmak için
kullanabilmek arzusuyla
yanıp tutuşuyor
parmaklarım.

Susanna'yı resmetmeden önce
çift kaçışlı perspektifi öğrenmeliyim.
Gerçi babamın sıradaki dersime dair
düşündüğü tek şey,
Tino'yu sarayın siparişine
babamı da dahil etmesi için
ikna edip
edemeyeceğim.

Benim işlerim,
benim gelişimim,
babam için ikinci planda
her zamanki gibi.

T.me/Cinciva

23.

Ben kelimelerle resim yapmıyorum.
Dalkavukluk ya da yalvarmak
paletimdeki renklerden değil.

Yine de sormak zorunda olduğum şey
o kadar da abes sayılmaz.
Bunu kendisi soramaz –
bir yardımcıya ihtiyacı var.
Ama Tino, şaka yaptığımı sanarak
gülüyor bu soruya,
ta ki yüzümü görene kadar.

Orazio'nun işlerinin kalitesi hakkında
hemfikir olduğumuzu sanıyordum?

Yakınlardaki bir tuvale doğru
sallıyor elini,
sorunun cevabı
babamın diğerlerinden farksız
o özensiz fırça izlerinde gizli.

Ama babam, kendi ilerlemesi için
bir umut yoksa,

izin vermeyecek
Sinyor Tassi'yle olan derslerimin
devamına.

Sana bir sır vereceğim.

T.me/Cinciva

Bana bunu söyleten neydi
bilmiyorum
ama Tino meraklı gözlerle
dönüyor etrafımda.

Öyle mi?

Bir adım geri giderken,
kelimeler ağzımdan dökülüyor.

Sözleşmede babamın adı
yer alacak.

Gözlerine bakıyorum,
net olmalıyım.

Ama işi ben yapacağım.

Sessizlik aramızda
boylu boyunca uzanıyor.

Tino'nun zihninde
parçalar birleşiyor.
Bu yeni bir fikir değil aslında–

yeni olan,
bunu dillendirmiş olmam.

Eh.
İşte şimdi
bambaşka bir
pencereden
bakabiliriz.

T.me/Cinciva

24.

Zihnimin karanlık çatı katı
yeni bir ışıkla
aydınlanıyor.

Babamın emirlerini
yerine getirirken
zihnimdeki depoda
saklanan fikirlerim,
eğer bu hamleyi yaparsam
yalnızca yeteneğe değil,
ilgili bir izleyici kitlesine de
sahip olabileceğim
umuduyla
bir adım öne çıkıyor.

Bir kız evladın neler başarabileceğini
ona göstereceğim.

Benim zihnimde,
banyodaki kadın
soylu bir güzelden çok daha öte.
Öykülerden,
içimdeki ateşten
ve sonunda
terimle karışmış boyadan
doğacak olan Susanna,
baştan aşağı
ışık ve endişe.

Tuvale aktarmama çok az kalan
zihnimdeki Susanna

T.me/Cinciva

ezilmeyecek hiçbir sanatçının
kusurları tarafından.

Bugünkü asıl vazifem
babamın versiyonuna
hayat vermeye çalışmak.

Etrafta eskizlerimi görüyor
ve onun hikâyesini
anlatmak için
aniden ilhamla doluveriyor.

Onun için önemi yok.
Annemin hikâyelerine hiç kulak asmadı,
kadınların korkularını fark etmeye
zahmet etmedi hiçbir zaman.
Susanna'nın öyküsünü de
tıpkı diğerleri gibi anlatacak.

Yeteneğindeki eksikleri
kapatabilirim
ancak algısındaki kusurlar için
hiçbir şey gelmez
elimden.

Babam, o bilindik algıyı paylaşıyor.
Tıpkı ustaları gibi, o adamları
korkunç, rezil, iğrenç varlıklar,
mutlak kötüler olarak resmediyor.
Ve yine Susanna'nın yüzüne
bu ilgiden hoşnut olduğunu gösteren
bir gülümseme konduruyor.

T.me/Cinciva

Annem biliyordu
bunun doğru olmadığını.
Biliyordu Susanna'yı
resmeden erkeklerin,
bir kadının o anda
yaşayacağı duyguları
asla anlayamayacağını.

Erkeklerin dünyasında
bir kadın olduğumu anladığımda
Susanna'ya ihtiyacım olacağını
biliyordu.

Kurban edilen bir kadın.

T.me/Cinciva

25.

Artık Tino bana
ihtiyacım olan araçları verdiğine göre
kendi Susanna'mı resmedeceğim.
O adamlara kendi hamurumu
ve neyi kaçırdıklarını göstereceğim.

Çocukken,
perspektifi anlayamıyordum.

Ama şimdi, o çizgilerin
doğada var olmadığını biliyorum.
Çizgi, sadece bir göz yanılması.
İki renkli alanın temas ettiği
sınırdan fazlası değil.

Birbirlerine çarpıyorlar.
Çizgileri gördüğümüz yerler
gerilimin ve heyecanın alanları.
Çarpışan iki şey
izlenecek en ilginç şeydir
daima.

T.me/Cinciva

Gözetlenen

Evvel zaman içinde, Susanna suyuna altına gömüldü, sonrasında taptaze bir şekilde, rolünü bir gün daha oynamaya hazır olarak sudan çıktı.

Ama bu defa değil. Bu defa Susanna, üzerindeki bakışları fark ederek suyun altında kalmayı sürdürdü. Bunlar, öfkeli hizmetçilerin bakışları değildi. Bunlar farklıydı.

(Bu hissi daha önce yaşadın, hayatım. Ve büyüdükçe, bu hissi memelerinin kıvrımları kadar iyi tanıyor olacaksın. Keşke öyle olmasa. Ama bunu değiştiremem. Elimden gelen, sadece bilgi vererek seni buna hazırlamak.)

Susanna, özel bahçesinde yeri olmayan gözler tarafından izlendiğini hemen fark etmişti. Kocası henüz yoldan dönmemişti ya da bahçıvan günlerini karıştırıp bahçeye dalmamıştı.

Bunu, daha kim olduklarını görmeden evvel biliyordu.

Adlarını bilmiyordu tabii. O bir peygamber ya da Delfi Kâhini değildi. Topluluğun ileri gelen, iki güvenilir yaşlısının duvarın ardından onu izlediklerini asla tahmin edemezdi. Susanna, genç fakat evli, saf ve erdemli bir kadındı. Kocası dışında bir erkeğin yakınlarda olacağını düşünmesi için hiçbir sebep yoktu.

Yine de biliyordu. (İçgüdülerine güven.)

Beklenti dolu bakışların ağırlığını üzerinde hissediyor ve birkaç saniye içinde karar vermesi gerektiğini biliyordu: Ya bulanık bir şekilde de olsa onu görebileceklerini bilerek suyun altında kalacak ya

T.me/Cinciva

da sudan çıkmadan alamayacağı bir noktadaki kıyafetini almak için bir hamle yaparak iffetini korumak için kendini teşhir etmeyi göze alacaktı.

(Sen olsan ne yapardın, hayatım?)

Susanna, bakışların yarattığı baskıyı teninin her bir noktasında hissederek hamlesini yaptı. Kımıldamadılar bile, varlıkları tek başına bir tehditti zaten. Aksine, çaresiz olduğuna inandıkları yaratığın keten kumaşı ıslak bedenine geçirmeye çalışmasını eğlenerek izlediler.

Hikâyeyi bölmek istemiyorum, güzel kızım. Ama söylemek zorundayım: Susanna çaresiz değildi. Dahası, o kimsenin yaratığı da değildi.

Adamlar bir şey söylemeyince Susanna konuştu. Bir kadının kendisine bir şey söylenmedikçe, özellikle de bu kadar itibarlı erkeklerin karşısında konuşmaması gerektiği defalarca öğretilen Susanna.

"Kocam evde yok," dedi. Belki aptalca bir başlangıçtı bu ama böyle bir durumda kim onu suçlayabilirdi ki? Daha özenli bir açıklama düşünecek zamanı olsa, "Eşimi görmeye geldiyseniz, ki benimle iş konuşamayacağınıza göre mutlaka öyledir, kendisi şu an seyahatte. Uğradığınızı söylerim," diyebilirdi.

Ama öyle dememişti. Sadece adamların zaten bildiği bir şeyi teyit etmişti. Kocasının evde olmadığını.

Uzun adam gülümsedi. Rebecca'nın beğendiği dul bir adamdı bu. Susanna bir an için acaba bu durumu bilse ablasının fikri değişir miydi diye merak etti.

Susanna risk alarak pencerelere doğru baktı. Rebecca'yı ya da herhangi birini görebilmeyi umuyordu. Yalnız kalmak istediği zaman pencereler pek de uzak görünmüyordu, oysa şimdi sanki arada sonsuz bir mesafe vardı. Hizmetçileri onu izliyorlar mıydı? Onlar hep izlerlerdi. Peki neden yanına gelmiyorlardı? İlk defa Susanna'nın isteklerine saygı duyacakları tutmuş olmalıydı.

Adamlar hâlâ tek kelime etmemişlerdi. Susanna ne söylemelerini beklediğini bilmiyordu ama sessizlikleri çok daha sinir bozucuydu.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, efendim?"

T.me/Cinciva

Sadece rol yapıyor, misafirperver kadını oynuyordu. Ama sonunda adamlar konuşmaya karar verdiklerinde, akıllarında başka bir şey olduğu anlaşıldı.

"Evet."

Bu adam Joaquim'in abisine benziyordu. Susanna'nın düğününde konuşma yapmıştı. Birlikte yemekler yemiş, sevdiklerinin yasını tutmuşlardı.

Karısı vardı.

"Yakında baba olacaksınız, değil mi bayım?" diye kekeledi Susanna. Kıyafetinin bedenini daha çok örtebilmesini diliyordu. "Moriah iyi mi?"

Adam kısaca yanıtladı. "Karımın durumu seni ilgilendirmez."

Susanna yine yanlış şeyi söylemişti. Ama kimse bize iki adamın bakışları, çıplak memelerinize yapışan ıslak kıyafetinize bakarken nasıl konuşmamız gerektiğini öğretmez. Yaşanan her neyse, artık bitmeliydi.

"Uğradığınızı kocama söyleyeceğim—"

"Bence söylemeyeceksin."

Susanna, vücudunu gizlemekten ziyade, deli gibi atan nabzını bastırabilmek adına kollarını bedeninin en yumuşak bölgesinde kavuşturdu. Bedenini görmüş olabilirlerdi. Ama kalbini göremeyeceklerdi.

Dul adam tekrar konuştu. "Kıyafetini çıkar." Bunu sanki nazik bir teklif gibi dillendirmişti. Ama değildi.

Adamın annesi geçen bahar ölmüştü.

Kayıtsız bir şekilde bakıyordu ama içinden bir ses Susanna'ya bu emri gerçekleştirmezse kıyafetini adamın yırtıp atacağını söylüyordu.

Bağırmak için ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

"Senin çok erdemli bir kadın olduğunu söylüyorlar. Böyle bir kadın, iki saygın ihtiyarın emrine karşı gelmezdi."

Belki de sesi onu duyacak kimse olmadığı için çıkmamıştı. Joaquim'in gelmesine günler vardı. Susanna, hizmetçilerinin ona sadakat duymadıklarını biliyordu. Eğer sesini duyar ve içinde bu-

T.me/Cinciva

lunduğu tehlikeli durumu görürlerse, Joaquim yokken Susanna'nın neler yaşadığını bütün köye duyurabilirlerdi.

Ki bu suçlamanın sonu ölüm demekti.

Susanna ve davetsiz misafirlerinin arasında taş bir duvar vardı ama duvarı aşmaları bir saniye bile sürmezdi. Eve doğru koşsa peşinden gelirler miydi? Sonra ne olurdu?

Belki de istedikleri çok da büyük bir şey değildi. Bir saniyeliğine, bir parça ten görmek istiyorlardı. Çabucak olup biterdi. Kimse bunu bilmek zorunda değildi.

"Kocan hep der ki, itaat etmeyen kadın bir hiçtir."

Susanna'nın midesi bulandı. Joaquim böyle şeyler söylemiş olabilir miydi? Tüm erkekler böyle miydi?

Ama hayır. O, kocasını tanıyordu. Birçok erkeğin kadınları mal gibi görmelerinin, kalbini taşlaştırmak için bir sebep olmadığını biliyordu.

Ve kararını verdi. İstedikleri şeyi yapmayacaktı. Bunun sonuçları olacağını biliyordu. Ama itaat etmesinin de sonuçları olabilirdi. Ayrıca bir kez bakmanın onlara yeteceğini kim garanti edebilirdi ki?

"Sen benim kocam değilsin."

Bu defa Susanna tam olarak ifade etmek istediği şeyi söyleyebilmişti. Ama bunun da sonuçları vardı.

Güneşin bulutların ardına gizlenişi kadar hızlı bir şekilde adamlar duvarın diğer tarafına atladılar.

"Bugün senin kocan benim. Bugün sana üstünü sıyırmanı söylüyorum ve eğer bana itaat etmezsen, bütün dünya Joaquim'in inançsız karısının kocası olmayan bir adamla bahçede nasıl da oynaştığından haberdar olacak."

Susanna donup kaldı. Eğer herhangi bir tarafa doğru bir milim bile kımıldarsa içlerinden birine değecekti.

"Gerçekten de üstünü sıyırmamak için taşlanmayı göze alacak mısın?" diye sordu diğer adam.

Susanna, sırf güç sahibi oldukları için istedikleri her şeyi yapabileceklerine inanan bu iki canavar karşısında üstünü sıyırabilirdi. (Onların birer canavar olmadığını söylediğimi biliyorum. Ama öy-

T.me/Cinciva

leler. Sadece, ilk görüşte bunu anlamak imkânsızdır. Asla tahmin edemezsin.) Ancak istediklerini yaparsa, ertesi gün zaten ölmüş olacaktı.

"Derhal bahçemi terk edin."

O esnada karısı doğuruyor olabilecek kısa boylu adam ileri atıldı ve Susanna'nın kıyafetini tutup aşağı çekti.

Gücün birçok çeşidi vardır. Bunu zaten biliyorsun, canım kızım. Susanna beden gücünü kullanırsa bu savaşı kazanamazdı. Ama o kalbinin, zihninin ve iradesinin gücüyle kıyafetini toparladı.

"Bırak gitsin," dedi dul adam. "Onun ölümünü izlemek çok daha keyifli olacak."

T.me/Cinciva

26.

En sevdiğim ıspatulam
kayıp.
Burada olmalıydı,
boyalarımı ve fırçalarımı
koyduğum masanın
en uzak köşesinde.

Orada bırakmıştım.
Ama her nasılsa bulamıyorum
şimdi hiçbir yerde.

Ispatulamı kullanan,
yerini değiştirip duran,
kendinin olduğunu iddia eden
–tabii ki öyleydi–
babam olsa bile,
onu suçlamak adil olmaz
sanırım.
İşler böyle yürüyor.
Ben ufacık bir şey için bile
yalvarıp savaşırken,
onun bir şeye sahip olması için
yeterlidir şöyle bir bakması.

T.me/Cinciva

27.

Babamın bakışları
ıspatula, şövale,
kanvas çıtaları
ve çırak üzerinde
hak iddia ediyor.
Her biri ona ait.

Ve şimdi bakışları,
başımın ardında sabitlenmiş,
benden atılmamı
ve tek kelime etmediği hâlde
istediğini yapmamı bekliyor.
İkimiz de biliyoruz
ne istediğini.

Ama bu güç yarışına
ben de katılabilirim.
O bekleyip dururken
oturup gölgelerde
resmime devam ediyorum.

Ve sonunda,

Kendi yerine geç, Artemisia!

Ayağa kalkıp
şövalenin diğer tarafına geçiyorum.
Ve uzanırken
korsemin bağcıklarına
bakışlarına yakalanıyorum.

T.me/Cinciva

Tiksintiyle,
iki yana sallıyor başını.

Bir Judith tablosu.
Yeni sipariş.
Sadece bir parça bacağa ihtiyacım var.

T.me/Cinciva

28.

Benim,
diğer ressamların
sahip olmadığı
bir avantaj olduğumu söylüyor.

Bu doğru–
Ama ben bir nesne,
sahip olunacak bir mülk değilim.

Rahatlamaya çalışarak
eteğimi sıyırırken
bu bilgiyi kalbimde saklıyorum.
Judith, çıplak bir genç kız değildi.
Annemin anlattığına göre
gerçek bir savaşçıydı o.
(Kimse benden Judith'i çizmemi
istememişti. Ama Judith olsa
istenmeyi beklemezdi. Zihnim,
bu ihtimalle ışıldadı.)

Babam bu dul Yahudi savaşçıyı
bir aslandan ziyade
bir kedi yavrusu gibi
resmediyor.
Harekete geçerken
zarifçe eteğini yukarı topluyor.
Çizdiği, sadece baldırım.
Zaten her gün
ben çalışırken görüyor.

T.me/Cinciva

Ama bu defa farklı olan,
gözlerini dikmesi
incelemesi
kullanması bedenimi.

Çalışırken
konuşmamı
sevmiyor
ama:

Sinyor Tassi,
Qurinal'ın siparişi için
bizi değerlendireceğini söyledi.

Babam başını kaldırıyor.
Elim çözülüyor,
eteklerim aşağı düşüyor.

Bizi mi?

Yardım edeceğimi söyledim...

Eminim söylemişsindir.
Sanırım şimdi
tamamen soyunmana
ihtiyacım var.

T.me/Cinciva

Harekete Geç

Dinle, hayatım.

Sana anlatmak için beklediğim bir hikâye var çünkü bu hikâyenin ağırlığını taşımanı istemiyordum henüz. Taşımak zorunda kalmamanı umduğum daha nice yük var. Ama öyle olmayacağını biliyorum.

Ve bu bebek pek beklemeyecek gibi. Eğer bu doğum sonum olacaksa...

O yüzden sus ve dinle. Bu, yarı çıplak, öfkeyle kavrulan Judith'in hikâyesi. Bir gün o öfkeyi sen de hissedeceksin. Belki çoktan hissettin bile. Sebepleri farklı olacak. Ama öfkeleneceksin ve sana çok küçük, çok zayıf, çok aptal olduğun için işe yaramayacağın söylenecek. Ama öyle değilsin. Judith de değildi.

Daima işe yarayan hizmetçisi oturmuş, hanımının şalındaki yırtıkları onarıyordu. Hizmetçi, onun statüsündeki genç bir kadının oyun oynayan çocuklar gibi eşyalarını yırtmaması gerektiğine dair bir şeyler mırıldanırken, Judith onun söylediklerini duymamış gibi yapıyordu.

Ama bir genç kız ilk kan gelir gelmez evlendirilmişse, çocukluğu karanlık bir hâl alır. Hizmetçisi Judith'in dünyaya kaç yıl önce geldiğini, ancak onun adaletsizlik karşısındaki sabırsızlığını, henüz dünyaya karşı taşlaşmadığını ve sövüp sayışlarını gördüğünde hatırlıyordu.

"Birkaç adam herkesin adına konuşuyor, koca bir köyü ölüme

T.me/Cinciva

mahkûm ediyor! Biliyorum çünkü kulak misafiri oldum. Peki ya diğerleri? Liderlerinin onları koruyacağından emin bir şekilde uyumaya devam ediyorlar!"

Kulak misafiri olmasa, önemli haberleri başka nasıl öğrenebilirdi ki? Bu genç kadın, onu kollayacak bir erkek olmaksızın cehennemin ortasına atılmış gibiydi. Kocası öldükten sonra ailesinin yanına dönüp babasının kanatları altına sığınması gerekirdi.

Ancak Asur ordusu Bethulia'ya giden tüm yolları kuşatmış olmasaydı bile, Judith bir aşk evliliği için meydan okuduğu babasının merhametine teslim olmaya pek hevesli olmazdı.

Ayrıca o aşk Judith'i buraya, Malachi'yle inşa ettiği (ya da inşa etmeye başladığı) evin olduğu topraklara bağlamıştı. Sürüklenmeden burayı terk etmeyecek ve mecbur kalsa bile sessizce gitmeyecekti.

Malachi, Asur ordusunun Bethulia'ya ne kadar yaklaştığını araştırmaya gittiğinde, Judith onun geri döneceğine emindi.

Malachi ekibin kalanıyla geri dönmediğinde, Judith onun Asurluların arasına sızmış olduğundan emindi. Amirlerini öldürmenin bir yolunu bulmuş ve ilerlemeyi durdurmuş olmalıydı.

Fakat nihayet Judith gerçeği kabullendi: Malachi asla dönmeyecekti. İçini rahatlatan tek şey, onun bir amaç uğruna öldüğünü bilmekti. Bethulia'nın liderleri bir karar vermek zorundaydı – ya kaçacak ya savaşacaklardı. Ama hiç fark etmezdi. Önemli olan harekete geçmekti. Judith'in sevdiğinin boş yere ölmemesini sağlayacak bir sebepti önemli olan.

Ama artık –artık!– Judith tek planın ölümü beklemek olduğunu öğrenmişti. Bunu Malachi kendini feda etmeden, Judith bir kurban vermeden de yapabilirlerdi!

Hizmetçi kadın iğneyi kendine batırdı. Parmağının yumuşak yüzeyinde bir damla kan belirdi. Önemsiz bir şeydi. Hanımının şalını kirletmekten çekinmese, işine kaldığı yerden devam ederdi. Ama Judith, sanki Abra bıçaklanmışçasına tepki verdi ve akan kanı kendi eteğiyle sildi.

Abra iç çekti. Yıkanacak bir şey daha çıkmıştı.

"Beni dinliyor musun, Abra?"

T.me/Cinciva

Hizmetçi, Judith yanında sadece haklı öfkesini, sevgilisini ve Abra'yı alarak Malachi'nin köyüne gitmek için ayrılırken annesinin söylediği şarkıyı mırıldandı.

Judith, Abra'nın ellerini tutup gözlerine baktı. "Beni duyduğunu biliyorum."

Abra ve Judith arasında çok büyük bir yaş farkı yoktu. Yaşlı bir teyzeden ziyade ablası sayılırdı. Ama yaşı kaç olursa olsun, daima bir hizmetçi olacaktı.

"Asurlular. Duydum. Bu bizi neden ilgilendiriyor?" Abra dikişe, Judith söylenmeye devam etti. Abra yüreğine saplanan derin endişe sayesinde, parmağına saplanan iğneyi unutmuştu bile. Judith sadece öfkelenmemişti. Bir şeyler planlıyordu. Judith, bir kadın olarak hiçbir erkeğin düşünemeyeceği birçok şey yapabileceklerini iddia ediyordu.

Judith sonunda bir nefes aldığında, Abra dikişi bir kenara bıraktı. "Beni bu işe karıştırma."

Belki de dünya Abra'ya, dikiş, temizlik ve yemek dışında sunabileceği hiçbir şey olmadığını öğretmişti: Ama Judith, zihninde şekillenmeye başlayan şeyi yapmak zorundaydı. Çünkü o, küçük değildi. Zayıf değildi. Ve asla ama asla, aptal değildi.

Ve hepsinden öte, çok öfkeliydi.

Dünya sana öfkelenmemeni söyleyecek, hayatım. Senden sadece sessizce oturmanı, kibar olmanı, hanımefendi gibi davranmanı isteyecek.

Onlar bunu söylediklerinde ne mi yapacaksın? Aksine, Judith olacaksın.

T.me/Cinciva

29.

Kaç kat boya
sürülürse sürülsün
ben her zaman
zemindeki taslak olacağım.
Faydalı, hatta elzem
ama hiçbir zaman
dünya tarafından
hayranlık duyulmayan.

Eğer babam izin verse,
daha elindeki kömürü
temizlemeden
uçup giderdim buradan.

Peki ama nereye?
Bu sorunun bir cevabı
ve sormanın bir anlamı yok.
Bunun yerine,
eleştirilerinin beni caydırmasından
korktuğum için
babamdan gizlediğim
Susanna'yı çıkarıyorum.

Eğer Susanna'yı gözetleyen
yaşlılardan biri
Orazio Gentileschi'nin
genç kadınları süzerkenki hâline
birazcık benziyorsa,

bu sadece,
bir göz yanılmasıdır.

T.me/Cinciva

Eğer seyirci,
Susanna'nın korkusunda bir kıvılcım,
herhangi bir erkeğin
hayal edebileceğinden
çok daha fazlasını
başarabileceğine dair bir ipucu,
gözlerine dimdik bakabilmek için
her şeyi riske atabileceğine dair
bir fısıltı yakalıyorsa,

bu sadece
hayal güçlerinin bir eseridir.

T.me/Cinciva

30.

i.

Parçalı bulutlu?

Susanna'nın kalbi
içimde atıyor sanki,
öyle ki
bir el
omzuma dokunana dek
hissetmiyorum bile
dünyanın
döndüğünü.

Artemisia, sana diyorum?

Tino'nun sesindeki endişenin
nabzımı yükseltmesine
izin veriyorum.
Sonunda buraya
beni kullanmak için
gelmemiş bir erkek.
Ama izin vermiyorum,
hoşnutluğumu görmesine.
Aksine,
sadece tuvale bakıyorum
huysuz bir ifadeyle.

Sence gökyüzünü
nasıl çizmem gerekiyordu?

T.me/Cinciva

Ruh hâlini kastetmiştim, canım.
Normalde resim yaparken
parıldarsın.
Güneş gibi ışık saçarsın.

Ve işte,
bunu yapıyordu
yine.
Beni çıkarıp
derinliklerden,
başımı döndürüyordu.
Gülümsememek için
çaba sarf ediyorum.

Parçalı bulutlu değilim.

Öylesin,
en az gökyüzü kadar.

Tino'yu, Tino'nun yüzünü
boş bir tuval,
ağzımdan çıkacak
kelimeleri ise
boya olarak görüyorum.
Ama o,
öğretmenim olmak için burada
sırdaşım olmak için
değil.

Fırçayı elime alıp
Susanna'yı düşünüyorum.
Onun da çıplak olduğunu.

Babam.

T.me/Cinciva

Tino öylece kalıyor.

Gerçekten mi?
Öyleyse baban bu tabloda
akılalmaz derecede benziyor
bahçedeki Susanna'ya.

Demek istediğim—

Bu kadar uzun zamandır
böylesine bir zarafetle
babanın küstahlığını atlatabildiğin için
olağanüstüsün.

Susanna'ya dönüyor.

Eğer Orazio göremiyorsa
senin neler yaptığını
ve anlayamıyorsa eğer
Susanna'yı bambaşka bir yorumla
resmederken nasıl bir risk aldığını,
o zaman
benim için bir şey yapmalısın.

Sen ne istersen.

Onu zihninden söküp at.
Evet, baban o senin.
Ama bu evdeki sanatçı sensin.
Deneysel mi çalışmak istiyorsun?
Babanın onaylamadığı bir şey mi
resmetmek istiyorsun?
Onu değil, kalbini dinle.

T.me/Cinciva

Susanna'mdan söz ediyor.
Onun güzelliğinden çok
korkusuna odaklanışımdan.
Saldırganları kaba saba,
bariz canavarlar gibi değil,
yakışıklı,
bilge,
saygın
adamlar olarak
resmedişimden.

O anlıyor!

II.

Kalbinin sesini dinle diyor
ama sözleri,
annemin ölümünden beri
derinlerde bir yerlerde
kullanılmadan beklemekten
iyice tozlanmış
o paslı kalbi söküp
ellerine bırakmak
istememe neden oluyor.

Babam henüz
bu Susanna'yı görmedi.

Tino'nun bunu
algılamasını bekliyorum.
Sanki dünyanın en önemli
ve en acil konusuymuş gibi
bana bakıyor.

T.me/Cinciva

Ona modellik etmekten bıktım.

Kaşları çatılırken,
yüzündeki netlik
yerini kafa karışıklığıyla gelen
bir bulanıklığa bırakıyor.

Ve sonunda şöyle diyor:

Ah.

Henüz kendimi
ona bu kadar
açmaya
hazır değilim
ama yine de...

Eğer resmi benim yapmama izin verseydi,
bedenimi resmetmek için sergilediği
o beceriksiz çabadan
çok daha iyisini yapabilirdim.

Ki anladığım kadarıyla
resimlerin çoğunu sen yapıyorsun
zaten.

Buna rağmen o,
nü resimler yapmakta diretiyor.

III.

Tino'nun yüzüne
gölge düşüyor,

T.me/Cinciva

bu hâliyle
karanlık bir
Caravaggio portesine
benziyor.
Fazla ileri gittim.
Şakalaşmalarımıza,
tanışıklığımıza güvendim.
Ama söylememeliydim–

Baban hiç?..

Masadan bir fırça alıp
elinde çevirmeye
başlıyor.

Ona doğru
bir adım atıyorum.
Daha önce de
bu kadar yakın durduk
ama gözlerimiz
hep tuvaldeydi.
Ama şimdi
yüz yüzeyiz,
kalp kalbe.

Baban...

Fırça kırılıyor.
Çatırtıyla irkiliyorum.
Göz göze geliyoruz,
öfkeli bakışları
yatıştırıcı bir hâl alıyor.

T.me/Cinciva

Çok üzgünüm,
canım benim.
Ben sadece—
Baban sana hiç?..

Tenim karıncalanıyor.
Babam bana hiç
elini sürmedi.
Doğru, bana soyunmamı
modeli
kuklası
kölesi
olmamı emrediyor.
Ama –hiç değilse–
onu yapmıyor.

Bakışlarımı Tino'dan
kaçırıyor ve
yere bakarak mırıldanıyorum:

Hayır.

Ve sonra Tino
(bunun mümkün olamayacağını sanırdım ama)
bana daha da yaklaşıyor.

İyi.
Eğer herhangi biri
sana zarar verirse...

Kırık fırçayı
yere atıp
parçaları çizmesinin altında
un ufak ediyor.

T.me/Cinciva

Göz göze gelmek için
başımı kaldırıyor,
edecek kelime bulamıyorum.
Dünyamdaki
onca erkeğin arasında,
ilk defa biri
kahramanım olmak istiyor.

Yalnız bir yaratık olarak
hayatta kalabilirim.
Buraya kadar geldim.
Ama sadece,
yazgımın nasıl olacağını
bir başkasının da umursadığı düşüncesi bile
her şeyi değiştiriyor.

Parmakları
kıyafetinin astarında
dolaşıyor.

Ama o zaman,
abinmiş gibi
davranmama
gerek kalmayacak.

Bir güç, beni ona doğru itiyor–
bu ne benim
ne de onun iradesinde.
O kadar yakınız ki,
çenesini yontan heykeltıraşın
ustaca çıkarttığı hatları
ve kaşlarını oluşturan
ince fırça darbelerini
görebiliyorum.

T.me/Cinciva

Davranma o zaman.

Soluk alış.
Soluk veriş.
Ve sonra
birleşen dudaklarımız.

T.me/Cinciva

3. KISIM

T.me/Cinciva

31.

Ev, natürmort bir tablo gibi.
Kilerde koşuşturan
fareler dışında
her şey hareketsiz.

Babam eğlenceden döndü,
burada bulamadığı her şeyin sarhoşluğuyla
ve şimdi
hayal kırıklığıyla yüzleşmek için
uyanmak zorunda kalacağı âna dek
dünya için bir ölü.
Tuzia, yanımdaki karyolada
mermerden yontma bir heykel gibi
(pek sessiz olmasa da).
Ve çocuklar süzülüyorlar,
seslerini duyurmak için
savaşmak zorunda olmadıkları
rüyalarda.

Bir fare gibi sessizce
yatağımdan çıkıp
atölyeme gidiyorum.
Biz hırsızlar
geceleri kimse izlemezken
çalmamız gerekenleri çalarız.

Mumlar yanıyor.
Eski tuvallerin ve
kanvas çıtalarının ardını arıyorum
bulana dek ödülümü:
Tozlu bir ayna,

T.me/Cinciva

bir zamanlar annemin olan
ve en son, babamın öğretemediği
oranları kavramak için
defalarca kendi yüzümü
çizerken kullandığım.

Dişi formlara–
bir kadının bedenine–
dair kavrayışı
çok daha kusurlu.
Ama Susanna, bir kadının
nasıl görünmesi gerektiğine dair
bir erkeğin yorumlamasından
çok daha iyisini hak ediyor.

Aynayı sehpaya koyup
beni yargılamak üzere yaklaşan
ayak sesleri var mı diye dinliyorum evi.
Sonrasında, yalnız olduğumu bilmenin huzuruyla
sıyırıyorum omzumdan kıyafetimi.

T.me/Cinciva

32.

Boyun kıvrımımın omzuma inişini
ve gölgelerin iç içe geçişini
izliyorum aynada.
Biraz daha yaklaştığımda,
daha önce hiç fark etmediğim
birkaç çili ortaya çıkarıyor ayna.

Bu keşfin verdiği cesaretle,
kumaşı belime dek sıyırıyorum.
Gecenin soğuğu içimi titretiyor.
Meme uçlarım
sertleşiyor
havanın temasıyla.

En usta ressamlar bile,
sıradan bir obje gibi resmediyor
memeleri,
süt beyazı bir kubbenin üzerinde
uç niyetine bir damla boya.

Oysa ben, eriyip giden mumun ışığında bile
çok daha başka,
komplike bir şey görüyorum.
Pespembe ucun çevresini
sarmalayan renkli alan,
kademeli olarak kayboluyor
fildişi tenimde.

Parmaklarım keşif için geziniyor.
Her avucumda bir meme,
şaşırtıcı derecede ağırlar.

T.me/Cinciva

Erkekler öyle bir resmediyor ki,
sanki dünyevi bedenime bağlı olmasalar
öylece uçup gidecekler gibi.

İhtiyarların bakışından kaçarak sinen
Susanna gibi yana doğru eğiliyorum.
Annemin aynasındaki memelerim,
beni takip ediyorlar.
Bir erkeğin, olması gerektiğine inandığı gibi davranan,
başına buyruk birer yarım küre değiller.
Hareket ediyorlar, şekil değiştiriyorlar,
işe yarıyorlar ve
bana aitler.

T.me/Cinciva

33.

Küçük odama dönüp
yatağıma girdiğimde,
uyumam gerektiğini biliyorum.
Ama beynim susmuyor.
Ve ellerim bırakmıyor keşfetmeyi.

Bu kadar uzun süre
nasıl yaşadım
bedenim karanlıktayken?

Erkeklerin kadın bedenine
bu denli yabancı olmalarının
bir nedeni var.
Kadını, ciddi işlerine konu olmaya
layık birer varlık olarak görmeleri gerekirdi.
Ama beni asıl korkutan kendi yabancılığım.
Bedenim hep benimleydi
ama tanışmıyorduk.

Ve şimdi Agostino var.
Bu yeni keşiflerin
sadece sanat için olduğunu
iddia edemem.
Gerçi ne zaman yanımda olsa,
bir tuvalin üzerindeki
fırça darbeleri ve ışık gibi
beni başka bir şeye dönüştürdüğünü
hissediyorum.

T.me/Cinciva

Parmaklarım aşağı uzanıyor,
nabzımın attığı ve
bilinçli olarak yok saydığım
yere.

Ta ki, bugüne dek.

T.me/Cinciva

34.

Beni kaldırmak için
homurdanınca Tuzia,
muhteşem bir rüyadan
uyanıyorum

ve sanki
zihnimi okuyabileceğinden
utanır gibi
örtünün altına
saklanıyorum.

Eğer annem burada olsaydı,
ona tenim alev alev,
kalbim hızla çarparken uyandığımı söyler
ve hevesli sorular sorup
her bir cevabı zihnime kazır mıydım?

Oysa, yanımda yalnızca Tuzia var.

Ayine atlı arabayla gideceğiz.

T.me/Cinciva

35.

Arnavut kaldırımları boyunca
sallanan araçta giderken
yanaklarım alev alev hâlâ.
Babam geç saatlere kadar
dışarıda içip
ayine gelmediğinde,
Tuzia onu ayıplayarak
para vermesini sağlıyor
bu kiralık lüksü yaşayalım diye.

Via delle Lungara'ya
daha yeni sapmışken,
daha kiliseye varmadan
arabamız duruyor.
Tuzia, hizmet eden değil
hizmet gören olmanın verdiği
geçici güçle kabarıyor.

Ayinimizin San Giovanni'de
olduğunu söylemiştik.
Neden durduk?

Bir kişilik daha yeriniz var.

Bu ses,
şoförün sesi değil.

Tino! diye bağırıyorum
ve yüzümün halihazırda
pespembe olduğu düşünülürse,
tamamen kırmızıya dönüyorum.

T.me/Cinciva

Ayine gittiğimiz sırada
aracımızı durdurması
ne büyük cüret!
Sanki berabermişiz gibi
ona adıyla hitap edebilmem
ne büyük cüret!

Tuzia'nın gözleri, bana mı
yoksa bu davetsiz misafire mi
dik dik bakacağına
karar veremiyor.

Tino araca binmek için
bir hamlede bulunuyor–
bu, ahlaki ve sosyal kurallarımızı
ihlal etmek anlamına geliyor.

Anlık bir tereddütten sonra

–tanıdık olsak da
ona dokunmamalıyım,
ama başka yolu yok
onu durdurmanın–

ellerim uzanıp
kolunu yakalıyor.
Kaslarını, gücünü,
ateşini hissediyor.
Geceki keşiflerimin aklıma gelişiyle,
kolunu bırakıyorum.

Bize katılmamalısınız,
bayım.

T.me/Cinciva

Ona ilk kez bayım diyorum.
Ve açıkça söyleyemediklerimi
bakışlarımla anlatmaya
çalışıyorum.

(Eğer burada
bütün Roma'nın huzurunda
büyünü sergilersen
babamın gazabına uğrar
ve beni bir daha göremezsin.

Eğer oturmamı
ve daha dün gece
keşfettiğim toprakları
görmezden gelmemi söylersen
dizlerimi birbirine sıkıca bastırırım
ve patlama ihtimalimi
göze almış sayılırsın.)

Sadece ayine gitmek istemiştim.

Keyifli bakışlarında
sayısız anlam süzülüyor.

Tuzia ofluyor.

Büyücü'nün yüzünden
bir şeyler hesapladığını anlıyorum.
Tuzia bir hizmetçi.

O hiçbir zaman kardinallerle,
prenslerle yemek yemedi.
Bazılarımız gibi
Papa'yı etkileyebilecek

T.me/Cinciva

büyülü yetenekleri yok.
Yine de Büyücü'nün isteğini
gerçekleştirebilecek anahtar
onun ellerinde.

Agostino başını eğiyor.

Bağışlayın lütfen beni.
Ama böyle saygın bir refakatçimiz varken,
birlikte gidebiliriz belki?
Sizin gibi bir kadın
asla namusuna leke düşmesine
izin vermez elbette.

Tuzia'nın dudak bükmesini bekliyorum.
Oysa omuzlarını kaldırıp
bıyık altından gülümsüyor.

Kabalık etmek istemeyiz, bayım.

Ve bana dönüp ekliyor,

Sinyor Tassi için yer aç.

T.me/Cinciva

36.

Kardeşlerim uyanıp
kahvaltı talep etmeden evvel
taşırken karanlık mutfağa odunları
çizikler içinde kalıyor kollarım.
Gariptir, hissetmiyorum ağırlıklarını.
Tino'nun bedeninin ağırlığıyla
kıyaslanamaz bile,
en azından düşlerimde gördüğüme göre.

Artık nefes aldığım her anı
resim yaparak geçirmiyorum.
Dikkatim dağılıyor,
duyularım isyan ediyor;
odağım, ufuk çizgisinde
ulaşamayacağım kadar uzak bir yerde.

Ne çizeceğimi bile düşünmeden
kendimi atölyeme sürüklüyor
ve Tino'nun son görüşmemizde
söylediklerini düşünüyorum.

San Giovanni'ye vardığımızda,
arabadan atlayıp
göz kırptı
ve şöyle dedi:

İşte şimdi,
çıkaracak bir günahın oldu.

T.me/Cinciva

Onu zihnimden çıkarıyorum.
Hiç değilse,
arka plana atıyorum.

Tüm düşüncelerimi
işgal edemeyecek.
Ben bir ressamım.
Resim yapacağım.

T.me/Cinciva

37.

Kalbimin tuvale akışını
yeni hissetmeye başlamışken
ayak seslerini duyuyorum
merdivenlerden yukarı gelen.

Tino, fırçayı elimden düşürmeme
sebep olacak güçte
bir enerji kasırgası hâlinde
içeri dalıyor.

Çözümü buldum!

Gayet iyi biliyor
işimi böldüğünü
ama ışıltılı gözlerinde
en ufak bir pişmanlık belirtisi bile yok.

Fırçalarımı, paletimi,
öğleden sonraya dair planlarımı
âdeta bir gösteri yaparcasına
önüme diziyorum.

Kasırga gibi
buraya dalma konusundaki
berbat alışkanlığının
çözümünü mü?

Kasırgalar heyecan verici değil midir?

İşte şimdi dikkatimi çekmeye başladın.

T.me/Cinciva

Eteklerimi ayak bileklerime
doğru bırakıp
önümdeki tuvale
sırtımı dönüyorum.
(Buna sadece
Tino sebep olabilir.)

Neymiş o?

Tüm dertlerinin
çözümü.

Bir hanımefendiye yakışmayacak
alaycılıkla gülüyorum.
Tino, ellerini tutmam için
bana doğru uzanıyor.
Boyayla kaplı ellerimi görsün diye
havaya kaldırıyorum.
Kaşlarını çatıyor, öne atılıyor,
beni belimden tutarak
ayağa kaldırıyor.
Sözlerine odaklanmak istiyorum
ama tek hissettiğim, parmak uçları.

Senin tüm dertlerinin
ve benim de bazı problemlerimin
çözümü.

O kadar yakın duruyoruz ki,
eğer kesilirse nefesim
onunkini dinleyerek
düzene sokabilirim.
Ve buna ihtiyacım olabilirmiş
gibi duruyor.

T.me/Cinciva

Ama Tino
hafifçe geri çekiliyor
ve doğrudan gözlerimin
içine bakıyor–

Baban,
yeteneklerinin kıymetini
bilmiyor.

Bu yeni bir haber değil.
Bekliyorum.

Quirinal'in siparişinde
yeterince hızlı ilerleyemiyorum.

Nefesim tıkanıyor.
Kariyerinin yıkımına
neden olmak
istemiyorum.

Çok üzgünüm.

Olmalısın da!

Suçlayıcı bir şekilde
parmağını bana doğrulturken
gözlerinde muzip bir
ışık beliriyor.

Bu senin suçun.
Günün her anını,
akılalmaz zenginlikte insanların
emirlerini yerine getirmek için

T.me/Cinciva

kendimi şövaleme zincirleyerek
geçirmem gereken tüm o saatleri,
seni düşünerek geçiriyorum.

Ve bir kez daha,
nefes almayı unutuyorum.

Bir çözüm bulduğunu
söylemiştin sanırım?

Ah, evet!

Gururlu bir şekilde parmağını kaldırıyor: Bir.

Berbat bir baba!

Ve iki.

Sıkboğaz eden sorumluluklar...

Üçüncü maddeyi unutmuşçasına
şöyle bir etrafa bakınıyor.

Tino'nun bir portresini yapacak olsam,
bir karar vermem gerekirdi:

Keskin hatlı çenesini,
bakışlarındaki ateşi
ve katıksız, muazzam güzelliğini mi
çıkarmalıyım öne?

Yoksa bunun yerine neşeli gülüşünü,
muzip bakışlarını
ve yüzümü güldürmeden

T.me/Cinciva

gününü geçiremeyen
o maskara yanını mı?

Ah, evet! Üçüncü mesele:
Bu kasvetli atölye.
Bir zindanda çalışıyorsun, canım.
Senin varlığın bile yetmiyor
bu odayı aydınlatmaya.

Yanaklarımın kızardığını
göremesin diye
yüzümü tuvalime çeviriyorum.
Canım lafı sevindirirken,
kasvetli lafı utandırıyor beni.
Atölyenin hâlini ilk konuşmamız değil bu.
Elimden gelen hiçbir şey yok.
Yine de utanıyorum işte.

Ve sonra,
sıcak ellerini omuzlarımda,
nefesini yanağımda hissediyor
ve alev alıyorum.

Bence benim atölyemi seveceksin.
Buraya kıyasla çok daha aydınlık.

T.me/Cinciva

Hazırlık

Şimdi mumu söndüreceğim, canım. Ama korkma. Kendi ışığını kendin yarat. Hem ben uyuduğumda bile hikâyelerim seninle olacak, değil mi?

Korkuyla uyandığımda, Judith'i düşünüyorum -- o da korkuyordu, karanlıktaydı ve neredeyse yalnızdı. Neredeyse, ama tamamen değil. Judith titreyen mum ışığının aydınlattığı odaya bir göz attı. Malachi'nin ölümünden beri ilk defa kalbi bir amaç uğruna, umutla harekete geçmişti.

"Ocağın yanındaki somun ekmeği al. Bir testi de şarap."

Net ve somut eylemler, dul kaldığından beri kalbinin üzerine çöken ağırlığı hafifletiyordu. O esnada Malachi olmadan kim olduğunu ya da nereye gideceğini düşünmesine gerek yoktu. Yapması gereken tek şey, önemli eşyaları toplamaktı. Hem Abra ve Judith'in, zekâlarından ve o güne dek hiç ortaya çıkarmak zorunda kalmadıkları cesaretlerinden başka neye ihtiyacı olabilirdi ki?

Abra iç çekti. "Ağır erzaklarla aşamayacağımız kadar uzun bir yol bu. Eğer bizi öldürmezlerse, besleyeceklerinden eminim."

Judith, Abra'nın neyi kastettiğini biliyordu. Judith'in planları nereden baksan ürkütücü ve tehlikeliydi. Yolun sonunda ölüm olduğu neredeyse kesindi. Bu yüzden Judith, sadık hizmetçisinin ona eşlik etmek zorunda olmadığını açıkça belirtmişti.

Ama Judith'in başka seçeneği yoktu. Bunu Malachi için, henüz

T.me/Cinciva

birleşmiş genç âşıklar için yapmalıydı. Yoksa onlar da kılıçlar, açgözlülük ve ordu tarafından paramparça edilecekti.

"Hırsın ateşiyle acele ettiğimi düşünüyorsun. Ama ben buyum, hazır olduğuma emin olmalıyım. Sence bu akıllıca değil mi?"

Abra ekmeği sepete atarken, alaycı bir tavırla yanıtladı, "Kahraman olmayı düşlüyorsun."

(Ve bilmelisin ki canım kızım, bunda yanlış bir şey yok.)

Judith elindeki testiyi masaya öyle sert bir şekilde vurdu ki, devam etmeden önce testinin çatlayıp çatlamadığını kontrol etmek zorunda kaldı.

"Benim kocam öldü, Abra. Onu köyümüzü korumak için gönderdiklerinde, daha evimizin duvarları kurumamıştı. Ve eğer harekete geçmezsem, onun fedakârlığı hiçbir şey ifade etmeyecek."

"Öyle demek istemedim..."

"Ne demek istediğini biliyorum. İnsanların neler söyleyeceğini de. 'Öfkeli bir kız çocuğu işte!' Beni küçümsemek istediklerinde küçük bir kız, doğurmamı istediklerinde ise bir kadın oluveriyorum. Ama Asurluların kılıçları Bethulia'yı indirirse, zaten rahmim kimsenin bir işine yaramayacak."

"Öldürülürsen de rahmin bir işe yaramayacak," dedi Abra omuzlarını silkerek. "Her iki senaryoda da rahmin beni pek ilgilendirmiyor. Ama seni gevezelik ederken izlemek her nedense hoşuma gidiyor."

Abra konumunu pek önemsemezdi, ki Judith onu en çok bu yüzden seviyordu. "Peki, efendim," diyeceği âna dek, Judith'e meydan okurdu.

Judith en kalın pelerinini buldu ve aynısını yapması için Abra'ya işaret etti.

Abra, üzerindeki yırtık pırtık tuniğe baktı. "Bundan başka bir şeyim yok."

Judith, kendini aptal gibi hissetmekten nefret ederdi. Ama tabii ki Abra'nın başka bir şeyi yoktu. Çoğu zaman Judith onu zorluklarla mücadele eden başka bir kadın olarak görse de, sonuçta o bir hizmetçiydi.

T.me/Cinciva

"O zaman benimkini giyeceksin," dedi. Abra'nın ihtiyaçlarına yeterince dikkat etmediği için utanmıştı.

Abra sırıttı. "Şimdiden kahramanı oynamaya başladın ha?"

Judith pelerini hizmetçisinin omuzlarına bıraktı. "Eğer dikkatli davranmazsan seni Asurlularla bırakırım. Şimdi, bu vazgeçmek için son şansın: Sana benimle gelmeni emredemem."

Judith bir an için tereddüt etmişti. Onu destekleyebilecek tek insan yanında olmazsa bu işi tek başına yapması gerekeceğini düşünmenin yarattığı telaşla mücadele etmeye çalışıyordu.

Ama Abra bir kez daha gülümsedi – bu defa gülümsemesi tüm yüzünü kaplamamıştı belki ama gerçekti. "Ne yani?" dedi. "Gelmeyeyim de kahramanlığın tüm nimetlerini sana mı bırakayım?"

Ve artık söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. Judith erzak sepetini Abra'ya verdi ve şarap testisini kucakladı. Ve sonra, iki kadın geceye karışıp şehrin surlarını geride bıraktılar.

T.me/Cinciva

38.

Susanna, günışığına çıkmaması gereken
çalıntı bir hazineymişçesine
saklanmamalı.
O yüzden resmimi

açıkta bırakıyorum,

babam tırmanırken merdivenleri.

Neredeyse beni övmesini umuyorum
(küçük bir kızın portresi,
gururlu ve neşeli)
ama tek söylediği şu oluyor:

Senden istediğim şeyi
yapmıyorsun.
Neden?

Ve ben diyemiyorum ki:

Çünkü bugün de
diğer her gün gibi
(senin) kahvaltını hazırladım
(senin) siparişlerini resmettim
(senin) çamaşırlarını astım
(senin) projelerini çizdim
(senin) öğle yemeğini pişirdim
ve kendi işime bir saniye bile ayıramadım.
Çünkü kalbiyle resim yapamayan sana
bırakabilseydim bu bayağı işleri
o zaman belki

T.me/Cinciva

kendi işime ayırabileceğim
birkaç dakikam olabilirdi.

Onun yerine, şöyle diyorum:

Yeni bir şey deniyorum.
Tino umut vadettiğimi gördü ve—

Sinyor Tassi'nin öğrencisi olabilirsin
ama onun kızı değilsin
ve burası da onun atölyesi değil.

Hayır ama eğer ben
onun atölyesine gidersem...

Bu kelimeler
dökülse dudaklarımdan
babam ne hisseder?

Belki rahatlar,
benden kurtulacağı için.
Hoşuna gider belki,
evlendiğimi ve
başka birinin boyunduruğuna
girdiğimi görmek.
Ama eğer ben olmazsam
nasıl geçinebilir ki?

Gün bitmeden
kaynatacağım tutkalı.

Hayır, şimdi yapacaksın.
Sırf kendini daha
önemli görüyorsun diye

T.me/Cinciva

zanaatımızın keyif almadığın işlerinden
kaçamazsın.

Sözlerinin devamını
ezbere sıralayabilirim
ama bu sadece
nutku daha da
uzatacaktır.

Tuvale tavşan tutkalı sürmek
keyifli bir şey olmayabilir.
Ama eserin daha güzel bir hâle gelir.
Beğenmediğin pigmentleri
öğütmemek ha?
Pürüzlü boyalardan
hoşlanıyor olmalısın.
Önünde iki seçenek var:

Yemek yapar,
dikiş diker,
bebek götü silersin

ya da ben sana ne söylersem
ânında yerine getirirsin.

Benden başka kimse
sana resim yapmayı
öğretmeyecek.

T.me/Cinciva

39.

Başka kimse
kaynayan tavşan derisinin
buharını solumayacak
ya da o kokuşmuş topakları
süzmeyecek
tuvale yayılacak hâle gelene dek.

Başka kimse
bir cadının iksirine benzeyen
tutkalla dolu olan kazanı
taşımayacak mutfaktan
atölyeye.

Ama cadı benim,
hiçbir açıklama yapılmadan
tuvalinde şaheserler yaratan
ve bir şeyi diğerine dönüştüren
bir kızım ben.

Bu büyü olmalı.

Üst kata vardığımda,
kaslarım çığlık atıyor.
Kızgın demir
elimi yakmasın diye uğraşıyor
ve başımı duvara dayayıp
bir nefes alıyorum.

Atölyemizin yeterince
aydınlık olmamasına
alışkınım.

T.me/Cinciva

Ama bu yorgun duruşun
verdiği açıyla
pencereden süzülen ışığın
az önce kaynattığım
iğrenç, jelatin kıvamındaki
iksirin yüzeyini
kapladığını görüyorum.

Işığın altında,
altından bir deniz var.
Sakin ama inceden esintili.
Yüzeyin altında,
sihrin uğuldadığı
deniz kızlarının, su perilerinin
ve ışıltılı alemlerin kraliçelerinin
yer aldığı bir dünya.

Değdiği yeri aydınlatan
doğal ışığın büyüsü.

Belki Tino'nun atölyesinde,
ışık bana değecektir.

T.me/Cinciva

40.

Yine de
onun atölyesindeki
en aydınlık şey
o olacak
ve ben,
sadece onun ışığını
yansıtırken
asla onun kadar
parlayamayacağım.

Yine de hiç değilse parlayacağım.

T.me/Cinciva

41.

Atölyesinin içini
hiç görmedim.
Ama bir kadının,
bir erkekle bir araya gelene dek
görmediği birçok şey vardır.

T.me/Cinciva

42.

Son konuşmamızı
zihnimde
defalarca tekrarlıyorum.
Son formuna asla ulaşamayan
bir dizi
eskiz
gibi.

Bir eskiz:
Tino atölyesini paylaşmayı
teklif ediyor.

Bir eskiz:
Tino beni seçiyor,
başka kimseye sunmadığı bir şeyi
bana sunuyor.

Bir eskiz:
Seçiliyorum.
Kolay olmadığı hâlde.

Bir eskiz:
Tino
ona ilham verebileceğime
ve hatta
ona onun bilmediği
ve benim bildiğim şeyleri
öğretebileceğime inanıyor.

Bir eskiz:
Doğru düzgün konuşma yetimi

T.me/Cinciva

yitiriyor ve
şaşırıyor,
saçmalıyor,
babam bizi bölene dek
iki lafı bir araya
getiremiyorum.

T.me/Cinciva

43.

Bir dahaki gelişinde
söyleyeceklerimin
bir eskizi yok.

Yaklaştığını duyunca,
sanki bu, karmaşık düşüncelerimi de
bir düzene sokacakmışçasına
fırçalarımı düzenliyorum.

Konuyu açmıyor,
doğrudan işe koyulup
daha fazla gölge eklemem gereken
yerleri gösteriyor.

Gölgeler çok umurumdaymış gibi
davranamayacak hâle geldiğimde
başka biri duyacak olsa
asla kullanamayacağım
oyuncu bir sese geçiyorum.

(Kimse görmediği sürece
yanına kâr kalabilecek
birçok şey var.)

Geçen gün söylediğin şeyi
düşünüyordum da...

Neredeyse konuyu unuttuğunu,
daha fenası
o teklifi zihnimde yarattığımı
düşünmeye başlayacağım.

T.me/Cinciva

Ama hayır, sözlerimi duyunca
gözlerimin önünde
değişiveriyor.

Bense başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Gerçekten mi?

Şu korkunç atölyede bile,
neler başardığına bir bak.

Sözlerini vurgulamak için
kollarını açıp
kendi etrafında dönerken
neredeyse şövaleyi deviriyor.
Tutmak için atılıyoruz gülerek,
aynı anda.

Bir de benim atölyemde
neler başarabileceğini bir hayal et.

Muazzam bir hayal gücüm var.
Yine de yüce Agostino'nun
atölyesini bir başkasıyla
paylaşabileceğini
hayal edemiyorum.

Gülüyor
ve kahkahası
atölyede yankılanıyor.

Burnu havada biri olduğumu düşünüyorsun.

Elleri belimi sarıyor.

T.me/Cinciva

Ve haksız sayılmazsın.

Burnunun ucu
burnuma değiyor.

Ama birlikte yapabileceğimiz şeyleri düşünsene!

Bunları teklif edebilmesinin
tek sebebi
evlilik olabilir
– başka bir ihtimal yok.
Babam görgü kurallarını hiçe sayarak
bana resim yapmayı öğretti.
Ama Tino
biliyor aynı atölyeyi
paylaşamayacağımızı,
evlenmediğimiz sürece.

Yani sen bana?..

Sadece ikimizin duyabildiği
bir müzik eşliğinde
beni etrafında döndürüyor.

Ve eğer atölyeme gelirsen...

Kalbim ağzımda
bekliyorum.
İşte bu
yaratmayı asla beceremediğim
paletimde görmeyi
hayal bile edemediğim
eksik olan o renk–

T.me/Cinciva

Şöyle diyelim:
Ben, canlı bir modelden
babandan çok daha iyi
yararlanabilirim.

T.me/Cinciva

44.

Oğlunun cansız bedenini
kucağında sallayan
Meryem Ana.
Dehşete kapılmış
Lucretia'yı sıkıştıran
açgözlü Tarquin.
Birbirine yapışık
eller ve bedenler.

Sevgi
ya da mülkiyet.

Ne kadar da aptalım.

Elleri hâlâ belimde.
Mülkiyet.

Çığlık atmakla
fırçamı alıp
Susanna'yı olduğu gibi
resmetmek arasında
gidip geliyorum.
İşte şimdi, gerçekten biriz.

Tino'nun ellerinden kaçıp
geriye doğru sendeleyerek
el yordamıyla
fırçamı arıyorum.

Seni çok mu şaşırttım?

T.me/Cinciva

Bu durumda
kim olsa
şaşırırdı.

Bir kez daha yaklaşıyor – fazlasıyla.

Ama öyle, benim parçalı bulutlu göğüm.
Gerçi o değil senin rengin.
Ben olsam seni kremle, kahveyle,
pembeyle resmederdim...

Elleri eteğimin altına kayıp
bacaklarımda dolaşıyor.
Gece yarısı keşiflerim
bir kâbusa dönüşüyor.
Kendimi sertçe
geri çekiyorum.

Tino!
Hayır diyorum!

Gözlerini kırpıştırıyor.

Egosunu okşayan
ona âşık küçük bir kız
ya da sadık öğrencisi gibi
davranmıyorum.
Bir beynim,
        irademm
        ve söz hakkım var.
Toparlanıyor ve parmaklarını
dağınık saçlarında gezdiriyor.

Öyle olsun.

T.me/Cinciva

Bakışları
tuvalime kayıyor.

Gölgelerin o kadar başarısız ki
bunu ben bile düzeltemeyebilirim.

T.me/Cinciva

45.

Önce,
kendimi yakmamak için
büyük özen göstererek
yağı sıcak suyla karıştırıyorum.

Ne kadar da aptalım.

Ellerim yanarsa
bunun tek suçlusu
ben olacağım.

Yağ ile suyu çalkalıyor
ve sıvıların ayrılmasını bekliyorum.

Kendi kendime gelin güvey oldum.

Yağ, olması gerektiği gibi
yüzeye çıkıyor...
Bazı zanaat elementleri sanatsaldır,
bu ise bilimsel.
Her zaman aynı sonucu veriyor.

O hiçbir zaman beni istemedi.

Yağ ve su karışımına
dikkatli bir şekilde bakıyor,
tortuların dibe çöktüğünden
emin olmak
istiyorum.

Ne bir eş ne de bir sanatçı olarak.

T.me/Cinciva

Babam hazırlık süreci hakkında
sayıp sövüyor.
Haklı olduğu tek bir şey var:
Eğer pislik kalırsa yağda,
mahvolacaktır resimler.

Ama aslında, hiçbir şey değişmedi.

Sonra yağı ayırıp
temiz suda arındırıyorum.
(yıkanan Susanna)
Havayla temas ettiği anda
üzerinde bir tabaka oluşacaktır,
o yüzden
durmadan karıştırılmalıdır.

Sadece, başladığım yere döndüm.

T.me/Cinciva

46.

Bir Susanna asla korkmaz.

dedi babam,
sonunda zaman bulup
resmime baktığında.

Bugüne dek milyonlarca kez
onu resmeden her adam,
ona kendi cinsiyetlerinin
çarpık merceğinden bakıyordu.
Ama ben biliyorum
nasıl bir şey olduğunu
izlenmenin
art niyetli bakışların
bir nesneden ibaret sayılmanın.

Babamın tek anlayabildiği:
Benim Susanna'mın farklı olduğu.
Henüz bitmemiş
ama yetenekli ellerden çıktığı belli
–cezbedici bir farklılığı var–
ve güzel bir paraya satılabilir.

(Sonuçta bu atölyedeki
her şey
onun malıdır.
Çırağı dahil.)

Ve sonra
işimden söz etmek için
sanki ben orada yokmuşum gibi

T.me/Cinciva

davet ediyor adamları
benim kutsal mekânıma.
Bir değer biçmek için,
hem bana hem tabloma.
(Sonuç: Değersiz.)

Ve aynı dedikodular: Bunu kızı resmetmedi.
Benim yaşımda bir kız
bunu asla başaramaz.
Diyorlar ki
babamın elinden çıkmış,
fırçasından,
beyninden.

Bana, okuyamayacağım kalınlıkta
bir kitabı doldurmaya yetecek kadar
fazla sıfat yakıştırıyorlar.
Ama tanıyorum bu sıfatları...
Erkeklerin dünyasına girmek için direnen
gözü pek her kadına
takılan adlar bunlar.

Hakkımı teslim ettiğini
iddia ediyor babam
ama ben orada değildim
ve erkeklere olan inancım
tükenmiş durumda.

Dedikodulara kafayı
takmamamı söylüyor.
Sonuçta, ben biliyorum gerçeği.
Gerisinin ne önemi var?

T.me/Cinciva

Ne kadar enteresan
babamın bunu sorması.
Sonsuza dek bu atölyede
kilitli kalsam,

benim eserlerimin altına
atarken imzasını
başımı çevirsem
ve tuvale kanını akıtanın
aslında kim olduğunu
kimsenin bilmemesini
hiç umursamasam
onun için çok daha kolay
olmaz mıydı?

T.me/Cinciva

47.

Tino, tökezleyen ayakları
ve sallanan kollarıyla
kapıdan giriyor.
O kusursuz nezaketinden,
baştan çıkaran cazibesinden
eser yok şimdi.
Teklifini geri çevirdikten sonra
bir daha gelmesini
beklemiyordum aslında.
(Ne teklif ama!)
Şimdi kalbim
rahatlama ve rahatsızlıkla
savaşıyor
aynı anda.

Bunu kendisi istedi.

Sendeleyerek yaklaşıyor
ve neredeyse Susanna'yı
şövaleden düşürüyor.

Şu sergilediği şeye bir bak,
alay eder gibi.

Savaş artık yalnızca
kalbimde değil.
Hırslarına kurban düşmüş
güçle kafayı bozmuş
bir adamdan daha
koruyabilmek adına
kollarımı sarıyorum Susanna'ya.

T.me/Cinciva

Derdin ne senin?

sorsam da
bir aptal bile alabilir
nefesindeki o kokuyu aslında.

Asla bir şeyler öğrenmeyen öğrenciler mesela.

Sarhoş bile olsa
belki de tek ihtiyacı
bir şeyleri hatırlamaktır.
Erkeklerin resmettiği
bir Susanna gibi
kirpiklerimi kırpıştırıyorum.

Hani senin gökyüzündüm,
ne oldu şimdi?

Bilmiyorum.

Belli ki çare, cazibe değildi.

Sen söyle.

Mevzu, sipariş olmalı.
Hâlâ tamamlayamadı.
Ama eğer yardım edebilirsem—

Eğer yardım etmemi istersen, ben—

Beni itip geçiyor.
Taburemden düşüyorum.
Amacı beni düşürmek değildi
ama kalkmam için

T.me/Cinciva

yardım da etmedi.
Elini Susanna'ma doğru
uzatıyor.

Bu saçma sapan şey de ne?
Ben sana hiçbir şey öğretemedim mi?
Doğru perspektif için
tüm düzlemler sana paralel
ya da dik ilerlemeliydi–

Ayağa kalkıp
bu atölyede hiç yankılanmamış
bir düzine
iğrenç kelimeyi
ardı ardına sıralayarak,
Susanna'yı onun öfkesinden
korumak için
aralarına giriyorum.
Her nasılsa, yapılacak en önemli şey
buymuş gibi hissediyorum.

Vay canına!

Gülüyor ve bir tükürük damlası
yapışıyor yanağıma.

Birileri babasının evinde
neler neler öğrenmiş!

Beni,
–bir kızı, bir öğrenciyi–
taburesinden devirdi
ama kaba olan benim,
öyle mi?

T.me/Çinciva

Başımı sallayıp arkamı dönüyorum
ve *Beni sarhoş adamlardan kurtar,*
diye dua ediyorum.

Yüz yüzeyim Susanna'yla.
Onu perspektifle göremeyecek kadar
yakınında dursam da
inceliyormuş gibi yapıyor
ve o sarhoş öfkesini
umursayacak başka birilerine
yöneltmesini bekliyorum.

(Umursuyorum.
Ama Susanna'yı daha fazla umursuyorum.)

Sarhoşsun.
Çalıştyorum.
Bana bir şeyler
öğretebileceğin zaman gel.

Gitmek yerine iyice yaklaşıyor.
Elleri belimde,
nefesi yanağımda dolaşıyor.

Öğretmenin olmamı mı
istiyorsun?

Eğer sadece beklersem, gidecektir.
Bunu daha çocukken öğrendim:

Bir erkek saçını çekiyorsa,
senden hoşlanıyor demektir.
Sadece görmezden gel.

T.me/Cinciva

Ama elleri yukarı doğru kayıp
memelerimin altında gezinirken
kalbimin göğsümü yumruklamasına
engel olamıyorum.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor.
Ama yine de ona, içime ulaştığını
yumuşak ve narin bir şeyi
hırpaladığını göstermeyeceğim.

Bundan böyle senin öğrencin değilim.

Ah, ama canım benim.

Nefesi kulaklarımda,
elleriyse etimi sıkıyor.

Birbirimize öğretebileceğimiz
çok şey var.

Daha fazla sakin kalamayarak
kurtuluyorum ellerinden.

Defol git!
Ve sakın geri gelme!

Ve artık sipariş için
hiç şansımız kalmadı.
Başka bir yol bulacağım.
Daha iyi bir yol.
Bu adamın
benim şansım olabileceğini
düşündüğüm için
kendime lanet ediyorum.

T.me/Cinciva

Beni inceliyor.
Atağa geçip geçmeyeceğini merak ederek
öylece bekliyorum.
Ama elleri benim için değil,
tuvalimi şövaleden almak için uzanıyor.

Yüreğim ağzıma geliyor.
Susanna.

Baştan başla.
Bu defa biraz perspektif kullan.

Kanvası üzerine gerili olduğu
çıtalardan söküyor.
Bakışlarını üzerimden çekmeden,
nasırlı elleriyle
kalbimi parçalıyor.
Hiç önemi yokmuş gibi.
Hiç önemim yokmuş gibi.

Ve Susanna, yerde paramparça yatıyor.

T.me/Cinciva

48.

Susanna, o canavarların
kendisini parçalamasına
izin vermedi
ve ben de onun hikâyesinin
yerde paramparça yatmasına
izin vermeyeceğim.

Yerdeki tuval parçalarını
toplayıp göğsüme bastırdığımda
dürüst bir kadın görüyorum,
saf ve erdemli.

O, bunların hepsiydi.

Üstelik dişini tırnağına takıp savaştı ailesiyle
onu zorla nişanladıklarında Joaquim'le.
(Bu kutsal kitapta yazmıyor
ama annem böyle söyledi.)

Ailesinin evinden
kurtulma şansına karşı
neden savaş verdiğini
anlamakta zorlanıyorum.
Kimse babamdan daha kötü bir gardiyan olamaz.
Gitmeyi kabul ederdim ben olsam,

içen,
bağıran
ve itip kakan

bir adamla bile.

T.me/Cinciva.

Annem bana asla,
en korkunç seçeneğe
razı gelen kızların
hikâyelerini
anlatmazdı.

Ama annem artık burada değil.

Acele kararlar verme.

Ama Susanna hiçbir zaman
hayal bile edemeyeceği kadar
yeteneğe sahipken
pigment öğütmek ya da
tuval germek için kullanılmamıştı...

Bu çok tehlikeli.
Dikkatli ol.

Ama o duvarın ardında kaldığı hâlde,
yine de buldular onu.
Ve ben dikkatli olmaktan usandım.

T.me/Cinciva

Ehlileştirme

Dikkatli ol, hayatım. Eğer sessiz olmazsak, oğlanları uyandıracağız. O zaman sana, Judith'in hikâyesini anlatamam. Çünkü bu hikâye, sadece senin için. Onların zaten cesur savaşçılar ve generallerle dolu bir sürü hikâyesi var.

Judith ve Abra'nın, komutanın muhafızlarını geçmesi şaşırtıcı derecede kolay oldu – sıyrılmış bir etek, muzip bir gülümseme, generalin tüm ihtiyaçlarını karşılayacaklarına dair bir söz. Daha fazlasına gerek kalmadan çadıra girmeyi başardılar.

Gözleri karanlığa alıştığında, generalin eğilmiş, haritaları ve savaş planlarını incelediğini gördüler. Neredeyse varlıklarının farkında bile değil gibiydi. Ama Judith yanında Abra'yla birlikte, gerektiği kadar beklemeye hazırdı.

(İşte bu kararlılıktır, canım kızım. Çünkü Judith, senden daha sabırlı değildi.)

Sonunda general homurdandı, haritaları kenara itti ve karanlığa doğru bir bakış attı. "Orada dikilip durmayın. Çok fazla zamanım yok."

Judith, generalin lambasından gelen ışığa doğru bir adım attı.

General onu süzdü ve gözlerindeki ateşi bambaşka bir şeye yorumladı. "Dediğim gibi, akşam yemeğine oturmak üzereyim. Oturun lütfen." Çadırın dışına doğru bağırdı, "Bu genç hanıma biraz şarap getirin."

T.me/Cinciva

"Hayır efendim, teşekkür ederim. Kendi içeceğimi getirdim. Size hiçbir şekilde zahmet vermek istemem."

Adamın yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. Sağ kulağından yanağına ve oradan da dudaklarına dek uzanan bir yara izi vardı. Judith bir müddet öyle bir iz bırakmak için nasıl bir bıçak ve ne kadar güç gerekeceğini düşündü. Malachi'nin bu noktaya dek geldiğini, o izi bıraktığını ve şimdi de kendisinin kalan işi tamamlamak için orada olduğunu hayal etti.

Bunun doğru olup olmamasının bir önemi yoktu. Düşüncesi bile dizlerindeki titremeyi kontrol edebilmesine yetti.

"Bunun sorun olacağını sanmıyorum." General bakışlarını Abra'ya çevirdi. "Hizmetçin dışarıda bekleyebilir."

Judith, Abra'nın tereddüdünü hissetti. Ama şimdi bir kız kardeşten çok, hizmetçi gibi davranmanın zamanıydı. Abra'ya sert bir bakış attıktan sonra, Judith Asur ordusunun generaliyle baş başa kaldı. Ondan önce bu çadıra girmeye çalışan kaç asker olmuştu? Kaç askerin sonu, generalin kılıcıyla gelmişti?

Ama Malachi yanındaydı ve Judith'in başına ne gelirse gelsin, yanında olacaktı.

"Sanırım şunu bilmeniz gerekiyor ki," diye söze başladıktan sonra hafifçe duraksadı. Derken cesaretini toplayıp sözüne devam etti. Elini göstermesi gereken bir kumar oynuyordu ama içinden bir ses, adamın bu oyundan kendisine kıyasla çok daha fazla zevk alacağını söylüyordu. "Ben bir Yahudi kadınıyım."

General bir an için irkilse de çabucak toparlandı. "Seni öldürmek zorunda kalacağıma üzüldüm."

Judith en cilveli maskesini taktı. Kirpiklerini kırpıştırdı, dudaklarını kadınsı bir tavırla büzdü. Sıradaki sözleri adamın yatağındayken söyleyecek değildi ama doğru oynarsa aynı etkiyi yaratabilirdi. "Tek bir askerinizi bile kaybetmeden dağları nasıl aşabileceğinizi size gösterebilmek için onlardan kaçıp geldim."

General dikkatle onu dinliyordu. Dikkatinin bir kısmı da Judith'in boynundaydı. "Peki bunu neden yapıyorsun?"

Şimdi sıra, generalin önüne karşı koyamayacağı bir ziyafet sun-

T.me/Cinciva

maktaydı. (Karşı koyabilirdi belki ama koymamayı tercih edecekti.) "Bilgeliğinizi ve prensiplerinizi biliyorum, üstün başarılarınızı bütün dünya duydu. Hem çok bilgilisiniz hem de savaş alanında harikasınız."

Judith neredeyse adamın kucağına oturacak kadar yakınlaştı. General, katledilmeden önce ehlileştirilmesi gereken bir canavardı. Aşk uğruna böyle bir şey yapmak biraz tuhaftı ama aşkta ve savaşta her şey mubahtı.

Generalin kucağına oturdu. Adamın nasırlı elleri bacaklarını ayırırken nefesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

"Sözlerin de vücudun kadar güzel."

Judith kusmak üzere olduğunu hissediyordu.

"Eğer siz de kabul ederseniz, efendim" –adamın sıcak nefesini boynunda hissediyordu– "halkım, tek gerçek Tanrı'nın yolundan saptı" –parmakları sırtında dolaşıyordu– "ve Tanrı beni buraya, size hizmet etmem için gönderdi" –saçlarında, boğazında– "ve birlikte başaracağımız şeyler, tüm dünyayı şaşkınlığa uğratacak."

Canavarın boğazından derin bir hırıltı yükseldi. "Hizmet etmek, ha?"

Artık geri dönüş yoktu. "Hazır ve istekliyim."

Ve adam, Judith'i yalayıp yuttu.

T.me/Cinciva

49.

Judith ne dikkatliydi
ne de saf ve erdemli bir kadın.
O izin vermezdi asla
bir adamın onu itip kakmasına,
atölyesinden kovmasına
ve sonra sırf kullanmak için
geri çağırmasına.

Susanna'dan
vazgeçtiğimden değil

(bunu zaten yapamam)

ama daha ziyade:
Tino elini gösterdiğinden beri
bir gümbürtü yükseldiği için
damarlarımdan.

Ateşli, vahşi,
heyecanlı bir şey.
Bethulia'nın dulu
Judith'in bir yankısı.
Annem'in Judith'i.
Erkekler onu da yanlış yapıyor
tıpkı Susanna gibi.

Babamın Judith'inin elindeki kafa
hiç bozulmamış durumda,
özlemini çektiğini bile fark etmediği
bir bebeğin kafası gibi âdeta.

T.me/Cinciva

Allori'nin porselen yüzlü savaşçısının üzerinde
bir damla bile kan yok
tutarken elinde generalin kellesini
taze toplanmış bir sepet çiçek gibi.

Caravaggio'nun Judith'i
kaydırırken bıçağını o zarif yarıkta
endişeli bir ifade görülüyor suratında.

Erkekler kanı resmetmiyor.
Oysa kan, Judith'in kalbi.
Annem benden gizlemedi kanı
anlatırken Judith'in gerçekliğini.

Eylemlerinin verdiği dehşeti,
gerektirdiği gücü
ve sonsuza dek silinmeyecek izlerini
anlayamayan biri
onu nasıl doğru resmedebilir ki?

Kalp hâlâ atarken
ancak son başlamışken,
yaşamın gücü nasıl ayrılır
bir bedenden?

Sadece tahmin yürütüyorum–
Ben da Vinci değilim,
yine de biliyorum kalbin gücünü
ve bir patlamayla yayılacağını kanın.
Mutlaka sıçrayacağını
Judith'in memelerine
ve hizmetçisinin yüzüne.

T.me/Cinciva

Bu, bir tutku sahnesi değil.
Bu bir savaş.

Kanı resmediyorum.

T.me/Cinciva

Düşün

Şimdi anlatacaklarım, uyku öncesi masallarına benzemeyecek. Seni korkutabilir. Korkutmalı da.

Judith'in sırtı döşeğe değdiğinde, bunu yapabileceğinden kendisi bile emin değildi. Rotasını değiştiremezdi, yine de düşündü: Kılıcı kendine saplasa daha iyi mi olurdu acaba? Ya da daha kötüsü, generalin tarafında geçiş yapsa? Kocasının fedakârlığını, halkını, sadık hizmetçisini unutup bu canavarın boğucu kucağında mı kalsa?

Çünkü adam bir canavardı. Güçlüydü ve birçok açıdan kazanan taraftaydı. Judith kendine sordu –tüm kadınlar, yüzyıllar boyunca bu soruyu kendine sormuştur– hayatının geri kalanını ağır ağır boğularak geçirmeyi mi yoksa bir hedefe ulaşmak uğruna hızlı bir ölümle yüzleşmeyi mi tercih ederdi?

(Sen hangisini seçerdin, hayatım?)

Kılıcı eline aldığında, artık hiçbir sorusu kalmamıştı.

T.me/Cinciva

50.

Tuzia
erkeklerin bir hizmetçisi olarak
geleceğimin kır saçlı bir temsili gibi
yukarıda beliriyor.

Genellikle beli
dizleri
ağrıyan ayakları
ona ihanet ettiği için
merdivenleri çıkmak yerine
aşağıdan seslenir.

Tuzia yukarı çıkıyor
ve çatık kaşlarıyla
kapı aralığından,
kandan yapılmış
zafer taklarıyla kaplı
tuvalime bakıyor.

O bir sanatçı değil,
ama maaşı bu sanatla ödeniyor.
Aynı odada uyuyor,
erkeklere beraber katlanıyoruz.
Bu evdeki tek diğer kadının
sanatımı görmesini
ve anlayabilmesini dilemekle
çok şey mi istiyorum?

Görünüşe göre, öyle.

Bu nedir, Tuzia?

T.me/Cinciva

Gerçi şu anda
ilk kıvılcımdayım.
Kanla kaplı bir tuvalden
nasıl anlam çıkarabilir ki?

Sinyor Tassi'yi günlerdir görmedim.

Bir genç kız gibi
ondan etkilenmesi
sinirlerimi bozuyor.

Ama yargılamamalıyım.
Tino'nun göz kırpmasından
ve gülümsemesinden etkilenen
ilk kadın o değil ya.

Beni ilgilendirmiyor.

Senin öğretmenin değil mi?

Artık değil.

Judith'e geri dönüyorum,
geri dönüyorum kana.

T.me/Cinciva

Merak

Judith, zihnini yapmak zorunda olduğu şeyden (ve boynunda, memelerinde, bacaklarında dolaşan ellerden) uzaklaştırmalıydı. Üzerindeki ağırlığa, bu boğucu âna odaklanmak yerine, kendini kana hazırlamalıydı.

Sonuçta bir adamın boynunu kılıçtan geçirmek kirli bir işti.

(Babana resim yapmayı öğretmek benim haddime değil. Ama onun resmettiği Judithlerde ne kadar az kan olduğunu hiç fark etmiş miydin?)

Kendini ne kadar hazırlamış da olsa, Judith'in bile ne kadar kanla karşılaşacağına dair bir fikri yoktu. Belki soğuk ve damla damla, belki sıcak ve fışkırırcasına. Her halükârda kan, Judith'in gücü karşısında memelerine, ağzına, gözlerine sıçrayacak, içindeki öfkeye, korkuya, halkını koruma, kocasının öcünü alma ve yaşadığı kaybı anlamlandırma arzusuna karışacaktı.

Ne kadar kan çıkacağından bağımsız olarak, Judith tüm gücüyle üzerine abanmakta olan generalin son derece güçlü olduğunun farkındaydı. Bıçağı boynunda hissettiği anda, bütün varlığıyla karşı koyacaktı.

Judith, onun kaslı kollarının kendisine saldıran iki kadını alt edeceğini düşünüyordu. Birazdan sıra Judith'e gelecekti.

Birazdan Judith üste çıkacaktı.

T.me/Cinciva

51.

Saatler bir kan seline kapılıp
öylece akıyor.
Kaç saattir resim yaptığımı
bilmiyorum; tek bildiğim
ellerimin vermilyonla
kaplı olduğu.
Ve bir kısmı da suratımda.

Çizmeli ayaklar merdivenleri tırmanırken
duyacağım şikâyetlere hazırlanıyorum,
müşterinin işlerini halletmek yerine
Judith'in kanıyla
zamanımı harcıyorum.
Ama Judith bir kelleyi uçurdu.
Ben de babamla başa çıkabilirim.

Derken:

Kirli işler ha?

Kalbimde ani bir yıkım,
beceriksiz bir panik.
Bacağımı kırmızıya bulayıp
eteklerimi indiriyorum
ve sanki
tuvaldeki bir resim
bana yol gösterebilirmiş,
beni koruyabilirmiş,
son gelişinde her şeyi mahvetmişken
neden geri döndüğünü söyleyebilirmiş gibi
Judith'e dokunuyorum.

T.me/Cinciva

Sana geri gelmemeni söylemiştim.

Sesimin titremesini
kontrol etmeye çabalıyorum.

Hiddetini kontrol et.
Tehlikelidir.

Bir kadına tehlikeden mi
bahsediyor?

Tuvalimi inceliyor.
Judith'in üzerindeki bakışlarından
nefret ediyorum.

Daha kötülerini de yapmıştın.

Artık seni memnun etmek gibi bir derdim yok.

Aslında var.
Tavrını değiştirse,
beni Quirinal için işe çağırsa,
bana tekrar söylese
bu evdeki sanatçının ben olduğumu,
unutmanın bir yolunu bulurdum.

Ama bu beni nasıl biri yapardı?

Babanın sendeki gelişimi
görmemesi ne acı.
Bu seni üzüyor mu?

T.me/Cinciva

Artık güzel laflar yok.
Yatıştırıcı yorumlar
ve verilecek sözler.
Onu reddettim.

Bazı günahların affı yoktur.

Elbette, ona sadece
gelişme gösterdiğini söylemem yeterli.
Ve sonra bana
eskisinden daha fazla bağlanacak.

Baban değersiz bir sanatçı.
Ama arkadaş olarak son derece sadık biri.
Ondan istediğim hiçbir şeyi reddetmeyecektir.

Ben, bir adamdan
diğerine geçen
bir şey değilim.

Şövaleme doğru ilerliyor
ama bir daha
işlerime dokunmasına
izin vermeyeceğim.

Yerini unutuyorsun, küçük kız.

Senden korkmuyorum.

Hâlâ sana verdiğim derslerin
karşılığını almış değilim.

Karşılığının ödendiğinden emin olacağım.

T.me/Cinciva

Kesinlikle olacaksın.

Bir şeyler değişti,
gözlerindeki parıltı,
onu bir canavara döndüren
ama bir kraliçeyi bile
cezbedebilecek bir şey.

Seninle işimiz bitti.

Sesimdeki toyluk
–korku–
canımı sıkıyor.
Hiçbir hükmüm yok.
O öğretmen, ben öğrenciyim.
Erkek ve kadın.
Güç ve hiç.

Sadece resim işini bitirdik.

Parmakları kollarıma gömülüyor.
Birazdan yaşanacakların
aniden farkına vardığımda
göğsüme
kaçışı olmayan bir ağrı

çöküyor.

Parmakları içeri girerken,
sadece sızlayan noktalara odaklanıyorum.
Birazdan çok daha kötüleşecek

T.me/Cinciva

ama bir süre sadece

çektiğim acıya odaklanmayı

sürdürebilirsem

hayatta kalabilirim.

T.me/Cinciva

Hayatta Kalmak

Judith hayatta kalmayı başardı.

Hiçbir şeyi değilse de bunu mutlaka hatırla, hayatım: Judith, onu mahvetmesi gereken bir şeye karşın, hayatta kaldı.

Generalin kolunun altında nefes nefeseydi – üstüne devrilmiş bir ağaç bile bu kadar ağır gelmezdi. Nefesi şarap, et ve erkek kokuyordu. Judith başlangıçta buna tahammül edebilmişti ama general şimdi şarabın yarattığından çok daha büyük bir sarhoşlukla sızıvermişti. Ama bu uyku hâlinin ne kadar süreceğini düşünecek zaman yoktu.

Judith onun ağırlığı altından kalkmaya uğraşırken adam bir şeyler mırıldandı. General tekrar derin uykuya geçene kadar Judith nefes bile almadı. Sonra oturdu, elbisesini üzerine geçirdi ve zihnini bacaklarının arasındaki ağrıdan, adamın inlemelerinden, kokusundan, tadından ve o boğucu korkudan uzaklaştırmaya çalıştı.

(Bunları seni korkutmak için anlatmıyorum. Daha uzun yıllar boyunca bilemeyeceksin, hayatım ama bu her zaman böyle bir şey değildir. Yemin ederim.)

Judith'in ileride bunları düşünecek ve şanslıysa unutacak zamanı olacaktı. Ama şimdi, odaklanmalıydı.

Dışarıda iki büklüm oturmuş ve olup biten her şeyi duymak zorunda kalmış olan hizmetçisini çağırdı. Abra bembeyaz bir suratla çadıra girdi, bakışları önce hanımının saçlarına ve buruşmuş elbisesine, ardından da az ileride baygın hâlde yatan canavara kaydı.

"Bunu yapmak zorundayız," dedi Judith.

T.me/Cinciva

Abra yerinden kımıldamadı.

"Şimdi."

Abra, fısıltı bile denemeyecek kadar alçak bir sesle "Uyanmayacağına emin misin?" diye sordu.

Elbette uyanacaktı. Kafa kesmenin böyle kötü bir yanı vardı. Judith bunun farkındaydı. İşte bu yüzden, adam uyanana dek bıçağın boynunu yarılamış olduğundan emin olmalıydı.

"Planı biliyorsun."

Abra güçlükle nefes alıyordu.

Judith hizmetçisinin, ablasının ellerini tuttu.

"Abra, sana her zamankinden çok daha fazla ihtiyacım var. O yüzden derin bir nefes al ve kendini hazırla. Bu yola girdik artık."

Abra, Judith'in ellerini sıktı. Emin değildi ama yine de bunu yapacaktı. Sonuçta kız kardeşi böyle söylüyordu.

(Bazen hayatım, tek ihtiyacın, başka bir kadının sana inanmasıdır.)

Kampa yürürlerken Judith planı Abra'ya tekrar tekrar anlatmıştı: Üçe kadar sayacaktı, Abra tüm gücüyle generalin göğsüne bastıracak, gerekirse üstüne çökecekti. Judith elinde kılıcıyla hazırda bekleyecek ve adamın çığlık atmasına fırsat vermeden başını uçuracaktı.

Judith döşeğin yanından generalin kılıcını aldı. Tamamen soyunduktan sonra bile adam kılıcını yanından ayırmamıştı. Judith kılıcın ağırlığıyla sendeledi. Kılıcı taşımakta bile zorlanırken, bu işi nasıl başaracaktı?

Abra onun emrini bekliyordu. Artık general, Judith'ti.

"Kana hazırlıklı ol," diye mırıldandı.

"Kan mı?"

"Bir..."

"Judith!"

"İki..."

"Ben—"

"Üç!"

T.me/Cinciva

52.

Beş ya da altı yaşındayken
atölyeye dair bildiğim tek şey
merdivenlerden aşağı süzülen dumanlardı.
Ama bir gün merakıma yenildim,
içeri sızdım ve kaplarını kurcaladım.

Ellerimle boyayı
tuvale sürmeye başladım.
Babamın zaten bildiği şeyi
ben daha kavrayamamıştım:
Öncesinde yapılan her şey
en az resim yapma eylemi kadar
hatta belki daha da
önemliydi.

Tuvali germeden
bütün pisliklerinden arındırıp
ketenden süzülmüş yağı
tuvale sürmeden
ve öğütmeden renkleri,
resimden söz edilemezdi.

Tuvali mahvettiğimi gören babamın öfkesini
hayal meyal hatırlıyorum hâlâ.
Ve tümüyle silinmeyecek zihnimden asla:
hayalimde muhteşem olan renklerin
tuvalden süzülüp akışı
ve yerde oluşan o göl
bir çocuğun kazasını
anımsatan.

T.me/Cinciva

Çünkü bazen
sonuç hayal ettiğimiz gibi olmaz.
Bazen zihninde yarattığın şey,
fırçandan tuvale akmaz.

Ve işte o zaman anlamaya başlarsın
bir şeylerin çok ama çok yanlış gittiğini
ve asla eski hâline dönemeyeceğini.

T.me/Cinciva

Kaçış

Görev tamamlanmıştı. Hikâyenin burada bittiğini düşünebilirsin. Bazı versiyonlarda öyledir de. Ama Judith henüz güvende değildi. Belki de bu yüzden bırakamıyordu generalin kılıcını elinden.

Adamın kafası yerde yuvarlanırken, boynundan kanlar fışkırıyordu hâlâ. Kafa yere düştüğü anda çıkan ses Judith'in beyninde yankılanıyordu. Her yeri kan olmuştu ve yaşadığı dehşeti atlatacak zamanı yoktu.

Birileri mücadeleyi duymuş, bir boğuşma yaşandığını düşünmüş olmalıydı. Ve ardından sesler kesilmişti. Askerler kanın kokusunu alabilir ve her an içeri dalabilirlerdi. Yine de Judith, kılıcı elinden bırakamıyordu.

"Judith, gitmeliyiz."

Abra'nın sesi Judith'i üzerindeki büyüden azat etmişti. Uzun süredir ata biner gibi cesedin tepesinde oturmakta olduğunu dehşetle fark ederek üzerinden indi.

Net ve somut eylemler. Judith'i kurtaracak olan buydu. Hiç değilse, elindeki en iyi ihtimal. "Kafasını yanımızda götürmeliyiz."

Abra çadırın en uzak ucuna doğru sendeledi. "Elimi bile sürmem."

"Mecbur değilsin." Judith generalin kafasını çevirdi ve kendini yaptığı şeye doğrudan bakmaya zorladı.

"Askerlerin bunu görmesini istemiyor musun?"

"Ah, çok isterdim o harika savaşçılarının yüzündeki korkuyu

T.me/Cinciva

görmelerini. Ama bunun kimseye faydası yok ve halkımızı onun öldüğüne ikna etmek için bir kanıta ihtiyacımız var. Ekmek sepetini getir."

Abra, Judith'in oturup bir şeyler yemeyi teklif ettiğini düşünerek öylece baktı.

Uzaktan –ama yeterince uzaktan değil– gelen sesler karşısında, Judith sonunda kılıcı elinden bıraktı. Erzaklarla birlikte generalin başını da taşıyacak olan sepeti aramaya başladı.

İğrenerek kaybedecek zaman yoktu. Boğazı kesilmeden, boynundan kanlı sinir parçaları sarkmadan önce bile bir yaşam belirtisi göstermeyen o boş bakışlı kafaya harcayacak zaman yoktu.

Beklediğinden daha ağır olan kafayı yerden alıp sepete attı. Sanki yaşadıkları dehşeti hafifletecekmişçesine üzerini örttü. Bu noktadan ötesini planlamamıştı. Ama daha gidecek çok yolları vardı.

T.me/Cinciva

53.

Ellerime
elbiseme
kan bulaşıyor.

Ve kanla karışık,
boya.

Hangisi kan, hangisi boya
bilmiyorum,
hangisi benim
(belki her ikisi de)
tek bildiğim bir daha asla
masum
olamayacağım.

Bir yanım,

şövalenin arkasına kadar sürünüp
cenin pozisyonunda
uyumak istiyor
sonsuza kadar.

Öte yandan
güç akıyor damarlarımda,

ayaklarım kanayana dek
tüm hızımla
koşmak istiyor diğer yanım da.

T.me/Cinciva

Neden

bu kadar çok

kan var?

İki dürtü arasında kalıyorum

uyumak ya da koşmak
ve her nedense ikisinden birini yapmak yerine
öylece dikilip
ellerimdeki kana
bakıyorum.

Resim yaparken
yüzlerden çok
ellere zaman harcarım.

Herkes resmedebilir bir yüzü–
iki göz, bir ağız, bir burun.

Eller ise çok daha karmaşıktır,
kendi hikâyelerini anlatırlar:
sıkılmış yumruklar, sert ayalar,
dehşete kapılmış parmaklar.

Benimkiler artık beyaz değil.

T.me/Cinciva

54.

Üzerinden saatler
belki günler geçmişken
ben hâlâ ellerime bakıyorum.

Gezegen ya durdu
ya da beni bu dünyaya bağlayacak
bir dala,
bir ele,
bir çapaya tutunamayacağım kadar
hızlı dönüyor.
Ve sonra:

Vermen gereken bir karar var.

Judith yanımda duruyor

tuvalimde bir resim
zihnimde bir ses
ya da annemin öykülerinden
bir kahraman değil

o kadar gerçek ki,
uzanıp kanlı ellerimden tutuyor.

Şimdi, tam şu anda
bir karar vermen gerekiyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum–
Bırak beni, diye
bağırdığımdan bu yana
ilk defa.

T.me/Cinciva

(Bağırdığımı düşünüyorum.
Direnmeye çalıştığımdan
neredeyse eminim.
O anlar zihnime
korkunç bir netlikle kazındı
bir yandan bulanık köşeleri
olsa da.)

Bunun bir başlangıç olması
gerekiyordu.

Bu hâlâ bir başlangıç.

Susanna.
Judith'in aksine
her zamanki gibi saf
ama en az onun kadar gerçek.
Elini uzatıyor
ama istemiyorum kirletmeyi
güzel giysisini
kusursuz tenini
ve lekesiz ruhunu.

Ona dokunmalarına izin vermemişti.

Ne Susanna'nın
ne de Judith'in gözlerine
bakabiliyorum.
Bakışlarım,
dört bir yanı kaplayan
kırmızı lekelerde dolaşıyor.

Elbisem.

T.me/Cinciva

Sadece elbisen değil.

Susanna yere
yanıma oturup
bir kez daha elini uzatıyor.
Ben ne zaman oturdum ki?

Şövaleler üzerime üşüşüyor,
canavarlar, kafesler.
Hayatımı başında geçirdiğim şövaleler–
ne uğruna?

Karşılığı bu mu?

Susanna tek kelime etmiyor.
Sadece elini
elimin üstüne koyuyor.

Tüm emeklerim.
Bütün yeteneğim...

Judith'in sesi
bir kılıç olup
boğazıma dayanıyor.

Şu anda?
Tek karşılığı bu.

Ellerimi ileri uzatıp
–eller kendi hikâyelerini anlatırlar–
güçlükle ayağa kalkıyorum.

Bir acı dalgası yayılıyor
ama yaşadığım dehşet selinin yanında

T.me/Cinciva

kapladığı yer
en fazla bir su damlası kadar.

Gitmem gerekiyor.
Şu an burada olamam.
Onu hissedebiliyorum hâlâ–

Judith uçuşumu engellemek için
camın önünde duruyor.

Daima hissedeceksin onu.
Ve gidecek bir yerin yok.

bu doğruysa,
eğer yoksa gidecek bir yerim,
bu dalgayı tecrübe etmekten
bedenimi kaplamasına
beni boğmasına
yerle bir edip beni,
ciğerlerime dolmasına
izin vermekten başka çarem yok.

Bize gel.
Bize gel.

T.me/Cinciva

55.

sana bir sır vereceğim

geri kalan her şeyi bırak

annemin anlattığı
hikâyelerin yankısı
iradesinin gücü
eksik olan o renk

eğer pislik kalırsa
mahvolur resim
ama o zaman geçti artık

önemli olan
başladığım yere geri dönmüş olmam

iki şeyin kesişimi
ufuk noktası

ne kadar kan çıkacağından
bihaber
tıpkı senin gibilerdi

boyayla kaplı eller
ama eğer ellerim yansaydı

tanırdım annemin anlattığı
hikâyelerin yankılarını

T.me/Cinciva

resim işini bitirdik

sana bir sır daha vereceğim

tam da şu anda
rolümü gerçekleştirebilirim
çabucak

eğer beklersem bitmesini
hayatta kalabilirim
tuvalde bir boya yalnızca

(küçük bir kızın
portresi)

ve ani bir fark ediş
ufuktaki
o nokta gibi
istedikleri şeyi
aldıklarında

annemin irade gücü
eksik olan o renk

ama bunun güçle bir ilgisi yok
artık bir önemi yok
kelimelerle tarif edilebilecek
bir şey değil
sadece beceremediğim
bir resim
erdem

T.me/Cinciva

ve pislik
kan, su, boya

görülen çizgi
sadece bir göz yanılması
dünyayı değiştirebilecek bir potansiyele sahip

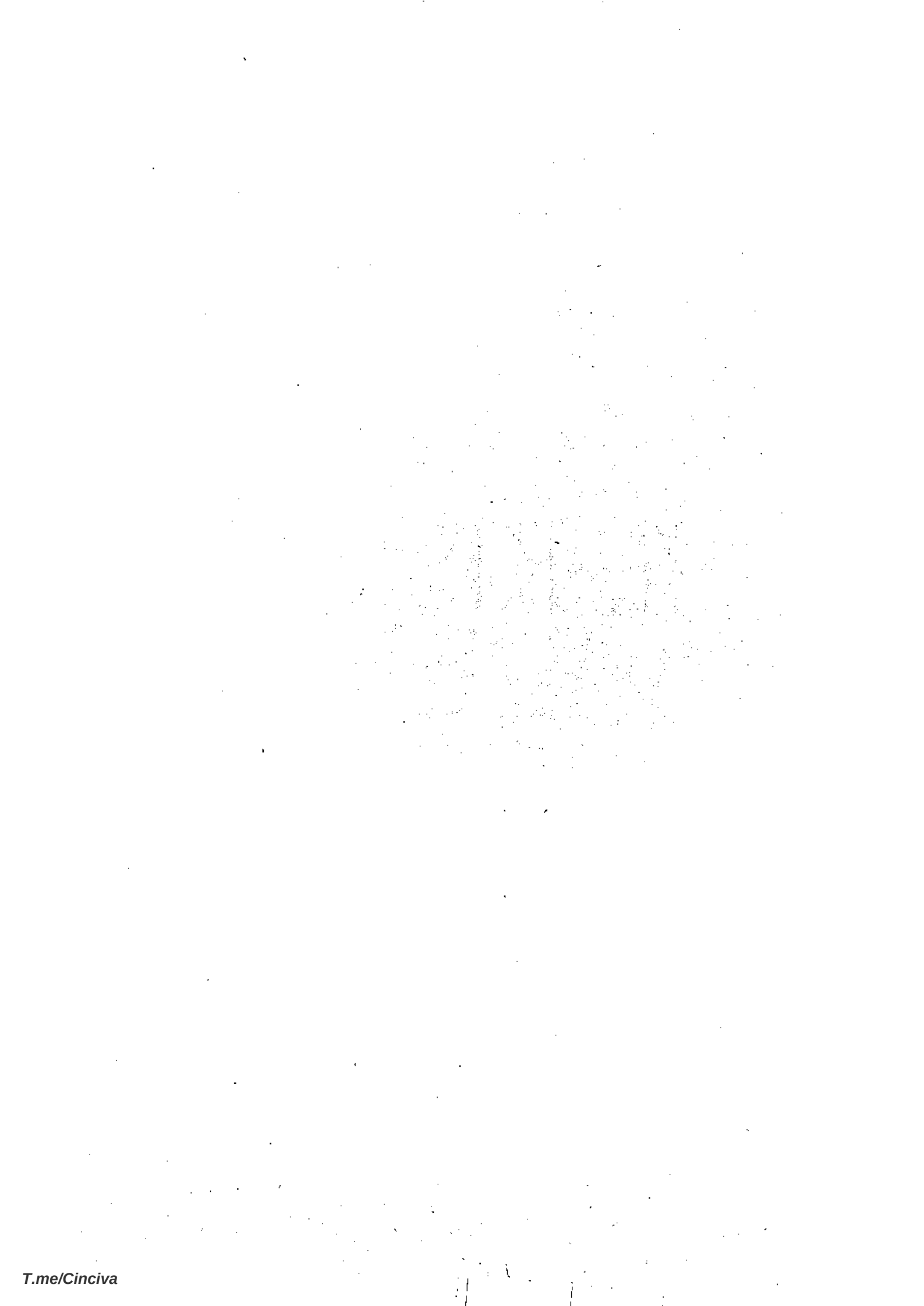
ama sonra
asla fark edemezsin canavarı
üzerine tırmanana dek

annemin anlattığı
hikâyelerin yankısı
iradesinin gücü
eksik olan o renk

T.me/Cinciva

4. KISIM

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

Günahkâr

Tüm hikâyeler mutlu sonla bitmez. Bu hikâyenin de mutlu sonla biteceğine söz veremem. Ama eminim ki, sonuna kadar Susanna'yla kaldığın için memnun olacaksın. O bunu hak ediyor – bir tanığı, seni görüyorum, seni duyuyorum, hikâyeni öğrenmek benim için iyi oldu diyen birini.

Şu anda, bu Rebecca'nın da hikâyesi. Mahvolmuş durumda, isterik çığlıklar atıyordu. Susanna'nın kardeşi tüm nezaketini yitirmişti. (Ve bazen nezaketi elden bırakmak iyidir, hayatım.) Böyle bir haksızlık karşısında, bütün kıskançlığı silinip gitmişti. Güzeller güzeli, saflığın temsili kız kardeşi, bağlanmış, pisliğe bulanmış bir şekilde insanların ortasında duruyordu. Rebecca gözyaşları içindeydi, öfkeden deliriyordu. Bütün köy onu izlerken öfkeyle saçlarını yoluyordu. Hayatı boyunca ilk defa kimsenin ne düşündüğü hiç umurunda değildi.

Her an taşlar uçuşmaya başlayabilirdi.

Bu bir metafor değil. Duvarın ardındaki o iki ihtiyarın sözleri karşısında, Susanna'nın namussuz bir eş olarak recmedilmesine karar verilmişti. Eğer Joaquim orada olsa, Susanna'ya inanıp onun arkasında durabilirdi. Ama o yokken, iki erkeğin karşısında bir kadının sözünün bir hükmü yoktu.

Rebecca konuşması için kardeşine feryat figan bağırdı. Ve köylülere de ona acıyıp sözüne kulak vermeleri için. Kız kardeşi bir günahkâr değildi. Bunu biliyorlardı!

T.me/Cinciva

Ama nihayet Susanna konuşmaya başladığında, Rebecca'nın umduğu şeyleri söylememişti.

"O taşları kafama atmadan önce, günahlarımın bir listesini ister misiniz?"

"O ahlaklı bir kadın!" diye bağırdı Rebecca kalabalığa. "Korkusundan saçmalıyor olabilir ama o ahlaklı bir kadın!"

"Ben bir günahkârım." Susanna'nın sakin sesi kalabalığın içinde yankılandı ve onların yargılayıcı bakışlarıyla daha da güçlendi. "Gururluyum. Ve dürüstlüğümü bir zırh gibi üstümde taşıyorum. Yoldaki dilencileri görmezden geldim. Sevgili ablamı kendimden uzaklaştırdım. Yalan söyledim – ama bu konuda değil.

"Ama şimdi? Şimdi, nefret doluyum. Şimdi yerden bir taş alıp beni haksız yere suçlayan o günahkârlara fırlatmak istiyorum. Kendi özel bahçemde yıkanmaktan başka bir şey yapmadım.

"İşte bunlar benim günahlarım."

Saymayı unuttuğu bir günah daha vardı: Susanna bir kadındı.

T.me/Cinciva

56.

Fırça elimde.
Kımıldamıyorum.

Eskiden bunun ne işe yaradığını
biliyordum
ama şimdi
bu nesneyi
bir amaçla bağdaştıramıyorum.

T.me/Cinciva

57.

Caravaggio'nun fırçasından çıkan
bir ışık huzmesi gibi
bölüyor uykumu bir düşünce.
Elbisemin üzerindeki
lekelerden
kurtulmalıyım.

Birilerinin duyabileceğini umursamadan
yataktan çıkıyorum.
Artık biliyorum kimsenin gelmeyeceğini.
O gün giydiğim, Tuzia'nın yıkayıp
geri getirdiği, pas rengi çizgilerle kaplı
kıyafeti ardımda sürüklüyorum.
Zanaatımla lekelenmemiş
tek bir giysi bile yok dolabımda.
Ne fark var ki, diye düşünmüş olmalı Tuzia.

Yağ, su
ve dibe çöken
pislikler.

Elbiseyi atabilir, yakabilirim.
Ama bana ait olan
tek bir şeyi daha
elimden almasına izin vermeyeceğim.
Ne kadar önemsiz görünüyor olsa da

değersiz bir elbise

şu an benim için
daha önemli bir şey yok.

T.me/Cinciva

Eğer Tuzia çıkaramıyorsa lekeyi
eğer babam canavarları uzak tutamıyorsa evimden
eğer kardeşlerim koşmuyorlarsa çığlığıma

o zaman
kendi başıma yapacağım
tüm bunları.

Lekeli elbiseyi
çamaşır tahtasının çıkıntılarına
öyle bir bastırıyorum ki
eminim yarın
ellerimin ağrıyacağına.
Ama bir önemi yok.
Zaten resim yapamayacaksam,
bu eller ne işe yarar ki?

Parmaklarımdaki lanet ağrıya rağmen
yaptığım işin aşinalığı
içimdeki pürüzleri törpülüyor.
Her ay diz çöküp bu işi yapıyorum.

Normalde Tuzia yıkıyor çamaşırlarımı,
kanadığım günler dışında.
(Öyle bir burun büküyor,
öyle kirliymişim gibi bakıyor ki
hiç kanamamış sanırsınız
kendisi bugüne kadar.)

Eğer uykusundan kalkıp
beni bu hâlde görse
sadece kadınlığın lekesiyle
mücadele ettiğimi sanacak.

T.me/Cinciva

Ama –ah Tanrım–
ah Meryem Ana–

Haftalardır kanamadım.
Ve o ani aydınlanmayla
tıkandı boğazım.

Şu an bundan
emin olamazsın.

Susanna diz çöküyor yanımda.

Judith elbiseyi elimden alıp
üstleniyor işin kalanını.

Yakında öğreneceksin.

Ama yapamam–

Elbette öyle.

Ama bunun başka yolları var...

Ölmenin yolları.

Ölümcül bir günahın
sonsuz utancını
taşımanın yolları.

İstenmeyen canların, baskının, pişmanlıkların
çaresi olduğunu iddia ettikleri
otları satan kadınların
ceplerini doldurmanın yolları.

T.me/Cinciva

Ondan asla kurtulamayacağım.

Ve hayatım boyunca
kanamayı
hiç bu kadar arzulamamıştım.

T.me/Cinciva

58.

Annemin nihayet
acılarından kurtulup
hiçliğe karıştığı gece
gözyaşlarımın ıslattığı
yatağımda uyumuş
ve kan içinde uyanmıştım.

Pis bir grinin üzerine bulaşmış
çamur gibi bir kırmızı–
bir savaş alanını resmettikten sonra
paletimde kuruyan renklerin kalıntısı.

Ama ben bir savaşçı değildim
sadece annesiz kalan
ve annesi olmadan
dünyayı anlayamayan
bir kızdım.

Annem olmadan,
kanın kaynağını
bulmaya çalıştım.
Ama bedenimdeki tek yaralı şey
paramparça
kalbimdi.

Belki de kalbimdeki yaranın kanı
gözyaşımla
terimle
gözeneklerimden sızmıştı.
Annesizdim
ve ilk aklıma gelen
benim de ölüyor olduğumdu.

T.me/Cinciva

(Ölüyordum. Ölüyorum.
Ama bu ölüm,
içimde akacak
hiçbir şey kalmayana dek
uzayacak
uzayacak
ve tamamlanması, aylar
hatta yıllar alacak.)

Başka bir gün olsa
—annemin hayatta olduğu bir gün—
annemin yokluğunda
güçlükle kavradığım şeyi
çok daha erken fark edebilirdim:
Ben de her ay kanayacaktım onun gibi ve
kanın sebebi, bir hastalık değildi.

Ama o sabah
yorgunluktan
ve kederden
sersemlemiş hâldeydim
O yüzden ağlayarak
tekrar daldım uykuya
ve yatmaya devam ettim
kanlar içinde.

Bir annem olmadan.

T.me/Cinciva

59.

Annesiz geçen
ilk birkaç günümde
uykumda geziyordum
ardımda kan izleri bırakarak.
Evliliğe
doğuma
kadın olmaya dair
bir rehberim yoktu artık.

Babam beni atölyeye çağırdığında
beni istenmeyen kızların kaldığı
bir yere göndereceğine emin bir hâlde
tırmanmıştım merdivenleri.
Beni bir manastıra kapatacak
ve kurtulacaktı
her yüz yüze geldiğimizde
karısının elmacıkkemiklerini
keskin çenesini
asi bakışlarını görmekten.

Atölyeye vardığımda
tuvale doğru küfretti

(öyle bir zamanda nasıl resim yapabiliyordu?
Soğumamıştı daha annemin bedeni
ve kız kardeşim yaşayamayacağı bir hayatın
yankısını taşıyordu.)

ve yüzüme bile bakmadan
gelmemi işaret etti.

T.me/Cinciva

Bana bir ıspatula ver.

O zamanlar
bildiğim tek ıspatula
mutfaktakiydi.

Şurada!
Düz, bıçak gibi olan şey!

Ispatulayı uzattım.
Alırken bir anlığına
elimi tuttu.

Prudentia...

Kalbim yerinden çıkacaktı.
Sanırım manastıra kapanıp
kendimi İsa'ya adamak
burada kalıp babama
–ve bana–
kaybettiği şeyi hatırlatmaktan
daha iyi olacaktı.

Boğazını temizledi.

Koyu kahverengi.

Baba?

Zemin için daha fazla renge ihtiyacım var!
Bunu yapabilir misin, yapamaz mısın?

Yapabilirdim.

T.me/Cinciva

Ve böylelikle,
sanata adadım kendimi
İsa yerine.

T.me/Cinciva

60.

Ben,
bir eşim
görevlerini yerine getiremeyen.

Her gün
elimin ya da kalbimin
harekete geçmesi umuduyla
oturuyorum
tuvalin karşısında.

Öylece oturup bakıyordum
ve merdivenleri tırmanan
ayak seslerini duydum.
Babam gelip kafa şişirecek–
neden faturaları ödeyecek
işleri yapmıyorum?

Fakat duyduğum şu oluyor:

Yeni bir teknik mi?

Taburemden fırlayıp
atölyenin diğer ucuna
Augustino'dan kaçabileceğim
en uzak noktaya koşuyorum.

Onun sesi
Onun nefesi
Onun bedeni
zaten hep zihnimdeyken
şimdi neden

T.me/Cinciva

kanlı canlı
karşımda duruyor?

Kanımla kaplı olmalıydı.

Defol git.

Sanki sevgiliymişiz de
şaka yapıyormuşum gibi
gülümsüyor.

Kabalaşma.

Tuzia aşağıda.
Çağırırsam
gelecektir.

Gelir mi?

Sorun ne, canım?
Baban mı canını sıktı yine?

Elini uzatıyor
ama irkildiğimi görünce
duraksıyor.

Senin başına bir iş gelmesine
asla izin vermem, biliyorsun.
Fırsat bulur bulmaz sıvıştım saraydan.
Çok fazla işim vardı.
Kızgın mısın?
Bir ânımın bile
Artemisia'mı düşünmeden
geçmediğini biliyorsun.

T.me/Cinciva

61.

Ona hayır dedim
Durmasını söyledim
Çığlık attım
Çırpındım

Yaptığımı biliyorum–

Artemisia'mı düşünmeden
bir ânım bile geçmiyor.

–sanıyorum.

Ama şimdi
sanki kendimizi paylaşmışız
ve bunun sonunda
kanla kaplanan tek şey
çarpıp duran kalplerimizmiş gibi
davranıyor.

Bu doğru değil.

Susanna'nın nazik sesi
dinlemem için ısrar ediyor.

Kim olduğunu biliyorsun.
Kendi gerçeğini biliyorsun.

Susanna'nın elini
tutuyorum.

Canım–

T.me/Cinciva

–Hayır.
Artık seni düşünmek istemiyorum.
Ve artık atölyemde görmek istemiyorum.

Kıkırdıyor.

Burası benim atölyem.

Usta sensin, öyle mi?
Daha on yedi yaşında olmana rağmen?

Perspektifi öğrendim.
Ve sunabildiğin tek şey buydu.

Tabureme oturuyor,
tanıdık hareketler
ve ciddi bir ifadeyle
öne doğru eğiliyor
sırdaşım.
Yeniden düzenliyor
fırçalarımı.

Canım benim.
Neden beni uzaklaştırmakta
bu kadar ısrarcısın?

Baban, derslere devam etmen
gerektiğini düşünüyor–

Benim bir öğrenci,
bir kız çocuğu olarak
kalmamı isteyen
her şeyden bihaber
bir aptal babam.

T.me/Cinciva

Ve ben artık,
ikisi de değilim.

Bakışları, elbiseme kayıyor.

Sen çocuk değilsin.

Midem kasılıyor.
Tutunabildiğim tek dalı
Susanna'nın avucumdaki elini
kavrıyorum sıkıca.

O, senin ikinci sınıf fresklerinden
ve çirkin sözlerinden
etkilenmiş olabilir.
Görecek senin kim olduğunu
ama ben o zaman
ikinizin de ulaşamayacağı kadar
uzaklarda olacağım.

Hırslısın, Artemisia.
Ama bensizken?
Potansiyelini asla
gerçekleştiremezsin.

Ellerim donup kalmadan önce
gözleri bir eskizime kayıyor–
Susanna'nın dimdik durup
canavarların gözlerinin
içine baktığı bir çizime.

Çizime doğru uzanıyor.
Önceden yaptığı gibi,
onu da yırtıp atacak.

T.me/Cinciva

Öne atılıp Susanna'yı yakalıyor
ve merdivenlerden aşağı
koşmadan evvel
Agostino'yu tabureden deviriyorum.

T.me/Cinciva

Varış

Yakalandıkları takdirde paramparça edileceklermişçesine koştular. Ve böyle düşünmekte haklıydılar.

Kilometreler boyunca, karanlıkta taşlı arazide tökezleyerek, çatırdayan her daldan, duydukları her hayvan sesinden irkilerek koştular. Judith kolundaki sepetin ağırlığıyla boğuşuyordu. Adrenalinin etkisi kilometreler önce geçmişti ve kolları ağrıyordu. Abra hâlâ yaşadığı dehşetin etkisindeydi. Bedeni ömrü boyunca su, çocuk ve çöp taşımaktan güçlenmişti ama o bir asker değildi.

Ve bu bir savaştı.

Sonunda kapılara ulaştılar. Abra, nöbetçiyi çağırmak üzere zili çalmak için ipe uzandı. Ama Judith, gücünün son zerrelerini harcayarak Abra'nın kolunu yakaladı.

"Bekle."

Abra, onun statüsüne duyduğu saygıyı yitirmişti. "Bütün bu yolu kendi şehrimin kapıları önünde bir av gibi beklemek için koşmadım ben."

"Sadece bir dakika, Abra." Judith'in bacakları titriyordu ama eğer otururs bir daha asla kalkamayabilirdi. Sepeti arkasına, yere bıraktı. "Ne söyleyeceğimi düşünmem lazım. Gece vakti kapıların açıldığını duyunca herkes toplanacak. Bunu kendi başımıza yaptığımıza inanmayacaklar. Tabii, bir de sepetteki kafa meselesi var!"

Abra, Judith'e istediği dakikayı verdi. Ama daha fazlasını veremezdi. Tek bir günde, temizlikle, yemek pişirmekle, angaryalarla

T.me/Cinciva

dolu bir hayattan, düşman kampına sızdıkları, generalin kandırılmasına ve başının kesilmesine yardım ettiği bir noktaya gelmişti.

Abra dayanamayıp kıkırdadı ve eliyle ağzını kapattı. Derken dayanamayıp kontrolsüz bir şekilde kahkaha atmaya başladı. Judith dehşet içerisinde onu izliyordu.

"Özür dilerim," dedi Abra. "Ama biraz düşününce, tüm bunlar çok komik. Bir adamın kafasını tereddüt bile etmeden uçurdun, şimdi ise kendi şehrinin kapısını çalmaktan çekiniyorsun."

Ve Judith komik olan şeyi fark etti – komik ve korkutucu.

Ölümcül bir ciddiyetle, "Hiç tereddüt etmediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu, yine de isterik bir şekilde kıkırdamadan edemedi. "Hayatım boyunca yaptığım en korkunç şeydi bu!"

Abra'nın gülüşü boğazında kaldı. "Sana eşlik etmemin tek sebebi, senin kendinden çok emin olmandı!"

Judith asla bir hizmetçiye endişelerini göstermezdi. Ama geçirdikleri bu gecenin ardından, Abra artık asla onun hizmetçisi olmayacaktı. "Aslında hiçbir şeyden emin değildim."

"O zaman neden oraya gittik?"

"Bizden başka kimsenin halledemeyeceği bir iş için." Kahkahalar bitmişti. Judith sepeti yerden aldı. "Zili çal."

T.me/Cinciva

62.

Merdivenler
bazı bilinmez derinliklere inmiyor,
merdivenler beni
hâlâ bir sanatçı
ya da gelin olma şansımın olduğu
bir başka hayata
ulaştırmıyor.

Her gün olduğu gibi
karşımda yine
aynı duvarlar.
Ve tam kapıya ulaşacakken
arkamdan gelen
çizmeli ayakların sesi.

Eğer Tino beni
sokak boyu kovalarsa
bir aptal gibi
–belki de çok daha kötü–
görünen ben olacağım.

Küçük kilerimize dalıyor
ve soğanların, sarımsakların,
küfün kokusunu alıyorum.

Geleceğimi ellerinde tutan
iki adam
benim nefesimi tuttuğum noktadan
birkaç metre uzakta.

T.me/Cinciva

. . . küstah bir kız,
tembel ve çok müsait
hayallere kapılmaya.

Ön kapı art arda
iki defa çarpıyor
ve babam
tecavüzcümden özür dilemek için
Agostino'nun ardından
koşuyor.

T.me/Cinciva

63.

Tabure.

Tino tarafından kirletildi
ve onu yakmak
istiyorum artık.

Fırçalar.
Şövale.
Elbisem.

Her şeye temas etti.
Ve dokunuşunun izlerini silmek için
kendimi yakıp
küle çevirmeliyim.

Ama dönüp bakınca
Susanna'nın enkazını görüyorum:
O, boyun eğmedi.
Diğer yanımda Judith,
bir kılıcı kaldırmak zorunda kalan.

İkisi de öldürülebilirdi.

Öldürülebilirdi Susanna
eğer sözleriyle
hayatını kurtarmasaydı Daniel.

(Bir hayal edin: Bir kadının doğruluğunu
müdafaa eden bir adam.)

Daniel'ın sözleri değil.

T.me/Cinciva

Susanna
daima yanımda
ve çekinmiyor konuşmaktan.

Beni kurtaran, kendi sözlerimdi.
Sözlerini kullan.

Adım atmaya bile
zor yeterken
gücüm...

Eline bir fırça almaya mı yetmiyor?

Judith
pek de yumuşak değil,
(ki yaptıklarından sonra
nasıl sertleşmeyebilir?)

Hayata tutunmaya yetmiyor.

Judith bana dönüyor ve
fırçalarımı işaret ediyor.

Sana ihtiyacım var.

Benim kılıcım yok.

Kanlı ellerini uzatıp
avucuma bir
fırça bırakıyor.

Beni çekici, narin
ve zayıf gösteriyorlar.

T.me/Cinciva

Kafa kesmeyi,
orgazm olmak gibi resmediyorlar.

Her yerde kan vardı.

Hayal bile edemezsin.
Ya da belki edebilirsin.

Her yerde kan vardı.

Her yerde kan vardı.

Neden kadınların
kandan korkmasını bekliyorlar?

Susanna.

Ömrümüzün yarısını
kan temizleyerek geçiriyoruz.

Damarlarımızda dolaşıyor,
bacaklarımızdan süzülüyor.

Kanı resmet.
Kanı resmet.

İstemiyorum.

Biliyorum.
Biliyoruz.

T.me/Cinciva

64.

Kan, tuvalimden önce
bacaklarımdan akıyor,
bu keskin bir hatırlatma
ve öyle derin bir rahatlama ki
dizlerimin üstüne çöküp
kendi yaralarını masumlara aktarmak istemeyen
ama yine de her bir nefeste
tekmede ve kalp atışında
hamile olmasalardı
hayatın ne kadar farklı olacağını
hatırlayan kadınların
koruyucu azizine
dua ediyorum.

T.me/Cinciva

65.

Bu defa,
kapı gıcırdadığında
ve Tuzia'nın genç bir kız gibi
kıkırdayışı
evde yankılandığında,
hazırım.

Tino'nun bana perspektif öğretmesine
hiçbir zaman gerek yoktu.
Bunu artık anlıyorum.

Merdivenleri tırmanıyor
tanıdık çizmeler.

Kapı eşiğinde bir gölge.

Sen küçük değilsin.

Judith bana hatırlatıyor.

Ben küçük değilim.
Ben kanı resmediyorum.
Ben, ellerim titrese bile
sesimi kontrol ediyorum.
Vereceği cevabın
hiçbir önemi olmasa bile
ona fırsat vermeden
ilk ben konuşuyorum.

Git. Şimdi.

T.me/Cinciva

Hiç de anlattıkları kadar
misafirperver değilsin.

Sözlerinin toz olup
camdan dışarı uçmasını
yerdeki taşlara konup
ilk yağmurda çamur olmasını
diliyorum.
Ama yine de
irkiliyorum.

Oh, canım Artemisia'm.
Eskiden birlikte gülerdik.
Seni tanıdığını sanan o aptallar—
onların ne dediğinin bir önemi yok.

Sen ve ben,
dünyaya karşı.
Hep böyleydi.
Ve hiç değişmedi.

İlk seferinde
beni küçültmüştü.
Son seferinde
panikle kaçtım.
Bu defa Judith'e bakıyorum.
Şövalemin ardından
gözlerine bakıyorum.
Bu defa dik duracağım.

Her şey değişti.
Olanları babama anlatacağım.

Judith başıyla onaylıyor.

T.me/Cinciva

Ama Tino
sanki hiç konuşmamışım gibi,
anlamıyormuş gibi
umurunda değilmiş gibi
davranıyor.
Ve gördüğü her şey
ona aitmişçesine
dolanıyor atölyemde.

Bana ne yaptığını
babama anlatacağım.

Bana doğru dönmese de
duraksıyor.
Bana bakmasını
benimle konuşmasını değil
sadece benim de
söyleyecek sözüm olduğunu
bilmesini istiyorum.

Ne yapmışım
ben sana?

Bana bunu
söyletemez.
yaşatamaz.
Kelimelerin gücü vardır.
Ve bir daha benimkilerin
gücünü çalamaz.

Yanına kalacağımı sanıyorsun
ama öyle olmayacak.

Hâlâ anlayabilmiş değilim.

T.me/Cinciva

Pencerenin önünde oyalanıp
pervaza yuvalanmış
bir çift matemli kumruyu
rahatsız ediyor
ve camdan içeri uzanan
bir hanımelinin dalını eziyor.
Yoldan geçen herhangi biri
onun atölyemde olduğunu görebilir.
Babamın atölyesinde.

Ama istediği bu zaten.

Sen sundun, ben kabul ettim.
Sorun bunun neresinde?

Silahların var.

Judith, benim Abra'm.

Bu defa savunmasız değilsin.

Olanları yargıca anlatırken
sunmak kelimesini
kullanacağımı sanmıyorum.

Yargıç ha!
Hayal gücün beni şaşırtıyor--
sanatçı kalbinin oyunları bunlar.
Bu senin gücün,
zayıflığına dönüşeceği âna dek.

Ama gerçekler şöyle, sevgilim:
kanunlarımız izin vermiyor
küçük bir kızın

T.me/Cinciva

mahkeme karşısında
herhangi bir suçlamada bulunmasına.
Sözün özü: Söylediğin doğru bile olsa,
hiçbir şey yapamazsın bana.

Bir fırça, bir ıspatula,
bir tabure, bir tuval.
Bir kız çocuğu.
Eğer o suçlanacaksa,
suçu bana saldırmak olmamalı.
Suçu, babamın malına
zarar vermek olmalı.

Yine de.

Babam yapabilir.

Baban ha!
Beni buraya davet eden baban mı?
Daima alt katta olan baban?
Kurduğun bu fanteziye göre
seni incittim ve
kalbini yaraladım, öyle mi?

Eğer Judith'in yanında
şu an kullanabileceğim
bir kılıç olsaydı,
duvarlardaki kanı
asla temizlemezdim.
Onun titreyen elini tutan benim.
Biliyorum bunun nasıl ilerleyeceğini.
Kara bir buluttan
gelen yağmurla
bir oluğun içinde

T.me/Cinciva

boğularak ölmeyi bekleyen
bir fare gibi.

Senin bir fahişe olduğunu öğrendiğinde,
baban pek de şaşırmayacak.

Onun malına zarar verdin.
Bunu hoş karşılamayacak.

Ben sana dokunmadan önce bile
defolu bir maldın sen.
Böyle söyleyeceğim soran herkese.

Hatta belki,
sormayanlara bile.

T.me/Cinciva

66.

Atölyede bir örümcek
dolaşıp duruyor
ve rotası yüzümün
hemen yanından geçiyor.
Biri süpürmeli atölyeyi.
Ama ben değilim o biri.

Nefes almak bile iş gibi geliyor.

Benim perspektifimden bakınca,
babam bir canavar.
Müstehcen mırıltılarla
atölyeye geliyor.
Olduğum açıdan cüssesi
ve öfkesi
kocaman görünüyor.

Ama perspektifin olayı bu.
Küçücük bir değişim bile
nesneyi dönüştürüyor.

Eğer ayağa kalkıp
gözlerinin içine bakabilsem,
ne göreceğimi söyleyemem.
Bir canavar görmezdim ama sanırım.
Belki bir yaratık,
korkusundan saldıran.

Taburemin tepesinde,
düzgün bir Lucretia

T.me/Cinciva

resmedemediği için
kendi kendine homurdanıyor.

Babamın versiyonunda
resmin odak noktası
hayatına bir son vermeden önce
Lucretia'nın hissettiği
ıstırap değil,
hançerini saplamak üzere olduğu
memeleri.

Eğer birkaç ay önce görseydim
babamın bir dişiyi resmetmekte
tökezlediğini,
ona acır ve
içmeye gittiğinde
hatalarını düzeltirdim.

Ama artık resim yapamıyorum.

Babam anlayamıyor
neyin değiştiğini.
Bir anda, gizli silahının
mermisi bitti.
Resimleri sihirli bir şekilde
düzelmiyor artık geceleri.
Artık ben yerde
işe yaramaz bir hâlde yatarken
kendisi resmetmek zorunda
imzasını atacağı işleri.

Atölyede olmamın tek sebebi,
gidecek başka yerimin olmaması.

T.me/Cinciva

67.

Bu tam anlamıyla doğru değil.

Çünkü bir diğer sebep de
gerçekleri anlatacağım yerin
atölye olması.

Eğer gücümü toplayabilirsem tabii.

Yapabilirsin.

Ama Susanna,
sadece kendi hikâyesini biliyor.
Benimkini değil.

Babam fırçayı elinden fırlatıyor.
Fırça başımın yanına düşüp
yanağıma boya sıçratıyor.
Boyayı silmiyorum.

Homurdanarak volta atıyor
gümleyen adımlarla.
Sormuyorum–
birazdan anlatacak.

Ve işte:

Tek başıma altından kalkamayacağım kadar
fazla sipariş kabul ettik!

İç çekiyorum.
Susanna'nın korkusunu

T.me/Cinciva

hiçbir zaman anlamadı babam.
Benimkini nasıl anlayacak?
Basit bir şeyle başlamalıyım.
(Ve basit olan hiçbir şey yok.)

Sinyor Tassi'den daha fazla ders almayacağım.

Babam gülüyor.

Evsiz kalmamak için yapmamız gereken işleri yapmadığın gibi, o sipariş için tek şansımı da elimden mi alacaksın?

Perspektifi öğrendim.
Daha fazla ders almam neden—

Aptal rolü yapma, kızım.
Senden hoşlanıyor.
Benden hoşlandığından çok daha fazla.
Ve eğer sana duyduğu sevda
bu aileye bir servet kazandıracaksa—

Bana tecavüz etti.

T.me/Cinciva

68.

Haftalardır bu gerçek
boğazımda bir yumruyken
ve şimdi sonunda
dışarı atabilmişken,
babamın bunu
bilmiyor oluşuna kızıyorum.

Nasıl oluyor da günlerdir

atölyenin işlerinden değil
hayatta kalmamı sağlayacak
şeyler dışında
hiçbir şeye hâlim olmadığından
ceset gibi solgun olduğumu

kısa, kesik
düzensiz nefeslerimi
yerdeki kırık
çömlek parçalarını

fırçayı reddeden
ellerimi

gördüğü hâlde, birleştiremiyor noktaları?

Daha fazla izin vermeyeceğim
gözlerini kaçırmasına.

Tek bir kelime daha etmeden önce
iyi düşünmen gerekiyor—

T.me/Cinciva

Bana tecavüz etti.

İki sevgilinin kavgası–

Bana tecavüz etti!

Hücremin duvarlarında
yankılanıyor çığlığım.
Kardeşlerim duymuş olmalı
ve Tuzia da.
Ama öyleyse, duymuş olmalılar
bana tecavüz edişini.
Kimse koşup gelmemişti
tıpkı şimdi olduğu gibi.

T.me/Cinciva

69.

Belki kardeşlerim
erkeklerden oğlanlara aktarılan
antik metinleri ezberlemekle
meşgul oldukları için
duymamıştır sesimi.

Belki cevap verememiştir Francesco,
Ovid'in eserlerini ezberlemekle
meşgul olduğundan.
Belki *Lucretia*'ya çalışıyordur o an,
önceki gün ben, akşam yemeği için
soğanları doğrarken yaptığı gibi.

> *"Üç kere konuşmaya çalışır, üç kere vazgeçer*
> *Ve cesaretini topladığında dördüncü sefer*
> *gözlerini yerden kaldıramaz bu yüzden.*
> *'Nasıl diyeyim Tarquinius'un bana ettiğini,' dedi*
> *'Nasıl diyeyim ben bahtsız, başıma gelen bu rezaleti?'"*

Okumayı bilmiyor olabilirim
ama biliyorum nasıl kulak misafiri olacağımı
erkeklerin
kadınların hayatına dair
oğlanlara anlattığı
hikâyelere.

> *"Anlatabildiği kadar anlatır. Sonunu söyleyemez, ağlar*
> *ve utancından evli kadının yanakları kızarır.*
> *Bağışladı babası ve kocası, isteği dışında dayatılan zorlamayı.*

---

* Publius Ovidius Naso, *Fasti (1-4) Roma Takvimi ve Festival*, çev. Asuman Coşkun Abuagla, s.118-119, İstanbul, 2016

T.me/Cinciva

'Bağışlasanız da siz beni,' dedi, 'bağışlamam ben kendimi.'
Gecikmeden sapladı göğsüne, gizlediği hançeri
*ve düştü kanlar içinde, babasının ayakları dibine."**

Kulağıma fısıldardı
hikâyelerini annem.

"Artık can verirken, o zaman da onursuzca yıkılmamaya özen gösterdi; buydu ölürken bile tek düşüncesi."**

Erkekler ve oğlanlar ise
bağıra çağıra anlatıyorlar
hikâyelerini.

---

* A.g.e.
** A.g.e.

T.me/Cinciva

70.

Eğer bu saçmalığı yaymaya kalkarsan,
olacakları öngörebildiğinden
emin değilim—

Saçmalık ha!

Acı çeken sen olacaksın,
Agostino değil.

Haksız değildi, yine de...

Bir kılıcın olsaydı,
kendine saplamazdın.

Zaten acı çekiyorum.
Ve senin malına zarar verildi.

Sonunda elinden bırakıyor paleti.

Seni ne annen öldüğünde
ne de sonrasında
göndermedim evimden.
Bir malın başına ne geldiği önemli değildir
ama sanki kullanıp da
eskidiğinde çöpe attığım bir fırçaymışsın gibi
konuşma.

Öyleyse yardım et bana!

Bütün utancı,
tüm suçlamaları

T.me/Cinciva

senin omzuna yükleyecekler.
Sana inansalar dahi,
sen olacaksın
insan içine çıkamayan.
Topluma karışamayacaksın.
Evlenemeyeceksin.

Sadece sözlerimi kullanmak istedim.

Dahası, bununla anılırsan,
bir daha sipariş alamayacağız.

Bu beni şaşırtmamalıydı,
yine de sanki tenime
bir bıçak saplandı.

Ben resim yapamayacak hâlde olursam
nasıl tutunacaksın
Roma sanat camiasında?

Bu pek umurumda değil.

Bu senin umurunda olan tek şey!

Eğer bunu söylersen--

Söyledim zaten.

Bu duvarların ardında?

Düzgün davranmam gerektiğine dair
içimde kalan o son inanç parçası
alıkoyuyor beni
açık camdan dışarı

T.me/Cinciva

dar sokaklara bağırmaktan
ve çığlığımın kaldırım taşlarından yankılanıp
sarmaşıklara tutunarak
diğer tüm evlere
ulaşmasından.

Hayır.

Ama buna niyetlisin. Kararını vermişsin.

Sıradaki sözcüklerimi özenle seçiyorum.

Elime fırça vermişti
ama asla bir kitap, bir tüy kalem,
bir parşömen vermedi.
Sözcükler ve paragraflar
kardeşlerime bahşedilmiş hediyelerdi.
Ama annem bana hikâyeler verdi.
Öylesine seçilmiş öyküler
veya laf kalabalığı değildi
hiçbiri.
Annemin anlattıkları
ölümünün ardından bana bırakabileceği
en keskin bıçaklardı.

Annem hikâyeler anlatmaya
inanırdı.

T.me/Cinciva

71.

Babama doğrultmuğum bıçakla
bir anda kanlar fışkırdı.

Bir şey tavrını değiştiriyor
–belki sözlerim
belki de Annemin hatıraları–
ve nereye varacağını
bile bilmediği
yeni bir yola
sapıyor babam.

Eğer bu hikâyede ısrarcı olacaksan–

–gerçek bu.

Babam hâlâ dengesiz,
odağı olmayan bir
kompozisyon gibi.
Ama ilk ateşi yaktı
ve ben sonucu görmek istiyorum.

Bir eskizle yetinme.
Bir şaheser resmet.

Namusum
bütün dünyanın
yargısına sunuluyor

ve babam

T.me/Cinciva

beni savunmak için
bir adım atmaya mı
karar veriyor?

Bir dava?

Kaşlarını çatıyor.

Dava ya da sessizlik,
kararını ver.
Agostino aptal değil.
Çoktan harekete geçmiştir.

Ayrıca şu lanet resmi de artık bitir.

T.me/Cinciva

Adalet

Hikâyemiz bu gece bitecek mi, hayatım? Belki. Ama bu hikâyeleri aceleye getirmek istemiyorum. Bunları başka kimse anlatmayacak. Bunları başka kimse, benim anlattığım şekilde anlatmayacak.

Sana Susanna'nın hayatını Daniel'ın kurtardığını söyleyecekler. Ama dinle beni: Susanna, kendi sözlerini kullandı. Söyleyeceklerinin tek bir kalbe bile dokunmasını beklemiyordu ama sessiz kalamazdı.

Susanna'nın hayatını sözleri kurtardı.

Bu gece hikâyemiz, genç ve saygın bir lider olan Daniel'ın olay yerine gelmesiyle başlıyor. Daniel geldi, kalabalığı durdurdu ve Susanna'nın suçunun ne olduğunu sordu. Hemen o anda Susanna'nın tarafını tutmadı ama bir kadının kafatasını taşlarla parçalamadan önce daha fazla araştırma yapılması gerektiğini söyledi.

Gerekli taraflar bir araya geldi. Daniel önce erkekleri sorgularken Susanna sırasını bekledi.

(Öncelik her zaman erkeklerindir, canım.)

Bu adil görünüyordu – hiç değilse adil bir karar verilme ihtimali söz konusuydu. Ama Susanna için bu bitmek tükenmek bilmeyen bir ıstıraptan fazlası değildi. Susanna ne zaman görmüştü ki bir erkeğin bir kadının lehine ve iki ihtiyarın aleyhine hüküm verdiğini? Büyük ihtimalle Daniel'ın tek yaptığı, Susanna idam edilmeden önce kendi bilgeliğini ön plana çıkarmaya çalışmaktı.

T.me/Cinciva

Ama hiç değilse, Daniel'ın müdahalesi Susanna'ya oturup ablasının elini tutabileceği birkaç dakika daha kazandırmıştı. Yanından kovduğu ablasının.

Nihayet Susanna, Daniel'ın odasına çağırıldığında, ablası onu dışarıda beklemek zorunda kaldı. Rebecca itiraz etti, kardeşini bir kez daha sahipsiz bırakmak istemiyordu. Ama Susanna, gerçeğin peşindeki bir adamdan çok daha kötüleriyle karşılaşmıştı.

"Sayın yargıç," diyerek eğildi.

"Lütfen. Rahatça konuş." Sanki eşitlermiş gibi davranıyordu. Ve öyle davranmasını engelleyecek bir sebep var mıydı ki? Daniel hiçbir şey kaybetmeyecekti. İkisi de asla eşit olamayacaklarını gayet iyi biliyorlardı. "Kocanıza büyük saygı duyuyorum," dedi Daniel.

"Peki ya bana?" Bir anda ağzından çıkıvermişti sözcükler.

Daniel onu huzurundan kovabilirdi. Ama sadece gülümsedi. "Gerisini bilmem ama son derece cesur biri olduğunu biliyorum."

Susanna o kadar cesurdu ki elleri tir tir titriyordu. Ama o kadar korkarken bile gerçeği söyleyebilmekti asıl cesaret. Daniel bunu görüyordu.

"Ellerinde taşlarla bekleyen kalabalığın ortasında böyle konuşabilmen için ya çok cesur olman gerekir ya da bir deli."

Susanna daha fazla tutamadı kendini. "Gerçek şu ki, o ihtiyarlar beni karşılarında soyunup keyiflenmelerine izin vermem için tehdit ettiler."

"İstediklerini yaptın mı peki? Eli taşlı bir kalabalığın karşısında, herkes suçsuz olduğunu iddia eder."

Susanna'nın içinde haklı bir öfke yükselirken, yanakları kızarmaya başladı. Daniel'a bu suçlamanın ona kendini nasıl hissettirdiğini gösterip isterik olarak yaftalanmayı göze almalı mıydı? Ama bunu yapmazsa, gerçeği nasıl anlayacaktı?

"Bana tecavüz etmek istediler. Kendilerinin olmayan bir şeyi zorla ele geçirmek."

Daniel, sanki Susanna zeytin hasatlarının durumundan bahsetmişçesine başını salladı. "Anlıyorum. Ama şu anda yeni bir sınav ve yeni zorlamalarla karşı karşıyasın. En kötü ihtimalle recmedilecek-

T.me/Cinciva

sin. En iyi ihtimalle, namusuna dair yöneltilen bu suçlamalar devam edecek. Ben ne karar verirsem vereyim, bu iş burada bitmeyecek."

(Ama şunu eklememişti: Eğer Susanna'nın aleyhine hüküm verir ve onu ölüme gönderirse, onu suçlayanlar için konu kapanacaktı. Kadın için bedeli ne olursa olsun, bir kadından istediklerini almaya hakları olduğunu teyit etmiş olarak, hayatlarına devam edeceklerdi.)

Susanna, hissettiğinden daha özgüvenli bir sesle, "Ben kendimi biliyorum," dedi.

Daniel bunu, tahıl depoları hakkında bir rapordan söz etmişçesine dinledi. "Seni suçlayanları detaylı bir biçimde sorguladım."

Bu cümleyi izleyen sessizlik boyunca Susanna binlerce kez öldü. İhtiyarları sorgulamıştı. Ona kendi hikâyelerini anlatmışlardı. Onların hikâyesine inanıyordu. Susanna öldüğünde ve ailelerinin onuru lekelendiğinde, ablasına ne olacaktı?

Ama Daniel, sevdiğine bahşetmek adına en güzel inciri seçmeye çalışan bir âşığın özeniyle seçiyordu sözlerini. "Hikâyelerinde... tutarsızlıklar vardı. İçlerinden biri o namussuzluğu meşe ağacının altında yaptığını söyledi, diğeri söğüt ağacının."

Susanna'nın beyni, Daniel'ın söylediklerini anlamak için çırpınıyordu. Biri meşe, diğeri söğüt ağacı dedi. Ya ikisi de meşe deseydi? Bu, Susanna'nın hikâyesinin geçerliliğini nasıl değiştirebilirdi?

Daniel sinirli bir şekilde kaşlarını çattı ve karşısında bir çocuk varmış gibi konuşarak, "Senin lehine karar veriyorum," dedi. "İhtiyarlar taşlanacak."

Susanna minnettar olması gerektiğini biliyordu. Sonuçta Daniel, canını bağışlamıştı. Yine de–

"Ya ikisi de aynı yalanı söyleselerdi?

Daniel ona bir çocukmuş gibi davranmayı bıraktı. Artık sabrı tükenmeye başlamıştı. "Tanrı'nın lütfuyla adalet, erdemli olandan yana tecelli eder."

"Tanrı'nın lütfu mu? Onların ırzıma geçmesine izin vermeyen bendim, bu benim gücüm sayesinde oldu!"

"Hükmüm, canının bağışlanması yönünde. Ama bir dahaki sefere, banyo yaparken seni kimin izlediğine dikkat et."

T.me/Cinciva

72.

Dava ya da sessizlik,
ışık ya da gölge.
Bakışları üstüne çeken keskin kenarlar
veya tuvalden taşan
iç içe çizgiler.

Ya benim yanımda dur
ya da bırak öleyim
içten içe.

Bir fırça seçip
parmaklarımın arasında döndürüyorum.
Ben hikâyelerimi
bu şekilde anlatıyorum.
Surattaki ifadeler
ve eller.
Ama hiçbir zaman
dostum olmadı benim
kelimeler.

Ben hikâyemi anlattım.

Sanki bu kadar basitmiş gibi.
Sanki Susanna'nın hayatı
tehlikede değilmiş gibi.

Bir şekilde fırçayı
kaldıramıyorum.
Boş tuval benimle dalga geçiyor.

T.me/Cinciva

Ama bir hikâyeyi
mahkemede
yargıca
sadece istediklerini duymaya
hazır olan insanlara
anlatmak...

Ne anlamı var?

Judith buna inanıyor mu
yoksa karşı tarafı mı canlandırıyor
emin olamıyorum.

Baban tazminat alsın diye mi?

Davacı o olacak,
selde mahvolmuş bir tablo gibi
hasarlı mal artık kızı.
Mahkeme
her zamanki gibi
sadece erkekleri umursuyor.

Ya onu cezalandırırlarsa?

Susanna'nın bunu nasıl sorabildiğini
bilmiyorum.

Bu bir şeyi değiştirir mi?
Bu senin için bir şeyi değiştirir mi?

Değiştirdiğini söyleyemez.
Ona zarar verenlerin ölümü
kalbindeki lekeyi

T.me/Cinciva

hiçbir şekilde
değiştiremedi.

Ama Judith asla sakınmıyor lafını.

Agostino dışarıda
olduğu sürece,
istediğini almaya
devam edecek.

Bu doğru.

Peki ya ben
bu andan itibaren
yapacağı her hamlenin
ağırlığını taşımak
zorunda mı kalacağım?

Bir anlamı olmadığını
söyleyen sendin.

Ben öyle demedim.
Asıl sorum şu:
Bunun sonunda ne olmasını umuyorsun?

T.me/Cinciva

73.

Giulio alt kattan şakıyarak
bana sesleniyor.
Bir anlığına
en küçük erkek kardeşimin
sevgi gösterebileceği
bir ablası olduğunu
hatırladığını sanıyorum.

Ama hayır.

Aşağı indiğimde kardeşlerimi
tüm gücü, eğitimi
ve kudretiyle
kapımızda dikilen adamlara
şaşkın gözlerle bakarken
buluyorum.

Sinyorina Gentileschi'nin
ifadesini almaya geldik.

Babam yokken
evimde yabancı erkeklerin olması
dizlerimin bağını çözüyor,
kekeliyor,
konuşamıyorum.

Francesco konuşuyor benim adıma.

Siz ona bakmayın.
Kızları bilirsiniz.

T.me/Cinciva

Adamlardan daha genç olanı
kardeşlerime göz kırpıyor.

Kızlar baş belasıdır, değil mi?

Giulio kabarıyor.

Sadece ilgi çekmek istiyor.

Adamlar kıkırdıyor,
başlarını sallıyor
ve Giulio'yu
aralarına kabul ediyorlar.

T.me/Cinciva

74.

Bir kadını onaylamaktansa
Papa'yı aşağılamayı bile
tercih edecek olan
iki adamla baş başayım.

Artık dinleyicilerim var,
hayal ettiğim gibi olmasalar da.
En kötü sonucun
dinlememeleri, anlamamaları olması için
dua ediyorum Tanrı'ya.

Ve tekrar

tekrar

anlatıyorum hikâyemi

onlara.

Ya anlamayacak kadar aptallar
ya da beni yıldırıp
şunları duymak istiyorlar:

Haklısınız,
bu hiç yaşanmadı.
Beni yanıltan
kusurlu beynim olmalı.

Boyun eğmiyorum.
Sesim inceliyor
ama hikâyem gerçek.

T.me/Cinciva

Onların görmek istemedikleri
kanı resmediyorum.
Eğer ben mecbursam
bu yaraları taşımaya
onlar da bir an için
başlarını kaldırıp bakabilirler.
Onların unutmak gibi
bir lüksleri olacak.

Gerektiği kadarını duyduklarında
kapıya kadar eşlik etmiyorum.
Eğer kardeşlerim
böyle adamlar olmaya
o kadar meraklıysa
gönüllerince vedalaşabilirler
sorgu yargıçlarımla.

Ağlama ihtimalimin geçtiğinden
emin olunca
mutfaktan çıkıyorum.
Kardeşlerim sırtlarını dönüp
fayanstaki bir çatlağa
odaklanıyorlar.
Bir daha asla
gözlerimin içine bakmayacaklar.

T.me/Cinciva

75.

Ev, derin bir karanlığa boğuluyor.
Tuzia kimseyi yemeğe çağırmıyor.
Yokluğu
bu evde bir kişinin bile olsa
beni anlayabileceğine dair
içimde kalan son umut kırıntısını
yok ediyor.

Eğer Tuzia başka bir zaman
akşam yemeğini hazırlamamış olsa
kardeşlerim atölyenin kapısına dizilir
benden yemek isterlerdi.

Ama gelmiyorlar.
Sonunda kapıyı duyduğumda gelen
on iki yaşımdan beri
hayatımda bir anne figürüne
en yakın olan kadın değil
babam oluyor.

(Her zaman sadece bir gölge
ya çok koyu ya çok açık
yine de olabileceklere dair
en yakın eskiz buydu)

Tuzia bir daha dönmeyecek.

T.me/Cinciva

76.

Bu evde yaşayan
benim dışımdaki tek kadının
ortadan kayboluşuna dair
bu kadar bilgiyle yetineceğimi
düşünüyor olamaz.

Bilmek istemezsin.

İstiyorum.

İç çekiyor.
Son birkaç ayda
annem öldüğünden beri
yaşlanmadığı kadar
yaşlandı babam.

Karşılığında para almış.

Gözlerimi kırpıştırıyor,
anlayamıyorum.

Görmezden gelmesi karşılığında
para almış.

Kimden almış?

Yerdeki bir
ayak izini inceliyor.
Ve sonunda
kısa bir an için
gözlerime bakıyor.

T.me/Cinciva

Söylemeye dili varmıyor
ve zaten gerek de yok.
Biliyorum.

Babam gitmek için arkasını dönüyor.

Ama baba—

Onu burada istemiyorum.
Başımızın çaresine bakmanın
bir yolunu bulacağız.

T.me/Cinciva

77.

Ne zaman düşünsem
daha kötüsünün olamayacağını
ateşe bir kütük daha atılıyor
ve alevler
hayatımın bir kısmını daha
küle çeviriyor.

Bir odayı, bir döngüyü,
kadınlığın yükünü
paylaştığım Tuzia
demek asla
benim Abra'm değildi.

Belki de bu benim suçumdu?
Ben Judith değildim,
ona gerektiği zaman
eşitmişiz gibi davranacak
zarafetten yoksundum belki.

Ama neden benim
umursamazlığımın
öfkemin, mesafemin
hayatta kalmak için
giymek zorunda olduğum
bir zırh olduğunu göremedi.
Onun da bir zırhı vardı.
Birlikte savaşabilirdik.

Ama artık biliyorum
benim alayımdaki
tüm askerlerin

boyadan, yağdan, terden yapıldığını.

T.me/Cinciva

78.

İlk ateşten itibaren
bir şahesere ulaşabilmek
aylar
hatta yıllar sürer.
Atılacak sonsuz adım vardır,
uyanık olduğunuz her ânı ele geçirir
ve bazen uykunuzu bile.
Hatta tüm adımlar
tamamlandığında bile,
boyanın kuruması yıllar alır.
Boya birkaç yıl boyunca
kendisine baskı yapabilecek
her türlü etkene karşı
savunmasızdır.

Ve görünüşe bakılırsa,
tecavüz davalarında da öyle.

Hikâyemi duyacaklarını,
bir hüküm verip
çilemi sona erdireceklerini
düşünmekle
aptallık ettim.

Karşılaştığım şey
aylar süren sorgular,
tanık listeleri,
kuma çizilmiş çizgiler
ve sadakatlerine göre
ikiye bölünen
Roma sanatı oldu.

T.me/Cinciva

Bir yanda:

erkeklerin dünyasında
karşı cins olmanın
getirdiği bir nama sahip
beş parasız
eğitimsiz bir
kadın sanatçı.

Diğer yanda:

yalanlar ve kirli bir tarihin
şekillendirdiği sefil, çekici bir
yalancı.
Ama sivri dilli bir adam ve bir
skandaldan
kâr elde etmeye kararlı
zengin hayırseverler karşısında
gölgeye düştüğü sürece tarih
hiçbir şeydir.

T.me/Cinciva

79.

Her gün
dava hakkında
bir gelişme haberi
alacağımızı
düşünüyorum.

Her gün yanılıyorum.

Babam elimizdeki hepi topu birkaç siparişi de
yok sayarak evin içinde öfkeyle dolaşıyor.

Tek kelime şikâyet etmiyorum.
Eylemsizlik ve belirsizlik
uzun süredir uykuda olan
bir parçamı ateşliyor.

Yeniden resim yapıyorum.
Önemi şeyler değil.
Babamın yok saydığı siparişler.
Yeteneklerimi geliştirecek işler.
Bir şeyler başarmalıyım.

T.me/Cinciva

80.

Kömür karası tuvalde
iğne ucu kadar bir ışık.

Giovanni Stiattesi
evimize geliyor.

Tino'nun arkadaşı
ama babamın da.
Bir kızı var,
durumumuzu
bir skandaldan fazlası olarak
görmesini sağlayan bir
mercek.

(Peki erkeklerin neden
bir kadının sözüne inanmaları için
bir anneye, kıza, kız kardeşe
ihtiyaçları var?)

Duruşmada her şey ortaya çıkmadan önce
bilmemiz gerektiğini düşündüğü
bazı şeyler var.

Roma'ya gelmeden evvel
karısı tarafından terk edilmiş
Agostino Tassi.

(Babam için bu yeni bir haber.
Benim için değil.)

T.me/Cinciva

Soruşturmaya göre
kocası
henüz on üç yaşındaki
kız kardeşine tecavüz ettiği için
kaçmış Tino'nun karısı.
Ve sonra
(henüz kanıtlanmamış ama
Giovan duymuş Tino'nun bununla övündüğünü)
Tino, karısını bulup öldürsün diye
peşinden bir adam yollamış.

T.me/Cinciva

81.

Kendimi tekrar kilere kapattığımda
babamın sesi çok
boğuk duyuluyor.
Sinyor Stiattesi'ye
teşekkür ediyor.
Bunu bir umut tohumu olarak
görüyor.
Eğer Agostino'nun ünü
enseste,
tecavüze
ve cinayete
dayanıyorsa
benim namusumun varlığı
ilan edilirken,
onunki sonsuza dek
yok olabilir.

Ama yine de:

Ben her zaman bir objeydim.

Bir şekilde
arzusunu kontrol edemeyeceği kadar
çekici ve özel olduğuma,
bir şekilde
paylaştığımız güzel anların
ucuz boyanın altına gizlenmiş
paslı tenekeden değil
saf altından olduğuna
dair içimde kalan son umut da
Sinyor Stiattesi'nin ıspatulasıyla
tuvalden kazınıyor.

T.me/Cinciva

82.

En önde,
haksızlığa uğrayan taraf,
malı zarar gören,

neyin karanlıkta kalıp
neyin gün ışığına çıkacağına
hükmetme gücünü
kiliseden alan yargıcın önünde
menşei sorgulanan.

Orta kısımda,
kapalı kapılar ardında işlenen
bir suçun,
her biri
ne yapılması gerektiğine dair
bir fikre sahip
tanıkları.

En arkada:

Mevzubahis mal.

T.me/Cinciva

83.

Ben
doyumsuz
bir fahişeyim
Agostino'nun ifadesine göre.

Bunu defalarca
tekrarlamış olmam
bir önem taşımıyor,
babamın söylemesi de:
Uğradığım şiddeti
saymazsak
ben hâlâ bakireyim.

Hayır.

Mahkemeye göre,
bir kaltağım ben.
Atölyemi resim yapmaktan çok
içeri gelip bacaklarımın arasına
düşecek adamlarla yaptığım
ahlaksız randevular için
kullanıyorum.

Üstelik benim tarafımdan
sayısız erkeğe gönderilmiş
aşkımı ilan eden
ve etimi pazarladığım
mektuplar bile gösteriyorlar.
Ben tek kelime bile yazamazken.

T.me/Cinciva

Üzerimden geçen
erkeklerin
kısa bir listesi:

Giovanni Battista Stiattesi
Geronimo Modenese
Francesco Scarpellino
Arigenio, rahip
Pasquino Fiorentino
(Sinyor Giorentino'nun
ölmüş olduğu için
kaçamağımızı inkâr edememesi de
işlerine yarıyor.)

Ah, evet.
İlk başta asla
birliktelik yaşamış olamayacağımızı
iddia eden
ve sonra
benim tüm dünyayla yatabileceğimi
söyleyerek
ifadesini değiştiren
Sinyor Tassi dışında
bir adam daha var.

En kötüsü
(ve en saçması):
Babam.

Tino'nun yalanlardan dikilmiş
heykelinin cilası olarak
listenin başında yer alıyor.

T.me/Cinciva

Roma'nın tüm erkekleri bile
tatmin olmama yetmiyor,
o yüzden dediklerine göre
babamla da yatıyorum.

T.me/Cinciva

84.

Haftalar ayları
takip ederken
yitiriyorum zaman algımı.

Sinyor Tassi ve adamları her gün
bir karnavaldaymış gibi rol yapıyor ve
en ufak bir yıpranma belirtisi göstermiyorlar.
Dikkatleri dağıtan gösterişli giysilerle
her gün maske değiştiriyorlar.
Hikâyeleri, fırtınalı bir havadaki
Tiber'in suları gibi değişip duruyor.

Yine de yargıç,
bir karar veremiyor.
Benim sözüm yeterli olmadığından
kanıta ihtiyaç olduğunu
söylüyorlar–
nasıl bir kanıt, bilmiyorum.

Mahkemenin huzuruna
iki ebe çıkıyor.
İtaatkâr bir şekilde başlarını eğiyorlar.
Oysa onlar dizginlerin
kadınların elinde olduğu bir alanda uzmanlar.

Sadece kadınların hüküm sürdüğü
bir dünyanın hayaliyle
dikkatim dağılıyor.
Yargıcın ebelere söylediklerini,
talimatlarını duymuyorum.

T.me/Cinciva

Derken avukatımız
dirseğimi dürtüyor,
ayağa kalkmamı
ve ebeleri takip etmemi
istiyor
(tüm bunlar bir noter eşliğinde
gerçekleşiyor, yüzündeki neşeli ifade
midemi bulandırıyor–
bu bakışı daha önce,
bahçesinde banyo yapan
bir kadını gözetleyen
ve birazdan o kadından
üstünü çıkarmasını isteyecek olan
adamların yüzünde görmüştüm).

Tek lütfettikleri,
Tino ve dostlarıyla
muhabbet etmek için
odasında kalması yargıcın.

İki kadın
beni sırtüstü yatırıyor,
eteklerimi belime kadar kaldırıp
ellerini içeri sokuyor.

İçimde panik yükseliyor.

Bir mahkemedeyim.
Güvende olmam gerekirken,
aynı şeyi
tekrar yaşıyorum.

Belki de
o günden beri bunu
hep yaşıyordum.

T.me/Cinciva

85.

Buradayız.

Susanna.

Kaba kadınlar
bacaklarımı açıp
kaba bir dille
cinselliğimden söz ederken
Judith'in elleri
saçlarımı okşuyor.

Bu adamlar.
Judith fısıldıyor,
kulağımda sıcak nefesi.
Seni bedenin üzerinden
yargılamaya cüret eden
bu kadınlar
senin değerinin
binde birine bile
asla sahip olamayacaklar.

Gözyaşlarım akmasın diye
elimden geleni yapıyorum.
Sırf aynı dünyayı
paylaşıyoruz diye
kadınların
şefkatli olmalarını
beklemek
benim aptallığımdı.
Ben bir aptalım.

T.me/Cinciva

Canım benim.
Susanna biliyor.
Susanna da çevrelenmişti
ona yardım etmeyen kadınlarla.
Biz buradayız.

Yanımda kalıyorlar.
Judith'in sabırlı ifadesini kopyalıyor,
nefesimi Susanna'nın nefesine eşitliyorum.

Ve ebeler
düzgün durmam için
bana kızdıklarında
o sivri aletlerini
münasip bir yerlerine
sokmalarını
söyleyemiyorum.

T.me/Cinciva

86.

Dışarı çıktığımızda
adamlar sanki
duymam umurlarındaymış gibi
elleriyle ağızlarını kapamış
edepsiz şakalar yapıyorlar.

İlk ebe, yargıcın karşısına çıkıyor:
On bir yıldır ebelik yapıyor
ve kimse sorgulayamaz
onun otoritesini.
*Pudenda*mı detaylıca
muayene ettikten sonra,

(babama sorduğumda, bunun Latincedeki
"utanç" kelimesinden geldiğini söylüyor)

Bakire olmadığımı ilan ediyor.
Kızlık zarım da
tıpkı itibarım gibi
bozulmuş durumda.

Kızlık zarımın bozulması
teyit isteyen bir şey miydi?
Bunu mahkeme karşısında
defalarca dile getirmiştim zaten.

İkinci ebe de
altta kalmak istemiyor.
On beş senedir
pudendalarla iç içe.
Kızlık zarının yırtıldığını onaylıyor

T.me/Cinciva

ve bunun yakın zamanda
gerçekleşmediğini
belirtiyor.

Ve tüm bunlar
sanki bir fahişe olduğumun
kanıtlarıymış gibi
dile getiriliyor.

Oysa bunlar
yaşadığım şiddeti
nasıl kanıtlayabilir ki?

T.me/Cinciva

87.

Yargıcın burnu havadalığı o kadar belirgin ki
onu hakkını vererek resmetmek için
müthiş derecede iyi perspektif bilen
bir sanatçı olmak gerekir.

Ben gerçeği söyledim.
Ben bedenimi sundum onlara.
Yapabileceğim bir şey kalmadı.

İç çekiyor yargıç.
Asabi çocuk
sürekli söyleniyor
(sanki kaybettiğim
onurum değil,
bir top
bir oyuncak bebek
bir masa oyunuymuş gibi)

Sinyorina Gentileschi,
bu suçlamalarda ısrarcı olmayı
sürdürürseniz
neler olacağının
farkında mısınız?

Mahkemenin her nüansı
her bir fırça darbesini
incelemek için
zaman ayırmasını
ummuştum.

T.me/Cinciva

Sizi bazı...
testlere tabi tutmaktan
başka seçeneğim kalmayacak.
Dürüstlüğünüz test edilecek.

Karısına,
onun kız kardeşine
tecavüz eden
ve büyük ihtimalle
onları öldürten adam
Agostino sırıtırken,
benim dürüstlüğüm
teste tabi tutulacak.

Sesimin titrememesini umuyorum.

Dürüstlüğüm,
testlerinize direnebilir.

Bu defa sırıtan
yargıç oluyor.

Yerinizde olsam
bu kadar rahat olmazdım.
Durumu ortaya çıkarmak için

en etkili yolu kullanmak
niyetindeyiz.

Bunun ne anlama geldiğini
anlayamıyorum.
Her ne kadar Agostino
üzerlerini kapamaya çalışsa da
silinmiyor sözlerim.

T.me/Cinciva

Ben aylardır
hep doğruyu söyledim.
İfadem değişmeyecek.

Bu adınızı temize çıkarmak için tabii,
mahkemenin keyfi için değil.
İffetinize dair
en ufak bir şüphe bile
kalmasın diye.

Bu kez hiçbir şey söylemiyorum.
Bir soru sorulmadı.
Ne beklediğini bilmiyorum–
sırf hikâyemi değiştireyim diye
anlam bile veremediğim
tehditler mi savuruyor?

Dik başlılık, evladım,
ellerinize mal olabilir.

Yedi aydır ilk defa
çıt çıkmıyor
mahkemede.
İzleyen herkes
ellerim olmadan
bir hiç olacağımı
biliyor.

Ne olacak ellerime?

Sibilla'dan geçeceksiniz.

---

* Ortaçağ'da kullanılan, parmakların kordonlarla sarılıp sertçe çekilmesi için kullanılan bir işkence aracı. Aynı zamanda, kâhin anlamına gelir. –çı

T.me/Cinciva

88.

Kâhinlere bak.

Sistina Şapeli'nin içinde,
odaklanmakta zorlanıyorum.
Parmak uçlarımda yükselsem de
yeterince yaklaşamıyorum.

Ama annem, boylarımız eşitlensin diye
çöküyor dizlerinin üstüne,
elimi tutuyor, kollarımızı uzatıp
aynı noktadan
tavandaki kadınlara bakıyoruz.

Kâhinlere bak, hayatım.

Beş kadın göklerde yayılmış,
yargı karşısında oturuyor.

Gerçeği söyleyen kadınlar.
Ve beni dinle, hayatım.
Bir kadın tüm dünyanın
karşı çıktığı bir gerçeği
kendi hayatını riske atmak
pahasına söylüyorsa,
ona inan. Daima.

Delfi Kâhini
tavanda, hemen yanındaki
Judith'i izliyor.
Savaşçının
Holofernes'i öldürdüğüne
tanıklık ediyor.

T.me/Cinciva

Eğer Judith
kâhine karşı durabildiyse,
başarabilirim ben de.

T.me/Cinciva

89.

Kadim kâhinler gerçeği söyledi.
Ve benim mahkememde
siz de
aynısını yapacaksınız.
Kollarınızı göğsünüzde kavuşturacaksınız,
evladım. Her bir parmağınız
kordonlarla sarılacak sıkı sıkıya.
Kelebek somunun
döndüğü her turda
eklemleriniz ezilecek.
Ellerinizin işe yaramaz hâle gelmesi
çok uzun sürmeyecek.

Yargıcın son cümlesi
babamın dehşetle iç çekişini
boğmaya yetecek bir sesle
yankılanıyor mahkemede.

Dönüp yüzüne bakmayı
kaldıramam.
Kendi yüzümdeki ifadeyi bile
kestiremiyorum.
Belki korku,
belki şok.
Ve büyük ihtimalle
katıksız şaşkınlık.

Susanna'nın hamlelerini
takip ettim—
canavarlarını ölüme
göndermişti.

T.me/Cinciva

Ama ben Susanna değilim.

Susanna olmak zorunda değilsin.

Öyleyse Judith olmalıyım.
Eğer konuşursam
sesim titreyecek.
Ama yine de
resmedeceğim kanı.

Peki ya Sinyor Tassi
nasıl bir işkenceden geçecek?

Kıkırdıyor–
yargıç değil,
dünyamı bir heves
bir dürtü
ve yaralanmış bir gurur uğruna
paramparça eden
adam.

Yargıç boğazını temizliyor,
Sinyor Tassi
ve avukatıyla bakışıyor.

Bu dava onun için bir işkence zaten.

T.me/Cinciva

90.

İşte ellerim.
Ne yapacaksanız yapın.

T.me/Cinciva

5. KISIM

T.me/Cinciva

91.

Bir kere, iki kere, üç kere
sarıyor bandaj ellerimi.
Artık ele benzemiyorlar bile.
Kastan, sinirden, kemikten ibaret
birer yumru gibi.
Bandajı dişlerimle koparıp
kurtarsam etimi,
geriye kalanlar
büzüşmüş birer et parçası olarak
yere düşerdi.

İçeri girdiğimiz anda,
kardeşlerim başlarını çeviriyorlar.
Tuzia'nın bitmek bilmeyen şarkılarının yokluğunda
evde ölüm sessizliği var.

Zihnimde tek bir şey var.
Ellerimdeki her bir kasta
ve eklemde duyduğum
o yakıcı acı değil.

Ya da mahkemenin ortasında
ağlayışım
bir çocuk gibi.

Bu doğru,
bu doğru,
bu doğru!

T.me/Cinciva

Kemiklerim çatırdadığında
babamın ıstırapla
uluyuşu değil.

Nefesimi toplayıp
öğretmenime bakacak cesareti
bulduğumda
ve işkence sesimi çalmadan önce
söylediklerim bile değil.

İşte bana verdiğin yüzük bu.
İşte bunlar, bana verdiğin sözler.

Her şey sona erdi.
Şimdi tek bir şeyin önemi var:

Hâlâ resim yapabilecek miyim?

T.me/Cinciva

92.

Bir insanın elinde
her biri birbirinden narin
tam on dokuz kemik vardır.
Benim derimin altındaysa
kaç kırık parçanın olduğunu
söylemek mümkün değil.

Atölyeye çıkan merdivende
her biri birbirinden dik
on iki basamak var.
Benim ise
babamdan yardım almadan
atölyeye çıkıp çıkamayacağımı
söylemek mümkün değil.

Tek başına tırmanan bir kız.

Zirveye vardığımda
başım dönüyor,
midem bulanıyor,
karıncalanıyor tenim.

Tabureme çıkmayı başarıyorum
ama fırçayı ellerimde
bir parça çöpe çaresizce sarılmış
bir kemirgen gibi
tutabiliyorum.

Yakıcı acıyı yok sayarak,
fırçayı olabildiğince sıkı tutup
öne doğru eğiliyorum.

T.me/Cinciva

Her zamankinden daha kararlıyım
bir iz bırakmaya.

Çabaladıkça kollarım titriyor
ama her nasılsa, bir şekilde
fırçayı en yakınımdaki
boyaya batırabiliyorum.

Birer birer etimden sökülürcesine
yanan parmaklarımın
acısıyla savaşarak
tutunuyorum fırçaya.

İnat ediyorum,
Judith keserken bir boynu
kollarımı tuvale
uzatıyorum.

Ulaşamadan hedefime,
fırçam düşüyor yere.

İçimde bir öfke alevleniyor.
Elimden gelse
bir terebentin kabını alıp
odanın diğer ucuna fırlatırdım.
Ama bunu bile yapamıyorum.

Ben de eğilip
bir kemirgenin pençelerine
benzeyen ellerimle
fırçayı yerden alıyorum.

T.me/Cinciva

Bir çocuğun acemiliğiyle
fırçayı tuvale sürüyor
ve bunu bir gelişme sayıyorum.

Ama fırçanın
üçüncü düşüşünde,
ben de ardından düşüyorum.
Tüm bunların ne anlamı var ki?

Ve sonra yanımda
diz çöküyor Judith.

İşte benim kızım.

Ellerimi ezdiler.

Sadece ellerini.

Ellerim benim hayatım.
Onlara ihtiyacım var—

Yine resimler yapacaksın.

Anlamıyor.

Bunu bilemezsin.
Tek yeteneğimi feda etmiş olabilirim,
hem de ne uğruna?
Birileri belki bana inanır diye,
tutunduğum çaresiz bir umut uğruna mı?

Beni dinle, Artemisia.
Ellerin senin hayatın değil.
Yeteneğin, o kemikler
ve kaslar arasında süzülmüyor.

T.me/Cinciva

Ellerini kesseler bile
resim yapmanın bir yolunu
bulursun sen.

O kemiklerin kaynamasına,
yaraların iyileşmesine
zaman vermek
zorunda olabilirsin.
Ama bedenimiz,
başlı başına bir
sanat eseridir zaten.

İyileşecek, zamanla.

T.me/Cinciva

Kırılmış

Bir hikâye, sadece geçmişten bir ânı gösterir. Birkaç ânı. Susanna tehdit edildi. Susanna suçlandı. Susanna aklandı.

Ama daima, öykünün devamını da bilmek gerekir. Evet, Susanna'nın hikâyesinin gerçekliği kabul edilmişti. Bu, çok az kadının başına gelmiştir. Ve Susanna, işler farklı bir yönde ilerleseydi taşıyacağı yaraları taşımıyordu. Ama Daniel'ın odasından çıktığında, daha önce tamamen kavrayamadığı şeyler bir anda anlam kazanmıştı. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

Rebecca ise yalnızca kız kardeşinin özgürlüğe yürüdüğünü görüyordu. Ablası bunu görmenin verdiği mutlulukla bir çığlık atıp yere yığıldı.

(Oğullarım benim canım ama senin bir kız kardeşinin olmasını o kadar istiyorum ki, hayatım.)

Susanna bir gün içinde yeterince drama yaşamıştı. Ablasını ayağa kaldırdı. "Lütfen, eve gidelim. Yargıç benim lehime hüküm verdi."

Rebecca ağlayarak kız kardeşini gözlerine bakmaya zorladı. "Bu defa beni başından atamayacaksın. Anladın mı, Susanna? O iki adamla karşı karşıya gelip aynı durumda kalsam, ben karşı koyamazdım bile. Ama sen..."

Susanna kahraman olmak istemiyordu. Tek yaptığı gerçeği söylemekti. Başka kadınlar, başka yolları tercih edebilirlerdi. Kimisi için ise bir seçenek bile söz konusu olmayabilirdi.

T.me/Cinciva

"O an hayatta kalman için ne gerekiyorsa onu yapardın. Ve seni hiçbir şekilde yargılamazdım, anladın mı?"

Rebecca, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü kardeşinin bitkin omzuna dayadı. "Bitti artık," diye mırıldandı.

Ama Susanna'yı taşlamak için saatler öncesinden hazırlanmış insanlar dışarıda bekliyorlardı. Ve o insanların arasında, yarın ölüme gönderilecek iki adamın aileleri de vardı. Henüz hiçbir şey bitmemişti.

Susanna, ablasına tutunabilmesi için bir görev sundu. "Düzgün görünüyor muyum?"

Rebecca kardeşinin saçlarını düzeltti. Susanna'nın kolundaki bir parça çamur izini temizlemeye çalışırken, "Yarınki idamlar için erken kalkmamız gerekecek," dedi.

Susanna onu başından attı. "Ben gelmeyeceğim."

Rebecca'nın yüzündeki şaşkınlık, kardeşini taşlanmak üzere götürmeye gelen adamları gördüğündekinden bile daha fazlaydı. "Tabii ki geleceksin. Bu iki ırz düşmanı, senin anlattıkların yüzünden taşlanacaklar. Gelmek–"

"Kendi yaptıkları şey yüzünden taşlanacaklar."

(Bu çok önemli, hayatım. Onlar, kendi yaptıkları şey yüzünden taşlanacaklar.)

Ancak Susanna, ömrünün geri kalanını bunu tekrar tekrar yaşayarak ve açıklayarak geçireceğinin farkındaydı.

"Ben gideceğim," dedi Rebecca kendi saçlarını düzelterek. "Onların ölümünü izleyecek ve artık güvende olduğundan emin olacağım."

Ama Susanna güvende değildi. Kafasının taşlarla ezileceği yer, sadece bir söğüt ağacı mesafedeydi.

Susanna'yı küçüklüğünden beri tanıyan bir kalabalık, başına bir çuval geçirilişini neşeyle izleyecekti. Çuvalı onu boğacak kadar değil, olacakları görmesini engellemeye yetecek kadar sıkacaklardı.

Kalabalık çakıl taşlarıyla başlayacaktı. Yaramaz çocukların kuşlara attığı türden taşlarla. Yumruk büyüklüğündeki taşlara geçtiklerinde canı yanmaya başlayacaktı. Kafatası darbe alacak, belki burnu kırılacaktı.

T.me/Cinciva

Sonunda seçilmiş kişi, bir kaya parçası alacaktı eline. Bu, belki de Susanna'nın iğrenç suçunun kurbanlarından biri olacaktı. O iki ihtiyar, Susanna'nın itaatsizliği yüzünden haksızlığa uğramıştı. İkisi de kendi kafaları kadar büyük birer kaya parçasını ona fırlatacaktı. Susanna en kötüsüne hazırlanarak, çuvalın içinde titriyor olacaktı.

Ve sonunda en kötüsü yaşanacaktı.

Kalabalık, eğlenceleri bitince uzaklaşacaktı. Susanna'nın kırılan kafatası, yığın hâlindeki onlarca kayadan biri olarak kalacaktı.

T.me/Cinciva

93.

Taze kan,
dökemediğim gözyaşlarının
yerine akarak
bandajları ıslatıyor.

Gri, kenarları püsküllü
kumaş parçası
dökülen ilk siyah kanla kaplı.
Annem olsa
çoktan değiştirirdi bandajları
ama babam
hâlâ işe alınmaya değer olduğumuza
ikna etmeye çalışmakla meşgul
dünyayı.

Eskiden olsa,
Tuzia'yı çağırırdım.

(Eğer alıcılar düşünüyorsa bile
işlerimin değersiz olduğunu,
yine de ben biliyorum onurumun
birkaç eskudo* değerinde olduğunu)

Ve böylelikle,
tek başıma açıyorum
kan ve pislikle yapışmış
bandajları.
Başlangıçta işe yarıyor:
kirli katmanları

* 19. yüzyıla dek İtalyan yarımadasının çeşitli bölgelerinde kullanılan bir dizi madeni para. –çn

T.me/Cinciva

kucağıma koyuyorum.
Bunu kadınlığın getirdiği
aylık kanamalara
benzetiyorum.
Ama tabii o yakıcı acı,
haksızlık,
öfke,
sözlerimin yetmediği yerde
bir kanıt sunmak için
ezilirken parmaklarım,
Tino'nun suratında beliren
o sırıtış dışında.

Ve yine kanlı kumaşlara dönüyorum
ve yine, hep olduğu gibi
onlarla uğraşması gereken benim
çünkü ben bir kadınım.

Bir kadın, evet
ama yalnız değil.

Susanna süzülerek gelip
bir kâse su bırakırken yanıma,
hafifçe kıvrılıyor saf beyaz etekleri
bacaklarının etrafında.

Dizlerinin üstüne çekip
elini ellerime uzatıyor.
Paramparça edilmiş,
çirkin uzuvlarıma.

Bir yanım, bembeyaz elleri
benim korkunç ellerime
dokunduğunda

T.me/Cinciva

Susanna'nın rüzgârlı havada
uçan bir kuş tüyü gibi
uçup gideceğini düşünüyor.

Ama öyle olmuyor.
Götürürken ellerimi kâseye doğru
güçlükle hissediyorum parmaklarımı.
Ağlayan yaralarıma
su içiriyorum.

Pisliği, kurumuş kanı
ve anıları temizlemek
üstesinden gelmesi güç bir şeydir.

Susanna yılmıyor,
yumuşatıyor,
ovalıyor
ve uydurmuş olamayacağım
bir şarkıyı söylüyor.

Gözlerim yaşlarla dolana dek
bulanık suya bakıyorum.
Anne şefkati, tüm bu ağırlığı
tek başıma taşımamam gerektiğini
ıstırapla anımsatıyor.

Tüm pisliği akıtana kadar,
ağlıyor
ağlıyor
ağlıyorum.

Sonra bir bakıyorum,
Susanna ellerimi sarıyor,
yakında dünyanın kirine bulanacak
temiz bandajlarla.

T.me/Cinciva

İşi bittiğinde,
ellerimi avuçlarına alıyor.

İyileşecekler.

T.me/Cinciva

Nefes

Bethulia'dan ayrıldığımızda, iki kadın akrabalarının imkânsızı başardıklarına inanıp inanmayacağını düşünerek şehrin girişinde bekliyorlardı. Kafalarına koydukları şeyi yapmışlardı. Ama unutma, öykünün devamını da bilmek gerekir daima.

Bethulia'da hayat devam ediyordu. Eğer Judith ve Abra kadınlara özgü o şeyi yapmasa –her şeyi riske atmasa– Asur kılıçları altında sona erecek olan hayat.

Anayolda bir çocuk çamurun içinde yatarken, diğer bir çocuk üzerine eğildi ve muzaffer bir edayla kılıcını göğe kaldırdı. Kılıcı aslında bir zeytin dalı olmasa, gücünün onu kaldırmaya asla yetmeyeceğinden bihaberdi.

"Başın artık benim!" diye kükredi. Çocuklar etraflarına toplanıp içlerinden biri yalnız olmadıklarını fark edene dek onları seyretti.

Yetişkinler tüm oyunları bozardı ve çocuklar ellerinde bir sepetle pazardan dönen kadınları görünce dağıldılar. Gergin bir şekilde kıkırdayıp fısıldaşıyorlardı. Galip çocuk bile kılıcını düşürüp kaçtı. Mağlup çocuk telaşla ayağa kalktı, yaklaşan tehdidi son fark eden o olmuştu.

"Sorun yok," dedi Judith ama çocuk panikle kaçmaya davrandı. Judith yardım etmek için ileri atıldı fakat Abra onu durdurdu. Judith'in kolundaki eli, yanında olduğunun sabit bir hatırlatıcısıydı. Yanından hiç ayrılmamıştı.

Generalin ordusu da dağılmıştı. Liderlerinin kellesinin uçurul-

T.me/Cinciva

ması tüm çocukları korkutmuştu. Holofernes olmadan, bir zamanların güçlü Asur ordusu, bir beyinden komut almadan öylece sallanan uzuvlardan farksızdı. Judith genç sevgilisine, "Sadece liderlerine ulaşmamız gerekiyor," derken haklıydı. Ama şimdi bundan hiç keyif almıyordu.

(Haklı olmak, her zaman umduğun teselliyi getirmez.)

Çok geçmeden, Judith'in yanından geçen herkes, tepeleri aşıp Judith'in köyüne dek ulaşan hikâyeyi duymuştu: Tüm İsrail, bilinmeyen korkusuz bir savaşçı tarafından kurtarılmıştı. Köylüler o savaşçının Judith olduğunu biliyorlardı. Kesik başı ve kanlı ellerini görmüşlerdi. O gece huzurla uyuyor olanlara da kesik başın ve kanlı ellerin öyküsü anlatıldı. Her anlatımda, daha da canavarca bir hâl aldı hikâye.

Bir daha kimse, Judith'e eskisi gibi bakmadı.

Gerçek tehlike uçup gittiğine göre, Judith bu fısıltı ve bakışlardan da sağ çıkabilirdi. Peki ya neden her gece uykuya daldıktan hemen sonra çarşafları terden sırılsıklam oluyor, içinde bir panikle yerinden fırlıyor ve ellerinin, yüzünün, memelerinin sıcak kanla kaplı olduğunu hissediyordu?

Neden nefes almakta zorlanıyor, tırnaklarını geceliğine geçiriyor, gecenin içinde kaçıp kaybolma arzusuna kapılıyordu?

Sonunda yorgunluktan devrildiğinde, Abra çığlık atıyor, onu kaldırıp birlikte uyudukları yatağa taşıyordu. Yoksa Judith gece boyunca, bir cenaze merasiminde tutturulmuş bir ağıt gibi ağlanıp duruyordu.

Eskiden ayrı yataklarda uyurlardı. Ama şimdi her iki kadının da geceyi atlatmak için diğerinin korumasına ihtiyacı vardı. Cellatlardan biri paniğe kapıldığında, diğeri ona sımsıkı sarılıp kız kardeşinin şimdiye, o âna dönmesini emrediyordu. Nefes almasını, dayanmasını, yaşamasını.

T.me/Cinciva

94.

Nefes alıyorum.
Dayanıyorum.
Yaşamaya çalışıyorum.

Yaralar
bandajları çıkarmama
parmaklarımı açmama
fırçayı tutmama yetecek kadar
iyileşiyor.
Ama şövalenin başında
birkaç dakika geçirdiğimde
ellerime kramplar giriyor.

Fırçayı bırakıp
ağrıyan yere masaj yapıyor
ve merdivenlerden yükselen
ayak seslerini duyduğumda
telaşla çarpan kalbimi
yok saymaya çalışıyorum.

Biz yargıcın kararını beklerken
gözaltında tutulan Tino değil gelen.
Ama bedenim
merdivenlerden yükselen
her ayak sesinde
gelen oymuş gibi
tepki verecek.
Kalbim, ellerim, boğazım,
içimde yükselen korku.

T.me/Cinciva

Babam derin derin nefes aldığımı
ve beynimi kandırmak için
tırnaklarımı bacaklarıma
bastırdığımı görüp irkiliyor.

Kalbimin yerinden çıkmayacağına
neredeyse emin olduğumda
fırçaya uzanıyorum.
Artık sonsuza dek,
babamın başına kaldım.
İşe yaradığımı kanıtlamanın
bir yolunu bulmalıyım.

Ama babam konuştuğunda
donup kalıyorum:

Hüküm verildi.

Haberler iyi olsaydı
hemen söylerdi.

Söyle.

Masumiyetin
ilan edildi.

Tuvallerde yer alan
her bir ânın
gerçeği anlatması,
günler, haftalar, aylar alır.
Eğer bin ömürlük yaşasaydım bile,
günler
yaşadığım bu şoku
atlatmaya yetmezdi.

T.me/Cinciva

Yaşadığım onca şeyden sonra,
mümkün müydü gerçekten
bana inanmış olmaları?

Ailemizin onuru
iade edildi.

Ama dahası vardı,
gözlerinde bir tereddüt.

Peki ya Sinyor Tassi?

Uzun bir sessizlikten sonra,
şöyle dedi

Beş yıllığına sürgün edilecek Roma'dan.

Elimden aldığı her şeyin
bedelini ödeyeceğine dair
bir cevaptı beklediğim.
Ben masumsam
o suçlu demektir.
Ama babamın yüzünden
okunuyor ki
hepsi bu.
Onurumu,
umutlarımı,
saflığımı,
ellerimi mahveden
yedi aylık bir mahkemenin sonucunda
Tino, başka kızların hayatlarını mahvetmekte özgür
Roma sınırları dışında.

Hiç değilse onu bir daha görmeyeceğim ama–

T.me/Cinciva

Şehirden hiç ayrılmama
ihtimali de var.

Söylediklerini kavrayana kadar
gözlerimi kırpıştırıyorum.

Mediciler.

Güçleri, zenginlikleri
ve sanata olan tutkularıyla
şehirdeki en zengin hayırseverler,
yasaların üstünde olduklarını göstermek için
bu fırsatı değerlendirecekler.

Başıyla onaylıyor babam.

Onu köşklerinde
ağırlayacaklar.
Yine de, canım kızım,
bu bir zafer.

Bir zafer ha!
Bu doğru dürüst bir mağlubiyet bile değil!
Ellerimi ne uğruna
paramparça ettiler?
Ve karşılığında
o adamla bir daha
karşılaşma ihtimalimi bile
kaldırmıyorlar ortadan!

Roma'da yaşamayı sürdürebilir
ama çalışmayı sürdüremeyecektir.
Artık kimse iş vermez ona.

T.me/Cinciva

Sence bu benim
umurumda mı?

Onun umurumda.

Beş yıl ha!

Babamın önünde ağlamak
ve ona
eşit olmadığımızı düşündürecek
bir sebep vermek
istemiyorum.

Ama bir çocuğun yaptığı kazanın
tuvalden süzülüşü gibi
akıyor gözümden yaşlar.

Babam öne atılıp bana sarılarak
yüzümü göğsüne yaslıyor.
Bu ben değilim.
Bu o değil.
Artık başka bir aile portresiyiz,
sevgiye ve desteğe dair
bir oyun oynuyoruz.
Eğer gerçek olsaydı,
eğer çalışsaydı beni korumaya,
şimdi gerek olmayacaktı
gözyaşlarına.

Dahası, kolları beni sarmaladığında
içimde bir panik yükseliyor.

Geri çekiliyorum.

T.me/Cinciva

Beş sene sonra unutulmuş olacak.
Eski statüsüne tekrar ulaşabilmesi
mümkün değil.
Seni temin ederim ki, kariyeri bitti.

Sanki umurumdaymış gibi.

Zaten asla zirveye ulaşamayacaktı.
Ama sen buna inanacak kadar aptaldın.

Babam başını eğiyor
ve daha önce
ondan hiç duymadığım
bir şey söylüyor:

Çok üzgünüm.

Üzgünmüş.
Ne için?
Bu yeterli değil.
İçimde haklı bir öfke yükseliyor,
onu suçlayarak
canını yakmak istiyorum.

Artık onu kullanamadığın
için üzgünsün,
kendi çıkarların için
bana ulaşmasını sağlayıp—

Artemisia.

Tekrar söylüyor.

Üzgünüm.

T.me/Cinciva

Ve ekliyor:

Keşke daha güçlü bir adam olsaydım.

Bu konuda ona katılıyorum.

T.me/Cinciva

95.

Mahallemizin
labirenti andıran sokakları
kusursuz bir şekilde yansıtıyor
hayatımın haritasını.

Bükülen, sebepsizce
yön değiştiren,
hiçbir yere çıkmayan
dik, tırmanması güç merdivenler
ve en ufak bir yer hareketinde

toza dönüşecek sokaklar.

Tek başıma yürümemem gereken
yine de tek başıma yürüdüğüm
yollar.

Artık düzgün davranan,
eşlik edilen,
saygı duyulan bir kadın
olup olmamamın
ne önemi var?

Düz ara sokaklarda yürüyor,
başımın üzerinden boşaltılan
lazımlıktan dökülenlerden kaçıyorum,
üçüncü katın camındaki kadın
yolda yürüyen genç kızı
fark etmeyecek kadar telaşlı
ya da beni tanıyor
ve değerime dair
bir mesaj vermek istiyor.

T.me/Cinciva

Sokaklar boyunca
kırlangıçları kovalıyorum.
Onlar, pencerelerin arasına
asılmış çamaşırlara takılıyor,
bense hayatımın
paramparça kalıntılarına.
Ayaklarım beni

Ponte Sisto'ya götürüyor,
sanki bir köprüden geçersem
bu hayattan tamamen
kurtulabilirmişim gibi.
Ama köprü sadece
Roma'nın başka bir bölgesine çıkıyor,
daha fazla dolambaçlı
yol ve sokaklar
ve aynı amaçsız arafta
kalmışlık hissi.

Köprünün taş korkuluklarına yaslanıp
aşağıdaki Tiber'in sularına bakıyorum.
Bir çöp parçasının
        –bir aşk mektubu
        ya da pazardan alınmış
        bir balığın ambalajı,
        hangisi olduğu fark etmiyor–
suyun üzerinde süzülmesini,
ve yavaşça
        dibe çökmesini
izliyorum.

Ama sen bu kadar
basiretsiz değilsin.

T.me/Cinciva

Hiçbir yere bağlanmayan köprüde
bana eşlik etmeye gelen
Judith'in parmakları
sağ elime değiyor.

Korkularında boğulursan,
yeminlerini de boğmuş olursun.

Hangi yeminler?

İçimde hiçbir şey kalmadı ki.

Solumda Susanna'nın saçları
rüzgârda dalgalanıyor.

Paletindeki tek rengin
bu dehşet olmadığı
günler gelecek.

Ama o gün, bugün değil.
Ve bir gün bu dehşet
bir ara renge dönüşse bile–
elmacıkkemiklerini vurgulamak için
kurşun beyazı bir leke,
kılıcın üzerindeki parıltıda
bir parça koyu sarı–
bazen insanın bir sanat eseri
hakkındaki algısını değiştiren şey
pigmentlerden ibarettir.

Boğulmayı planlamıyorum.
Ama nehrin beni
uzaklara taşıyabilmesini
hayal ediyorum.

T.me/Cinciva

Ama durgun Tiber'in pis kokusu,
gerçeklikle saldırıyor üzerime:

Gidecek bir yer yok.

T.me/Cinciva

96.

Günlerimi tozlara karışıp
yerde uzanarak geçiriyorum.
Sonsuza dek babamın evinde yaşayacağım,
ressamlığa dair hayallerim engellendi,
kendime acıyorum.

Beni dürten ayağı
görmezden geliyorum.
Babam değil.
(O pes etti.)

O pozisyonda dururken
nasıl bir ilerleme kaydedebilirsin?

Resmi gözümde canlandırıyorum.
İlk adım budur.
Sen bilmezsin.

Judith iç çekiyor.

Resme dair bir şey bilmiyor olabilirim
ama acıya dair bir şeyler biliyorum.

Gözlerimi deviriyorum.
Bu yoldan ilk geçişimiz değil.
Judith bile anladığında
hayatın eskisi gibi olamayacağını,
zor zamanlar yaşamış olmalı.
Ama tartışacak mecalim yok.

T.me/Cinciva

Babam içeri girip nazikçe fısıldıyor.
Sakin davranmayı öğrendi
ve bana bir orman yaratığıymışım gibi davranıyor.

Atölyenin hâli
ya da mevcut pozisyonum üzerine
bir yorum yapmıyor.
Sadece yere, yanıma oturuyor.

Durumunu konuşmamız gerekiyor.

Ellerimi havaya kaldırıp
esnekliklerini gösteriyorum.

Neredeyse iyileştiler.

Evlilik durumlarından söz ediyorum.

İşte bu yeni bir konu.

Öyle bir ihtimal yok.

Hayır.
Ailemiz onurunu geri kazandı.
Evlenebilirsin.

Kimse benimle evlenmez.

Bundan söz etmesi bile acımasızcaydı.

Roma'da evet.
Ama Floransa'da daha güvende olacaksın.
Pierantonio Stiattesi ile evleneceksin.

T.me/Cinciva

Şaşkınlıkla doğrulup oturuyor,
beynime sıçrayan kanı yok sayıyorum.

Stiattesi?

Giovanni ayarladı.

Giovanni Stiattesi,
duruşmada benim
gayrimeşru sevgililerimden
biri olarak anılmıştı.
Agostino'nun ayağa kalkıp
benim lehime konuşan
arkadaşlarından biriydi.
Tino'nun beni yere devirip
kanamama sebep olduğu gün
yanımızda olduğu için değil,
sadece erkek olduğu için
verdiği ifade
benimkinden daha önemliydi.

Ki Giovanni ne kadar düzgün olursa olsun,
akrabasının nasıl biri olduğunu
bilmemiz mümkün değil ki.

Anlaşmanız üzerine
bir evlilik yapmamı mı bekliyorsun?
Arkadaşın tarafından saldırıya uğrayayım diye
beni atölyede tutan sen değil miydin sanki?

Babam hayal kırıklığıyla iç çekiyor.
Sebebi ben miyim, kendisi mi, bilmiyorum.

T.me/Cinciva

Giovan'ın kardeşi bir ressam.

Düzgün bir eşi geçindirmeye yetecek
parası yok ama seni alacak.

Kendimi tutamayıp gülüyorum.
Gülüşüm, boğuk bir uluma gibi çınlıyor.

Beş kuruşsuz bir adam ha!
Ne kadar da yüce gönüllüsün!

Bu şehirden gideceksin,
dedikoduları ardında bırakacaksın.
Ailesi, Floransa cemiyetine girebilmenin
en kolay yolu. Dürüst olmak gerekirse,
Artemisia, benim burada sağlayamadığım
şeylere ulaşacaksın. Sanatının bir kitlesi olacak.
Kendi atölyene sahip olacaksın.

Sonuç olarak karar senin.
Ama gördüğüm kadarıyla,
başka bir seçeneğin yok.

T.me/Cinciva

97.

Uzun bir kumaş alıp
başımda tutuyorum–
bir gelin duvağı.

Evcilik oynadığım günler için pişman değilim
ama keşke bir gelini değil,
bir tanrıçayı,
bir nehri
savaşçı bir kraliçeyi
canlandırsaydım.

Hepsi birer düğünle biten
çocukluk öyküleri eksiktir,
hikâyenin kahramanı
sonsuza dek bir duvakla dolaşır.

Judith kumaşı elimden alıp
yere fırlatıyor.

O bir duvak değil. Bir tuval.

Susanna kumaşın üzerindeki
kırışıklıkları düzeltiyor.

Ve bir kalkan değil. Bir silah.

Bana artık perspektifi
öğrendiğimi söylüyorlar.
Hem de fazlasıyla.

T.me/Cinciva

Artık uzun bir yolun
başında dikilmiş
uzaklara baktığımı söylüyorlar.
Ne görüyorum?

Bilmiyorum.

Bir şaheser yaratacaksın.

Judith boyaları toplayıp
beni yere oturtuyor.

Yerde mi?

Bunu çocukluğunda
yapmış olmalısın.

Babam beni öldürürdü.

Artık nasıl resim yapacağına
baban karar vermiyor.

Ellerim hâlâ iyileşmedi.

Henüz sen de iyileşmedin.

Bunu anlıyoruz.

Judith bir elimden tutuyor,
Susanna diğerinden.
Parmaklarımı boyaya batırıp
yere serili
bezin üzerinde gezdiriyorlar.

T.me/Cinciva

Bu delilik.
Yine de boyanın
tenimden kumaşa akması
daha önce tecrübe ettiğim her şeyden,
çok daha doğru geliyor.

Bir gün, tüm bunlar
arka planda kaybolacak
ustanın fırça darbelerine
doku kazandıracak.
Ve usta, ben olacağım.

T.me/Cinciva

98.

Ne zaman temiz olsam,
keselensem mesela,
bir parçamın eksildiğini hissediyorum.
Uzuvları kopmuş bir beden,
kasları olmayan bir iskelet,
bir ceset gibi.

Bedenimin bir kısmı
boyayla kaplı olmadığında
ben, ben değilim.
Ne kadar boyalıysam,
ne kadar kaplandıysa tenim,
o kadar Artemisia'yım.

Boya bir kalkan
ya da zırh değil,
benim ikinci tenim.

Ve yıkanıp arınsam da,
içimde boya var hâlâ,
akıyor damarlarımda.

Belki hiç kan yoktur bedenimde.
Aslında.
Sadece boya.
Kusursuz saflıkta,
kıpkırmızı boya
doğrudan akıyor kalbime:
Kalbim benim tuvalim.

T.me/Cinciva

99.

Size bir kadının
neler yapabileceğini göstereceğim.

T.me/Cinciva

100.

Her şey burada başladı:
gözlem noktasında,

durduğun yerde,
göz hizanda.

Diğer tüm çizgilerin buluştuğu,
ufuktaki
o noktada.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

31 Aralık 1625 tarihli, Pierre Dumonstier tarafından resmedilen Artemisia Gentileschi'nin fırça tutan sağ eli. Sayfanın üstünde şöyle yazıyor: "Parisli Pierre Dumonstier tarafından Roma'da, Aralık 1625'in son gününde, Roma'nın asil kadını, mükemmel ve yetenekli Artemisia'nın kıymetli eli model alınarak resmedilmiştir." Çizimin arka sayfasında ise şunlar yazılıdır: "Aurora, ellerinin nadir güzelliği ile tanınır ve övülür. En sağduyulu gözlerin bile aklını başından alan şaheserler yaratan bu eller, bin kat daha kıymetlidir."

T.me/Cinciva

Sonsöz

Artemisia Gentileschi 8 Temmuz 1593'te Roma'da doğdu ve 1654-1656 yılları arasında bir noktada öldü. Elliden fazla resmi ve bu romanda bahsi geçen 1611 davasının üç yüz sayfalık transkripti günümüze ulaşabilmiştir. Transkripti Mary D. Garrard'ın benim de çok şey borçlu olduğum muhteşem kitabı *Artemisia Gentileschi*'de (Princeton Üniversitesi Yayınları) bulabilirsiniz.

Artemisia'nın annesinin adını verdiği, Prudentia isminde bir kızı oldu. Kızını da bir ressam olarak yetiştirdi.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

Teşekkürler

Birçok kitap yazdım ve yayımlanma yolunda şaşırtıcı sayıda reddedilişle karşılaştım. Eğer bir gün çalışmalarımı Andrew Karre'ye emanet etmemi sağlayan şey buysa, yıllar süren gönül yarası ve birikmiş sayfaya değdiğine inanıyorum. Onun zekâsına, korkusuz hikâye anlatıcılığına duyduğu amansız bağlılığa ve gönlümdeki kitabı yayınlamam için gösterdiği düşünceli çabaya hayranlık duyuyorum.

Temsilcim Jim McCarthy, bu yayıncılık yolculuğunda bana rehberlik etmesini hayal bile edemeyeceğim kadar nazik, anlayışlı ve komik insan. Bana verdiği cesaret olmasa *Kan Su Boya*'yı bir romana uyarlayamazdım. Dutton'da ona bir yer açtığı için sonsuza dek kendisine minnettarım.

Dutton Books for Young Readers'ın harika ekibine, yetenekleri, tutkuları ve bu kitabı yayımlama konusundaki fedakârlıkları için teşekkürler. Bir dosyadaki kelimeleri elinizde tutabileceğiniz bir kitaba dönüştürebilmek, çok sayıda insanın emeği sayesinde gerçekleşir. Julie Strauss-Gabel, Melissa Faulner, Natalie Vielkind, Anna Booth, Theresa Evangelista, Rosanne Lauer, Amy Schneider, Janet Rosenberg ve Katie Quinn'e teşekkür ederim.

Artemisia diğer kadın sanatçıların desteği olmadan sanat yolunda nasıl ayakta kalabildi bilmiyorum. Yolculuğum boyunca harika arkadaşlar ve eleştirmenler tarafından desteklendiğim için kendimi çok şanslı görüyorum. Jessica Lawson bunların ilkiydi ve en başından beri eğlenceli e-posta başlıkları, coşkulu tezahüratları ve derin

T.me/Cinciva

dostluğuyla yanımdaydı. Arkadaşlıkları ve *Kan Su Boya*'ya olan bilgece katkıları için Amy Elizabeth Bishop, Sharon Roat, Laura Shovan, Amanda Rawson Hill, Ellie Terry, Kip Campbell, Mel Stephenson ve Alexandra Alessandri'ye teşekkürlerimi sunarım.

Beni ayağa kaldıran, dertlerimi paylaşan ve şikâyet etmeme izin veren yazar arkadaşlarıma gösterdikleri sevgi ve destek için müteşekkirim. Rachel Lynn Solomon, Tara Dairman, Ann Bedichek Braden ve Brent Taylor'a sevgilerimi yolluyorum. Ayrıca Brenda Drake ve bütün Pitchwars ailesine kucak dolusu şükranlarımı gönderiyorum.

Kan Su Boya yazdığım onuncu roman. Başından beri beni destekleyen ve yorumlarını esirgemeyen herkesi sayabilmem mümkün değil. Ama eğer yazılarımdan ya da niyet mektuplarımdan birini okuduysanız, benim için bir moral konuşması yaptıysanız veya benimle bir dönüm noktamı kutladıysanız, bir yazar olarak gelişimimde katkınız var demektir. Absolute Write, Pitchwas, Project Mayhem, the Electric Eighteens, the Class of 2K18 ve kidlit Twitter arkadaşlarım dahil olmak üzere, tüm yazı topluluklarımı çok seviyorum.

Kan Su Boya, bir tiyatro eseri olarak başladı. 2015 yılında Live Girls Theater'daki dünya promiyeriyle sonlanan, oldukça uzun bir gelişim sürecinden geçti. Teatral ruh eşim yönetmen Amy Poisson ve Live Girls'ün korkusuz sanat yönetmeni Meghan Arnette'e, Artemisia'nın hikâyesine duydukları inanç için sonsuza dek borçluyum. Kitap üzerinde çalışırken zihnimde defalarca canlanan olağanüstü oyuncu kadrosuna ve mükemmel tasarımcılara da teşekkürlerimi sunarım.

Ailem çocukluğumdan itibaren yaratıcılığımı desteklemiştir. Her cumartesi sabahı beni kitapçıya (ve dondurmacıya) götüren babama teşekkür ederim. Her zaman her konuda yanımda olan anneme ve Dana'ya teşekkür ederim. Kız kardeşim Jennifer'a teşekkür ederim. Sizleri tarif edemeyeceğim kadar çok seviyorum.

Ve son olarak, neredeyse hiç pijamalarımı çıkarmadığım, evin asla temiz olmadığı ve ne zaman su kaynatmaya kalsam ocakta unuttuğum gerçeğini kabullenen kocam Mariño ve çocuklarım Cordelia ve Joaquín'e teşekkür etmeme yetecek kelime olduğunu sanmıyorum. Siz benim her şeyimsiniz. Ve siz olmasanız, evimiz yanıp kül olurdu.

T.me/Cinciva

Yazarın Notu

Nasıl ki Artemisia, Judith ve Susanna'nın hikâyelerinde kendinden bir şeyler bulduysa, siz de Artemisia'nın hikâyesinde kendinizden bir şeyler bulmuş olabilirsiniz. Bazen insan çok az şeyin değiştiğini düşünüyor. Ama günümüzde, cinsel şiddete uğrayanların ulaşabileceği kaynaklar var.

Artemisia'nın annesi gibi ben de hikâyeler anlatmaya inanıyorum. Hikâyeniz her ne ise, umarım hazır olduğunuzda onu birine anlatırsınız. Anlatmak güçlendirir.

Yalnız değilsiniz.

T.me/Cinciva

♦ AMELIA ELIZABETH WALDEN ÖDÜLÜ Finalisti

♦ BOSTON GLOBE En İyi Kitaplar seçkisi

♦ BOOK PAGE Yılın En İyisi

♦ BUSTLE Yılın En İyisi

♦ CHICAGO PUBLIC LIBRARY En İyiler seçkisi

♦ GLOBE&MAIL Yılın Favori Kitabı

♦ ULUSAL KITAP ÖDÜLÜ Uzun Liste

♦ PUBLISHERS WEEKLY Yılın En İyi Çıkış Yapanı

♦ SCHOOL LIBRARY JOURNAL Yılın En İyisi

♦ SHELF AWARENESS Yılın En İyi Çocuk & Genç Kitapları seçkisi

♦ YALSA En İyi Genç Yetişkin Kurgu

JOY MCCULLOUGH, çocuklar ve gençler için eserler veren ödüllü bir yazardır. *New York Times* çoksatanlar listesinde yer alan yazarın genç yetişkinler için kaleme aldığı *Kan Su Boya*, Ulusal Kitap Ödülü uzun listesine kalmanın yanı sıra Washington Eyalet Kitap Ödülü'nü kazanmıştır. Aynı zamanda tiyatro oyunları da yazan McCullough, ailesiyle birlikte Seattle'da yaşıyor.

T.me/Cinciva

Kapak Fotoğrafı © Dmitry Minein, Shutterstock | Yazar Fotoğrafı © John Ulman

Sınırları yıkan ressam Artemisia Gentileschi'nin hayatına dair nefes kesen bir hikâye

On iki yaşındayken annesini kaybeden Artemisia Gentileschi'nin önünde iki seçenek vardı: Ya bir manastırda rahibe hayatı sürecek ya da babasının resim atölyesinde ayak işlerini yapacaktı.

Ve o resmi seçti.

On yedisine geldiğinde, kimse adını bilmese de şehrin en yetenekli ressamlarından biriydi. Ama 1610 yılında Roma, erkeklerin kadınlardan ne isterlerse alabildikleri bir yerdi. Hayatındaki herkes tarafından istismar edilen Artemisia'nınsa daha fazla susacak gücü kalmamıştı.

Ben bir ressamım.
Resim yapacağım.

Size bir kadının
neler yapabileceğini göstereceğim.

"*Kan Su Boya* sıradan bir tarihi roman gibi değil. Duyguların en saf hâliyle dolup taşıyor ve McCullough, [illegible] egemen bir toplumda nasıl davranılması gerektiğini [illegible]enme ve sonra bunun dışına çıkma tecrübesini ustaca anlatıyor." —*New Yorker*

THG 198519 ULK

Çeviren: Bilgesu Yaprak

www.yabancıyayinlari.com

YABANCI

9 786258 387667

/yabancıyayinlari

www.ithakiyayingrubu.com

T.me/Cinciva